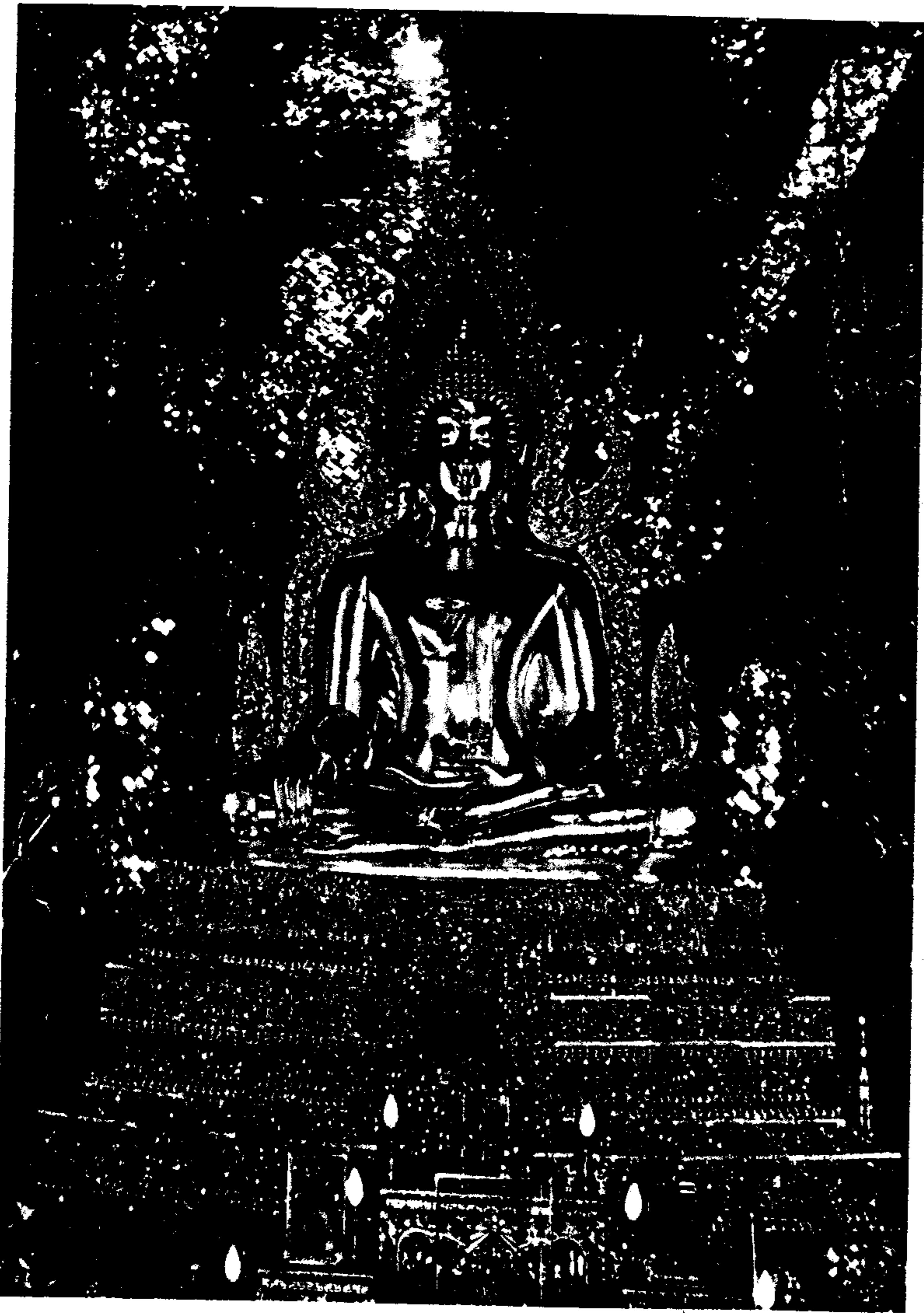

ମରଣାନ୍ତରି

สมเด็จองค์ปฐม วัดท่าชูง จ. อุทัยธานี

คำสอนสมเด็จดงค์ปุจ្យม

“ดูก่อนท่านทั้งหลายท่านที่มาประชุมทั้งหมด จะเป็นเหวอก็ดี นางฟ้าก็ดี พระหมก็ดี ขอทุกท่านจะอย่าลืม ความดาย นั่นหมายถึงว่า การดูติ ลืมความเป็นพิพย์เสีย อย่าเพลิดเพลินเกินไป อย่ามีความสุข เกินไปและมันจะทุกข์ทีหลัง จงดูภาพมนุษย์ว่ามนุษย์เมืองไหนบ้างที่ น่าเกิด ดินแดนไหนที่มีความสุขไม่มีการงาน เราจะมองไม่เห็นความสุข ของมนุษย์ เมืองมนุษย์มีแต่ความทุกข์ ต้องประกอบกิจการงานทุกอย่าง ต้องกระหน่ำกระทั่งกับอารมณ์ มีความปราaskaไม่ค่อยจะสมหวัง ทุกอย่างต้องใช้แรงงาน

แต่ว่ามาเป็นเหวดๆ มาเป็นนางฟ้าทุกอย่างหมดสิ้น นั่นหมายความไม่ต้องทำอะไรทั้งหมด ร่างกายอิ่มเป็นปกติ ร่างกายเยือกเย็นอบอุ่นไม่ต้องห่มผ้า และมีความปราณานสมหวัง ก็หมายความถ้าจะไปทางไหนก็สามารถโดยไปถึงที่นั่นได้ทันทีทันใด ความป่วยไม่มีความแก้มีมี ร่างกายไม่มีการเปลี่ยนแปลง ความเป็นทิพย์อย่างนี้ท่านทั้งหลายจะอย่ามัวเมะ งอย่ามีความเข้าใจผิดว่าเราจะอยู่ที่นี่ตลอดกาลตลอดสมัย

ทั้งนี้เพื่ออะไร เพราะอายุเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พระหมก็ดี มีอายุจำกัดตามบุญวาสนาบารมี ถ้าหมดบุญวาสนาบารมิก็ต้องจุติคือตาย แต่ว่าท่านทั้งหลายจะอย่าลืมว่า เทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พระหมก็ดีที่นั่งอยู่ที่นี่ทั้งหมด แม้แต่จะเป็นพระอริยเจ้า ที่ท่านเป็นพระอริยเจ้าก็มาก ใจอย่าลืมว่าทุกท่านยังมีบาปดิตด้วย และการสะสมบำเพ็ญชาติฯ ยังมีมากมาย”

(พอพระพุทธเจ้าตรัสอย่างนี้บรรดาท่านทั้งหลาย อัตมาก็ใช้กำลังใจดูร่างกายเหวดานางฟ้ากับพระ เห็นเงาบปอยู่ในหนามาก เป็นอันว่าทุกองค์ต่างองค์ต่างมีนาป แต่ก็มาเป็นเหวดา เป็นนางฟ้า เป็นพระมหาดี แล้วก็ดูด้วยเวลาอันร่างกายของตัวเองก็เป็นพิพิธ บำบัดนักทั่วเมืองกัน ต่อไปองค์สมเด็จพระภวันต์ทรงตรัสร่วง)

“กิกขะ...ดูก่อนกิกขุทั้งหลาย (เวลาอันมีพระมาด้วยหลายองค์) และท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ที่นี่ทั้งหมด จะอย่าลืมว่าทุกท่านมีนาป ติดตัวมากมาย ออาศัยบัญญเล็กน้อยก่อนจะตายจิตใจนิยถึงบัญญก่อน จึงได้มาเกิดบนสวรรค์บ้าง มาเกิดบนพระบ้านบ้าง ถ้าหากว่าท่านจด มีอะไรใน...นรก ! (ท่านซึ่มือลงเห็นนรกไฟสว่างจ้าแดงฉานไปหมด) ท่านทั้งหลายจะต้องพุ่งหลาลงนรก เพราะใช้กฐุของกรรมคือนาป ชาระ หนีนาป กว่าจะมาเกิดเป็นคนก็นานหนักหนา และมาเป็นคนแล้วก็ไม่แน่ว่าจะได้กลับมาเป็นเหวดา นางฟ้า หรือ พระใหม่

ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่าเป็นคนอาจจะทำบาปใหม่อ้า ลงนรกไปใหม่ก็ได้ จะนั่นเมื่อท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่ มาอยู่สวรรค์ก็ตี พระโนลก็ตี เป็นทางครึ่งหนึ่งของนิพพานระหว่างนุษย์กับนิพพาน เป็นอันว่าท่านทั้งหลายได้ครึ่งทาง การมาได้ครึ่งทางของท่านท่านทั้งหลายจดดูนั่น...นิพพาน!”

(ท่านก็ยกมือขึ้นให้ดูพระนิพพาน เวลาอันเหวดานางฟ้ากับพระมหาดี อาทماก็เหมือนกัน เห็นพระนิพพานสว่างจ้า มีวิมานสีเดียวกันคือ สีแก้วแพรวพราวเป็นระยับ เป็นแก้วสีขาว พระอรหันต์ทั้งหลายที่อยู่ที่นั่นมีความสุขขนาดไหน มีความเข้าใจหมด รู้หมดเห็นหมด แล้วองค์สมเด็จพระบรมสุคติกทรงกลับมาพูดกับเหวดา กับนางฟ้าใหม่ว่า)

“ท่านทั้งหลายจะหงมงตั้งใจคิดว่า ถ้าการจุดมีคราวนี้ ถ้าบัญญ วาสนาการมีของเรานี้ลื้นสุดลง เราจะไม่ไปเกิดเป็นมนุษย์ เราจะไม่เกิดเป็นเหวดา เราจะไม่เกิดเป็นนางฟ้า เราจะไม่ไปเกิดเป็นพระ เราต้องการไปพระนิพพานจุดเดียว และการไปนิพพานนี้ท่านทั้งหลายต้องยึด อารมณ์พระนิพพาน เป็นสำคัญ สำหรับพระก็ตี เหวดานางฟ้าเก่าๆ ก็ตี อาทมาไม่หนักใจ ทั้งนี้ เพราะมีความเข้าใจแล้ว (ก็แสดงว่าพระ เหวดา นางฟ้าเก่าๆ เป็นพระอิริยเจ้ามาก)

ที่มีความเป็นห่วงก็เป็นห่วงเหวดา นางฟ้าใหม่ๆ ที่มาเกิดใหม่ๆ จะหลงความเป็นพิพิธ นั่นหมายความจะมีความเพลิดเพลินในความเป็นพิพิธ ยังมีความรู้สึกว่าเราจะเกิดอยู่ที่นี่ตลอดไป จะไม่มีการจด จะไม่มีการเคลื่อน อันนี้เป็นความเห็นที่ผิด จงคิดตามนี้เพื่อพระนิพพาน นั่นคือ จะมีความรู้สึกว่าเราจะต้องจดวันนี้ไว้เสมอและอาการของชีวิตนี้เป็นของที่ไม่แน่นอน เราจะตายเมื่อไรก็ได้ ความตายเป็นของเที่ยง ความเป็นอยู่เป็นของไม่เที่ยง

เมื่อคิดอย่างนี้แล้วทุกท่านจะอย่าประมาท จงใช้ปัญญา พิจารณาความดีของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอิริยสิริ ว่าท่านทั้งหลายควรจะเคารพใหม่ ถ้าจิตใจของท่านมีศรัทธามีความเคราะห์ในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอิริยสิริ ก็เป็นอาการขันที่สองที่ท่านจะเป็นนิพพานได้

หลังจากนั้น ขอท่านทั้งหลาย จงทรงศีลให้บริสุทธิ์ จะเป็นศีล 5 ก็ตาม ศีล 8 ก็ตาม กรรมบท 10 ก็ตาม ศีล 10 ก็ตาม ศีล 227 ก็ตาม” (พอท่านพูดถึงศีล 227 ก็คิดในใจว่าเหวดาจะไปบวชที่ไหน องค์สมเด็จพระจอมไตรก็หันหน้ามาตรัสร่วง)

“ถ้าเช่น...เหວดชาไม่ต้องบวช อย่างเหວดชาชั้นยามาก็ตี ชั้นดุลิต ก็ตี อย่างนี้เขามีศิลครบถ้วนบริบูรณ์ทั้ง 227 เมื่อันกับความเป็นพระพรหมก็ตามเช่นเดียวกัน ทุกท่านอยู่ด้วยธรรมปีติ ทุกท่านอยู่ด้วยความสุข เชาไม้อาบติ สิ่งที่จะเป็นอาบติไม่มี สิ่งที่จะเป็นบาปไม่มี” (แล้วท่านก็กลับหันหน้าไปทางเหวดานางฟ้ากับพระมหาว่า)

“ขอทุกท่านจงอย่าลืมคิดว่า เราจะเป็นผู้มีศิล ให้ตั้งเฉพาะศิล 5 ก็ตี ศิล 8 ก็ได้ ศิล 10 ก็ได้ กรรมบท 10 ก็ได้ ศิล 227 ก็ได้ ตั้งใจไว้ว่าเราจะไม่ละเมิดศิล หลังจากนั้นจึงมีจิตใช้ปัญญา คิดว่าการเกิดเป็นเหวดาก็ตี เป็นนางฟ้าก็ตี เป็นพระมหาวิทยาลัย มีสภาพไม่เที่ยง จะต้องมีการจุติเป็นวาระสุดท้าย ในเมื่อการจุติจะเกิดขึ้นอารมณ์จะทุกข์ จงคิดไว้เสมอว่าเราจะต้องจุติ ในเมื่อเราจะต้องจุติเราจะไม่ยอมลงอยู่ภูมิ เราจะไม่เกิดเป็นมนุษย์

ท่านทั้งหลาย จงดูภาพของมนุษย์ (แล้วพระองค์ก็ซึม้ำที่เมืองมนุษย์) มนุษย์เต็มไปด้วยความวุ่นวาย มนุษย์เต็มไปด้วยความโลโคลอก มนุษย์เต็มไปด้วยความทุกข์ มนุษย์เต็มไปด้วยการทำงานต่างๆ มนุษย์มีความทิวมีความกราบทาย มีความอยาก มีความต้องการไม่สิ้นสุด สิ่งทั้งหลายที่ก่อสร้างขึ้นมาแล้ว จะเป็นทรัพย์สินยังไงก็ตาม ในเมื่อเราตายจากความเป็นมนุษย์เราจะหมดสิทธิ อย่างบางท่านเป็นพระมหาเซ็นต์ อยู่ในพระราชฐานดิฉัน สร้างไว้เป็นที่หงวนแหน คนภายนอกเข้าไม่ได้เข้าได้แต่คนภายใน

แต่ว่าท่านทั้งหลายเมื่อตายมาแล้วกลับไปเกิดเป็นคน หากว่าท่านไม่ได้เกิดในตระกูลเซ็นต์ตามเดิม ท่านเป็นประชาชนคนภายนอก ท่านจะไม่มีสิทธิเข้าเขตตนนั้นเลย ทั้งๆ ที่เป็นของที่ท่านสร้าง

เอาไว้ ท่านทำเอาไว้ทุกอย่าง แล้วท่านจะไม่มีสิทธิ นี่ความไม่แน่นอนของความเป็นมนุษย์มันเป็นทุกข์อย่างนี้ ถ้าเกิดเป็นคนก็ต้องหยุดต้องเดินไปเดินมาทำกิจกรรมงานทั้งวัน เพื่อผลประโยชน์หน่อยเดียวคือเงิน ถ้าไม่มีเงินก็ไม่สามารถจะมีชีวิตทรงตัวอยู่ได้ เพราะมีความจำเป็นต้องหาเงิน (ในเมื่อท่านตรัสรอย่างนี้แล้วก็อกกว่า)

จงอย่าคิดเป็นมนุษย์ต่อไป ตัดความเป็นมนุษย์เลี้ยง เลิกความหมายความเป็นมนุษย์ เห็นว่าโลกมนุษย์เป็นทุกข์ มนุษย์มีสภาพไม่เที่ยง ไม่มีการทรงตัว มีความเกิดขึ้นและมีความเปลี่ยนแปลง มีความแก่ มีความป่วย ในการพลัดพรากจากของรักของขอบใจ มีความตายในที่สุด และจะอย่าอยากเป็นเหวดา อยากเป็นนางฟ้าเป็นพระมหาวิทยาลัย พระเหวดานางฟ้ากับพระมหาวิทยาลัยมีสภาพไม่เที่ยงเหมือนกัน

เมื่อมีความเกิดในเมืองตัน ก็มีความเปลี่ยนแปลงไปธรรมดาวิมัคช์ความจุติไปในที่สุด ทุกคนหวังนิพพานเป็นที่ไป ตั้งใจไว้เสมอว่าเราจะเป็นผู้มีศิล เราจะนับถือพระไตรสรณคมนคือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสัมมา แล้วก็เราจะต้องจุติในวันหน้าตถาคตมีความรู้สึกว่าท่านทั้งหลายที่เป็นเหวดานางฟ้าพระมหาวิทยาลัย มีความเข้าใจดีแล้ว (คำว่า “เข้าใจ” บรรดาท่านพุทธบริษัทหมายถึงว่าเข้าปฏิบัติได้ นี่คืออารมณ์พระโลดาบันกับอารมณ์พระอรหันต์)

สำหรับเหวดานางฟ้าและพระมหาวิทยาลัย จงตั้งใจไว้เสมอว่าจะลืมความเป็นพิพิธย์เลี้ยง อย่าเพลิดเพลินเกินไป อย่ามีความสุขเกินไป และมันจะทุกข์ที่หลัง ตั้งใจคิดว่าความสุขที่ได้มานี้ เราได้มาจากบุญเล็กน้อยเท่านั้นและบ้าปีหนูที่ชั่งอยู่ที่ดัวของเรายังมีอยู่ ถ้าเราผลไม่สร้างความดี ในเมื่อจุติความเป็นเหวดาหรือพระมหาวิทยาลัยในภพนี้แล้ว ทุกคนจะต้องลงอยู่ภูมิ

จงคุกภาพนรกว่ามีขุมในบังที่น้าอยู่น่ารัก มันไม่น่าอยู่ไม่น่า
เกิด ดินแดนไหนที่มีความสุขไม่มีการงาน เราจะมองไม่เห็นความสุข
ของมนุษย์ และก็คือเหตุความพ่ายแพ้กับพรหม มนุษย์ที่เดินเคลื่อนถ_nn
ทุกคนอยู่ในเมืองมนุษย์ เคยเป็นเหตุความเป็นนางฟ้า เคยเป็นพรหม^๑
แล้ว แต่ว่าท่านทั้งหลาย จงตั้งใจไว้เฉพาะนิพพาน จงคุกภาพพระนิพพาน
ให้ชัดเจนแจ่มใส่ward ดินแดนพระนิพพานไม่มีที่ลื้นสุด..." (เมื่อพระองค์
ตรัสเพียงเท่านี้พระองค์ก็จบ)

(หลวงพ่อได้สรุปใจความสั้นๆ ตามที่ท่านเทศน์ไว้ดังนี้)

"ท่านทั้งหลาย การหลบหลีกไม่ต้องตกอยู่ภัยภูมิ มีนรก เป็นต้น
เป็นของไม่ยาก

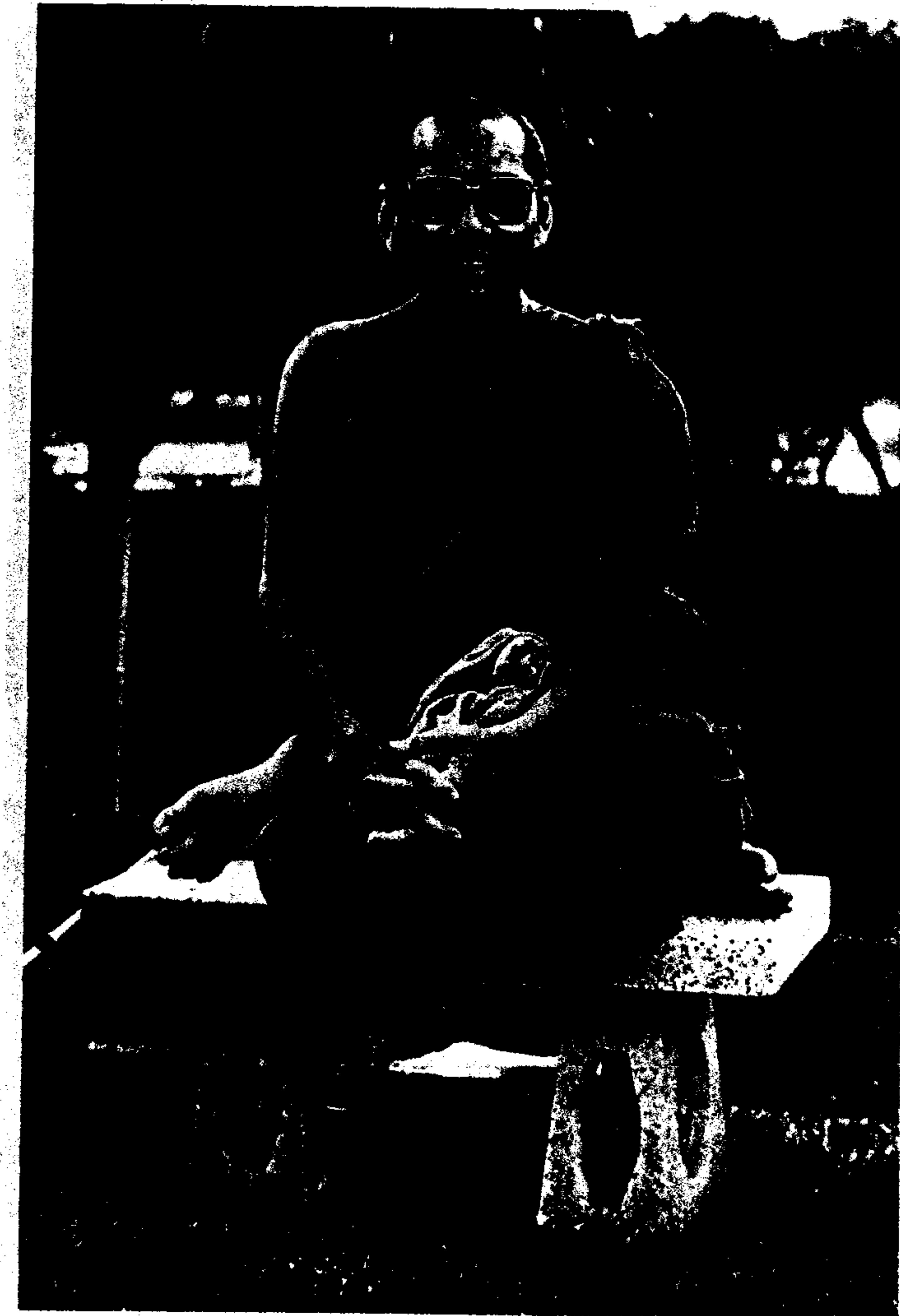
1. ขอทุกท่านจงอย่าลืมความตาย จงคิดว่าความตาย
อาจจะมีกับเราเดียวที่ไว้เสมอๆ

2. เศร้าพระหว่างเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ด้วยศรัทธา^๒
แท้ (ด้วยความจริงใจ)

3. มีศีลบริสุทธิ์เป็นปกติ และ

4. เป็นกรณิพิเศษ ปฏิเสธการเกิดเป็นมนุษย์ เหตุ
นางฟ้า และพรหม ในชาติต่อไป ทุกท่านเห็นนิพพานแล้ว ตั้งใจไป
พระนิพพานโดยเฉพาะ เท่านั้นทุกท่านจะหนีอยู่ภัยภูมิพ้น และไป
พระนิพพานได้ในที่สุด"

หมายเหตุ : เทศน์ที่ "เทวสpa" วันที่ 8 สิงหาคม 2535
เวลา 08.00 น. พระเชษพระคุณหลวงพ่อ พระราชนิพพาน
เมตตาเล่าให้ลูกหลานฟัง เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2535 เวลา 21.00 น.

การฝึกควบรวมกำลังใจ สำหรับจิตก่อประจำตัว

เรา คือ จิตที่ลิงในกายหรือที่เรียกว่าอวัยวะสมานกาย เราชิงๆ คือจิต ร่างกายเป็นแต่เพียงเรื่องร่างที่อาศัยชั่วคราว เมื่อเราเนกถึง อารมณ์ของจิต คำว่าเราคือจิต เราไม่เคยคิดเลยว่าต้องการให้ร่างกาย ของเรางอก ไม่ต้องการให้หัว ไม่ต้องการให้ปอดอุจจาระ ปัสสาวะ ไม่ต้องการให้ป่วยไข้ไม่สบาย ไม่ต้องการให้มีทุกข์อย่างอื่น ไม่ต้องการ พลัดพรากจากของรักของขอบใจ ไม่ต้องการตายในที่สุด แล้วร่างกาย มันตามใจเราใหม่ เราคือจิต ร่างกายมันเป็นร่างที่อาศัย อารมณ์ที่เรา ต้องการแบบนี้ มีความปรารถนาเหมือนกันหมดทุกคน แล้วก็ร่างกาย มันตามใจเราใหม่ ลงนิเกดู เวลานี้ เรายุ่งเท่าไรแล้ว มันตามใจเรา ใหม่ ถ้าร่างกายมันเป็นของเราจริง เรายอใจอยู่แค่ไหน ถึงความเป็น หนุ่มเป็นสาวร่างกายสมบูรณ์บวบบูรณ์ ก็ เพราะว่าเราไม่อยากจะแก่ แล้วมันเชือใหม่ล่ะ อยากจะกินอาหารอย่างไหนที่ว่ามันดีที่สุดที่มันมี ประโยชน์แก่ร่างกายที่สุด ร่างกายจะได้ไม่ทรุดโทรม แต่กินเข้าไปเท่าไร ก็โกร姆 ก็แก่ ยานานไหนดีที่สุดกินแล้วไม่แก่ ไม่ป่วย ไม่ตาย กินเข้าไปถูก ไม่ซ้ำมันก็ตาย มันก็แก่ นี่เป็นอันว่าเราห้ามร่างกายไม่ได้ ในเมื่อร่างกายเราห้ามมันไม่ได้แล้ว เราเกิดต้องรู้ว่าร่างกายความจริงมัน ไม่ใช่เรา มันไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา เราคือจิต ที่เรียกว่าอวัยวะสมานกาย ที่เข้ามาอาศัยร่างกายเป็นเรื่องร่าง

ที่อาศัย อันนี้ ร่างกายมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา แล้วมันก็ไม่อยู่ใน
อำนาจของเรา เราจะปวนป่าบังคับบัญชา มันอย่างไรก็ตาม มันจะ
ไม่ยอมปฏิบัติตามด้วยประการทั้งปวง ถึงเวลาที่มันจะแก่ มันก็ต้องแก่
ถึงเวลาที่มันจะป่วยมันก็ต้องป่วย ถึงเวลาเวทนาต่างๆ จะเกิดขึ้นมัน
ก็เกิด ถึงเวลามันจะตาย จ้างมันเท่าไรมันก็ไม่เอ้า แต่พอดายแล้ว
ไปสวรรค์บ้าง ไปรกรบ้าง ไปเกิดเป็นเเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฐานบ้าง
ไปเป็นพรหมบ้าง ไปนิพพานกันบ้าง ให้ที่ไปจริงๆ ร่างกายมันไปด้วย
รีเปล่า มันก็เปล่า ร่างกายเน่าทับถมพื้นแผ่นดินอยู่ บางที่เขาก็เผา
บางรายไม่ได้เผาก็จะกระเจา เป็นกรวด เป็นดิน อันนี้ร่างกายมัน
ไม่ได้ไป ผู้ที่ตกนรก ไปสู่สวรรค์ มันเป็นใคร นั้นแหลกคือ เรายังเรียกัน
ว่าอหิสманกายหรือจิตที่สิงในกาย นี่มาถึงตรงนี้เราจะเห็นได้ทันที
ถ้าไม่เกินไป หรือว่าไม่ฉลาดเกินพอตักจิตเห็นว่าร่างกายนี้มันไม่ใช่เรา
ไม่ใช่ของเราริงๆ ในเมื่อมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราริงๆ จะไปนั่งมา
เพื่อประโยชน์อะไร ต้องการมันหรือเกิดมาชาตินี้ความทุกข์ตามเต็ม
กำลังอยู่แล้ว เกิดในชาติต่อๆ ไป มันก็เป็นรูปนี้ ไม่ว่าชาติไหน แต่เกิด
เป็นคนมันก็ยังดี แต่ถ้าเป็นคน Lewong Norak ไป มันก็นานนักถึงจะกลับมา
นี่พระพุทธเจ้าพิจารณาเห็นว่าร่างกาย ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราก็
จวากภาระเลี้ย ทำใจให้สมายว่าร่างกายนี้เกิดขึ้นมาในเมื่องตน แล้วมี
ความเสื่อมโทรมไปในท่านกลาง มีการแตกสลายไปในที่สุดเป็นของ
ธรรมชาติ เอาใจเข้าไปรับด้วยธรรมชาติเข้าไว้

ตนของตนเองก็ยังไม่มี ทรัพย์หรือบุตรจะมีแต่ใน

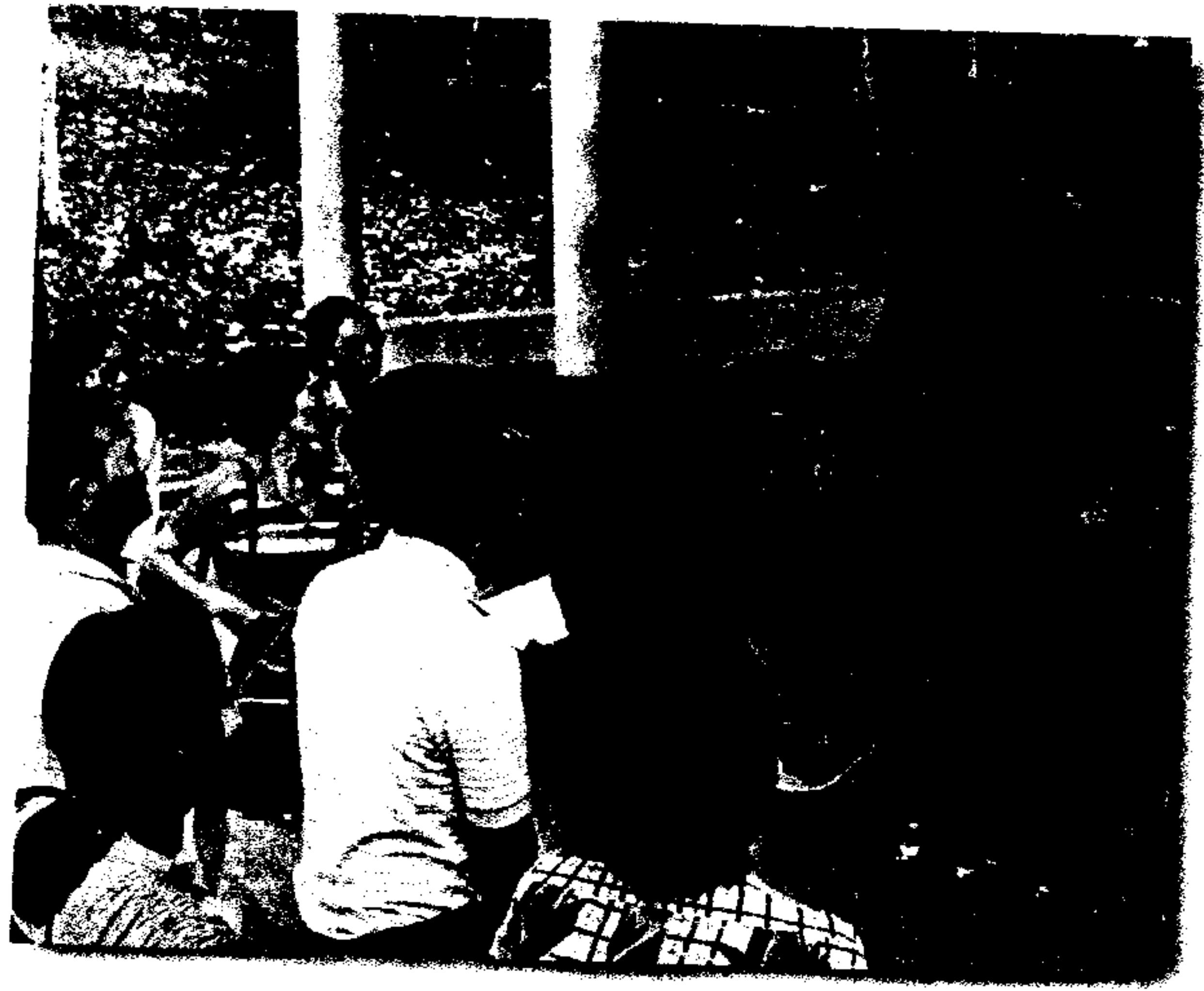
“เจ้าจงครัวคราญอย่างนี้ จงคิดว่าเราเป็นผู้ไม่มีอะไรเลย
ทรัพย์สินก็ไม่มี ญาติ เพื่อน ลูก หลาน เหล่านั้น ไม่มี แม้ร่างกายเราก็ไม่มี

เพราะทุกอย่างที่กล่าวมาในที่สุดแล้วมีสภาพพังหมด เราจะทำกิจที่ต้อง^๑
 ทำตามหน้าที่ เมื่อลืมการคือร่างกายพังแล้ว เราจะไปประนีพพาน
 เมื่อความป่วยไข้ป่วยลงตีไจว่า วาระที่เราจนมีโอกาสเข้าสู่พระนีพพาน
 มาถึงแล้ว เรายืนทุกชั่วโมงแล้ว” คิดໄວอย่างนี้ทุกวันจิตจะชินจะเห็นเดดูผล
 เมื่อจะตายอารมณ์จะสงบดี แล้วก็จะเข้านีพพานได้ทันที

พระราชนรรภayan เกร

(หลวงพ่อฤทธิ์ลิงดำ)

วัดท่าชุง จ.อุทัยธานี

“จะพิจารณาให้เห็นความจริงว่า โลกนี้เต็มไปด้วย
ความทุกข์ทั้งสิ่งที่มีชีวิตและสิ่งที่ไม่มีชีวิต คิดไว้
ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มีประโยชน์เมื่อเรามีชีวิตอยู่
เท่านั้น เมื่อสิ้นลมปราณแล้วก็หมดความหมาย
การไม่ยืดมั่นในร่างกาย และสมบัติทั้งมวลนั้นแหลก
เป็นเหตุของความสุข คือ ทางสายตรงต่อพระนิพพาน”

พระราชนมายา
วัดท่าชุง ต.น้ำซึม อ.เมือง จ.อุทัยธานี

การฝึกอบรมกำลังใจ สำหรับจิตก่อประจำตัว

พระราชนมายา
วัดท่าชุง อ.เมือง จ.อุทัยธานี

...ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย...

วันนี้อัตมาป่วยมาก แต่รู้สึกว่า ความสบายนองจิตบังเกิดขึ้น
 เพราะว่าเวลาป่วยที่ไร้กำลังใจก็จะรวมตัวเฉพาะจุดที่ต้องการได้ชั้นธ' 5
 แยกawayเมื่อใด ฉันก็เปิดเมื่อนั้น ใจก็เป็นสุข เมื่อจิตเป็นสุข เรื่องของ
 ชั้นธ' 5 ก็ไม่มีอะไรต้องคิด หลับตา Nikolai ชั้นธ' 5 มันไม่เป็นเรื่อง
 พอรวมรวมกำลังใจในด้านวิปสนาญาณ ใจก็ยิ่งสบายนอกขึ้น การ
 รวมรวมกำลังใจ เมื่อใกล้จะตายเมื่อถึงที่สุดของความทุกข์เป็นเรื่อง
 สำคัญนะญาติโยมเป็นเรื่องธรรมดากปกติของคนที่มีอารมณ์เป็นกุศล
 คนทุกคนจะนึกถึงความตายไว้เป็นปกติโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้ามีอาการ
 ป่วยนิดหนึ่ง จะทำใจคิดไว้เสมอว่าการป่วยคราวนี้เราอาจจะตายได้
(มรณานุสติกรรมฐาน) ไม่ใช่สอนให้เสาะ เพราะถ้าหากเราคิดอย่างนี้
 ความประมาทเราจะไม่มี และเราจะรวมรวมกำลังใจหาความดี
 ขั้นสุดท้ายด้วยกำลังใจของเรา เมื่อจิตเรารอกจากร่างกายเมื่อไหร่
 มันก็จะไปตามความดีจุดนั้นเมื่อนั้น วันนี้ร่างกายอาทิตย์มันไม่ดีมาก
 แต่ก็ไม่เป็นไร ถ้ายังพูดให้ก็จะพูดจึงจะขอรวมเอาบรรดา

แก่นธรรมที่มีความสำคัญมาพุดกัน นั้นก็คือ จิตดานบูสสนาบทาสติ ปัจจุบัน เพราะการเจริญกรรมฐานานี้มีความสำคัญอยู่ดูเดียวคือ จิต เราทำเพื่อรักษาจิตให้บริสุทธิ์ ถ้าจิตบริสุทธิ์ กายกับบริสุทธิ์ วาจา กับบริสุทธิ์ ใจกับบริสุทธิ์ ที่เราศึกษากันก็ เพราะว่า เรายุ่งแล้วว่า กายมัน ไม่มีการทรงตัว พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า ความตายเป็นของเที่ยง แต่กว่าชีวิตเป็นของไม่เที่ยง ก็ในเมื่อความตายเป็นของเที่ยง ชีวิต เป็นของไม่เที่ยง พวกรเอาจะตายเมื่อใดก็ได้ แต่จะให้ควรจะเป็น การตายครั้งสุดท้าย ไม่มีการตายต่อไปในกาลข้างหน้า เพราะอะไร เพราะว่าทุกคนที่มานั้งอยู่ ณ ที่นี่ มาด้วยศรัทธาปสาทะแท้ มาด้วย อาศัยกำลังบารมีที่เป็น ปรมัตถ์บารมี ใช้คำว่าปรมัตถ์บารมีนั้น ไม่ใช่ยกอกัน ปรมฯ แปลว่า อย่างยิ่ง บารมี หมายถึง กำลังใจ ปรมัตถ์ บารมี จึงหมายถึง มีกำลังใจสูงอย่างยิ่ง อันนี้เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้า ท่านต้องการ ในเมื่อพวกรท่านมีกำลังใจสูงอย่างยิ่งที่ตามภาษาบาลี เรียกว่าปรมัตถ์บารมี ก็ควรจะฝึกรวมกำลังให้เข้าถึงจุดสูงสุดให้ได้ สำหรับท่านที่ศึกษาเบื้องต้น หรือว่าจะศึกษาเบื้องปลายก็ตาม ขออย่า . ทั้งアナปานุสติกรรมฐาน アナปานุสติกรรมฐาน ก็หมายถึงว่า การกำหนดครุลหมายใจเข้าออก นี้เป็นเรื่องใหญ่มาก และในการกำหนดครุลหมายใจเข้าออกนี้ จะใช้คำว่าอย่างไรไม่สำคัญ คำวานานี้ ท่านคล่องแบบไหนให้ว่าแบบนั้น ชานาญามาแบบไหนแล้วอย่าเปลี่ยน แต่ว่าพยายามกำหนดครุลหมายใจเข้า ลมหายใจออก เวลาหายใจเข้ารู้ อยู่ว่าเรากำลังหายใจเข้า เวลาหายใจออกรู้อยู่ว่าเราหายใจออก การกำหนดครุลหมายใจเข้า ลมหายใจออก เป็นกรรมฐานที่เรียกว่า アナปานุสติกรรมฐาน หรืออีกนัยหนึ่งที่เรียกว่า กรรมฐาน สำหรับระจับกายสัมชา� เป็นการระจับทุกขเวทนาที่มันเกิดกับขันธ์ 5

ถ้าจิตเรามีสมาธิสูง ทุกขเวทนามันก็จะบรรเทามาก ถ้าหากว่าเรามี สมานิถิงภาน 4 ทุกขเวทนา จะไม่ประกฎกับเรา มันจะมีความสนิย ร่างกายจะมีความทุกข์จากโรคภัยไข้เจ็บอะไรก็ตาม ก็จะรู้สึกเฉยๆ จิตเป็นสุข และโดยเฉพาะอย่างยิ่งアナปานุสติกรรมฐาน จะทำให้ จิตใจของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายทรงอยู่ในสติสัมปชัญญะ สมบูรณ์แบบ สำหรับคำวานา ถ้าใช้คำว่า “พุทธ” ก็หมายถึง ระลึกถึงความดีพระพุทธเจ้าเป็นพุทธานุสติกรรมฐาน Kavanaugh หันโน ก็เป็น หันมาสติ ถ้าหวานาสังโน ก็เป็นสังฆานุสติ หรือหวานาว่า นิพพานัง ก็เป็น อุปสมานุสติกรรมฐาน ถ้าหวานาว่า นิพพาน โดยเอาจิตนึกไว้ก่อนหวานา ว่าเราขอตั้งจิตมุ่งตรงต่อพระนิพพาน ถ้าเราตายจากคราวนี้ ขันธ์ 5 พังเมื่อไหร่ เราขอไปพระนิพพาน หรือว่า ก่อนที่จะตั้งจิตทำสมาธิได ๆ ก็ตาม ตั้งใจนึกไว้เสมอว่าถ้าขันธ์ 5 เราสลายตัวไปเมื่อไหร่ เราขอไปพระนิพพาน ให้จิตตั้งพระนิพพานไว้ เป็นอารมณ์ แล้วเราก็จะเริ่มหวานา และพิจารณาไปตามอัธยาศัยอย่างนี้ ถ้าเราตาย จิตออกจากร่างเมื่อไหร่ เราก็ไปนิพพาน ที่เราทำกันปฏิบัติกัน ก็ทำเพื่อพระนิพพาน ถ้าจะถามว่า นิพพานสูงเกินไปไหม อาทมาก็ขอ ตอบว่าไม่สูง ไม่สูงเกินกำลังของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่มีศรัทธาแท้ มาด้วยความจริงใจ สำหรับจิตที่จะเข้าถึงพระนิพพานได้นั้น เราต้อง ถือเอา จิตดานบูสสนาบทาสติปัจจุบัน เป็นบรรทัดฐาน คือ หนึ่ง จิตมีรากะ เราก็รู้อยู่ว่าจิตมีรากะ สอง จิตปราศจากรากะ เราก็รู้อยู่ว่า จิตปราศจากรากะ คำว่า รากะ หมายถึง ความกำหนดยินดีในของ สวายลดคงงาม ไม่ว่าจะเป็นรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสใด ๆ ก็ตาม จัดว่าเป็นรากะ จิตที่มีความกำหนดยินดี มันเกิดขึ้น มากอย่างนี้ เราต้องนึกไว้เสมอว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันเป็นอนิจัง

มันไม่มีการทรงตัว เราไม่ควรจะมีคือ เป็นอารมณ์ คือ ไม่หลงจนเกินไป
ไม่หลงในรูปสวย เสียง เพราะ กลิ่น รสสัมผัสทั้งหมด ว่ามันจะทรง
อยู่กับเราตลอดกาล ตลอดสมัย ไม่ซ้ำความเสื่อมก็เกิดขึ้น ความเสื่อม
เกิดขึ้นความประณานักน้อยลง ที่สุดเราก็ต้องตาย เมื่อกายมันตาย
ไปแล้วดูว่า มีอะไรบ้าง ในรูปสวย เสียง เพราะ กลิ่นรสสัมผัสที่เรา
ประณาน ที่มันจะคงอยู่กับเรา ในเมื่อเรามีความหลงให้หล่อฝังกับรูป
เป็นต้น จะรูป หรือเสียงก็ตาม ทั้งหมดนี้ว่าเป็นเรา เป็นของเรารา
เป็นการประณานผิด เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านี้นั้นไม่ใช่เป็นเรารา
เป็นของเรารา ถ้ามันเป็นเราราจริง มันก็ต้องทรงตัว มันต้องไม่สลายไป
อยู่ๆ เราจะไปต้องการให้มันทรงตัว มันก็ไม่ทรงตัว เมื่อถึงความเป็น
หนุ่มเป็นสาวเกิดขึ้นแล้ว เราไม่อยากแก่ มันก็แก่ ร่างกายของ
คนทุกคนไม่อยากจะป่วย มันก็จะป่วย นี่พูดตามทัศนะของคนจะตาย
เมื่อคนกำลังจะตาย ต้องรวบรวมกำลังใจให้เป็นมหาภุศล จุดนั้น
จิตทุกคนจะมีอารมณ์แปลกรๆ จากอารมณ์เดิมที่เราทรงอยู่ อย่างบรรดา
ท่านทั้งหลายที่มาฟังเทศน์ พังอตามอยู่ทุกวัน ท่านอาจคิดว่าไม่ได้
อะไรเลย กลับไปบ้านก็เห็นว่าตนยังเป็นคนธรรมชาติ เมื่อเป็นคนธรรมชาติ
จิตใจก็มีงุนง่านบ้าง แต่ทว่าพอป่วยแล้ว ถ้าเราไม่ประมาทในชีวิต
แม้เพียงนิดเดียว เวลาป่วยคิดไว้เลยว่าป่วยคราวนี้เราราจะตายก็ได้
พยายามฝึกรวบรวมกำลังใจตั้งร่างกายแบบนี้ไว้เสมอๆ ทุกครั้งที่ป่วย
อารมณ์ที่เป็นภุศลที่เคยทำไว้ทั้งหมดจะมารวมตัวกันทันที และเมื่อ
กำลังใจแห่งภุศลมารวมตัวกันอย่างนี้จันชินแล้ว ถ้าถึงเวลาที่เราจะ
ตายจริง สิ่งที่มันจะปรากฏจะยังไงล้ำคือ แสงสี รูปโฉมในพรหม
ที่เราคาดไม่ถูก นั่นก็คือ ภาพของเทวดาบ้าง พระบ้าง พระอริยะเจ้า
มีพระพุทธเจ้าเป็นประธานบ้าง จะปรากฏชัด มีแสงสว่างสวยงาม

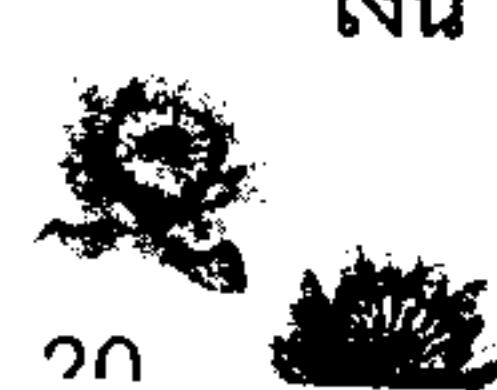
งดงาม เห็นชัดเหมือนกับเราอีกอยู่ในเวลานี้ เมื่อเวลาหนึ่งเราก็จะ
สนทนากับท่านได้ ถ้าจิตใจของเรายื่นในระดับไหน ก็จะมีเทวดาหรือ
พระมหาชนวนให้ไปอยู่ในสถานที่นั้น ถ้าเรามีกำลังใจเข้าถึงระดับ
ก้าววรรค 6 ชั้น เทวดาทั้ง 6 ชั้นก็จะมาชวน ถ้าเรามีกำลังจิตดี
กุศลจิตถึงพรหม พระก็จะมาชวน ถ้าพระมาชวนก็แสดงว่า
เราไปนิพพานได้ ในเมื่อกำลังจิตที่เป็นมหาภุศลทรงไว้ดีแล้วมีผลอย่างนี้
ถ้าเราป่วยใกล้จะตาย มันจะบอกจุดที่จะไปให้รู้ก่อนตาย ถ้าจิตใจเรา
พอใจชั้นไหน ก็ไปชั้นนั้น นิกำลังใจของคนที่ป่วยหนัก และไม่ประมาท
ในชีวิตจะมีสภาพแบบนั้น ต่อไปเรื่องของโลกธรรม ที่เขาจะพูด
ก็เป็นเรื่องของเข้า จงอย่าถือว่าทະคำชม และจงอย่าถือว่าทະคำติ
เขามาว่าเราดี ถ้าเราเลว เราดีไม่ตีไปตามเข้า ถ้าเข้าดิว่าเราเลว
เราดีเสียแล้ว เราดีไม่เลวไปตามคำที่เข้าพูด เป็นอันว่าขอให้ทุกคน
พยายามคิดไว้เสมอให้ดูกำลังใจของตน ว่าเวลานี้จิตของเรามีราคะ
คือมีความกำหนดยินดีในรูปสวย รูปนี้ไม่ได้หมายถึง รูปคนเสมอไป
รูปคนก็ตาม รูปสัตว์ก็ตาม รูปวัตถุก็ตาม เรายังให้หล่อฝังไว้ว่า มันมี
ความสวยสดงดงามหรือเปล่า พิจารณาดูจิตของตัวเราเองเป็นสำคัญ
ที่เราจะไปสวรรค์ พรหมหรือนิพพานได้มันอยู่ที่จิต หรือว่าเราจะไปนรก
เปรต อสุրกาย สัตว์เดรัจฉาน ก็อยู่ที่จิต ถ้าจิตของเราเครียห์มอง
มีความโกรธเสมอๆ เป็นพื้นฐาน มีความหลงให้หล่อฝังในรูปโฉม
ในพรหม มีความเสียดายในสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง เสียดายในชีวิตของเรา
ว่าไม่น่าจะป่วย ไม่น่าจะตายมีจิตเครียห์มอง มีอารมณ์กลุ่ม อย่างนี้
ตายแล้ว ไปอย่างภูมิ ฉะนั้น จงพยายามชี้ระจิตของตนเป็นสำคัญ
อย่าไปหลงให้หล่อฝังเกินไป อะไรที่เป็นของธรรมหากปล่อยให้เป็น
เรื่องของมัน ธรรมดาก็จะเป็นอย่างไร ธรรมดาก็จะเป็นบุคคลและวัตถุ

เกิดขึ้นแล้ว มันก็เลื่อน ตัวเสื่อม ก็คือ ตัวเคลื่อนไป ของก็เก่าลง คนก็แก่ขึ้น จากเด็กเป็นผู้ใหญ่ ก็แก่ขึ้น จากหนุ่มสาว ร่างกาย โถรมลงก็แก่ลง ความแก่ขึ้นและแก่ลงนี้มันมีอยู่ เมื่อถึงวันหนึ่งความด้วย ก็จะมาถึง ถ้าเราจะพึงดาย จะเสียดายในชีวิตใหม่ จะเสียดายหรือไม่ เสียดายเราก็ดาย แล้วจะไปเสียดายมันทำไม ชีวิตนี้ไม่มีความหมาย อัตภาพร่างกายไม่มีความหมาย ความหมายที่จะทรงตัวอยู่ได้มี มีดังที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสกับປະกาธิชาติว่า ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แต่ความดายเป็นของเที่ยง จงอย่าประมาทในชีวิตจนจำไว้เสมอ และก็คิดเสมอว่า ถ้าจะพึงดายเวลาหนึ่น เราขอไปพรานพพาน ถ้ารากะ จิตเกิดขึ้น จิตมีความกำหนดยินดี จงหาทางแก้ด้วยความจริงเท่าที่ปัญญา จะช่วยดูให้ดี ดูดูกันไม่ที่บ้านของเรา ถ้าบังเอิญมีอยู่ เช่น ดอกไม้ บุษพะ ดูชิว่า ดอกไม้ที่เรานำมานี้มันสวยสดงดงาม ของดี ของสด เวลากาลผ่านไป มันจะเหลือลางทีละน้อย ละน้อย ในที่สุดก็จะเก่า แล้วร่วงโรยไป เป็นอันว่าชีวิตดอกไม้มีสภาพฉันได ร่างกายของคน และสัตว์ แม้แต่เราเอง มีสภาพแบบนั้น มีความเกิดเป็นเบื้องต้น มีการทรุดโถรมไปในเมืองกลาง และมีการสลายตัวไปในที่สุดนี้อย่างหนึ่ง และอีกอย่างหนึ่งในระหว่างที่จิตมีความกำหนดยินดี ในระหว่างรูปสวย เสียง กลิ่น รส เกิดขึ้นในสภาพของคนและสัตว์ ก็จะพิจารณาตาม ความจริงของกายคตานุสติว่า ร่างกายของคนและสัตว์มันมีสภาพสวย ตรงไหนกันแน่ ผนمواหยหรือ ถ้าผนمواหยจริงๆ ก็ไม่ต้องชำระ身上 ไม่ต้องล้าง ไม่ต้องฟอก ไม่ต้องหว ไม่ต้องทำอะไรทั้งหมด มันจะดี มันจะสวยงามลดลงใหม่ แต่ถ้ายังต้องตกแต่งชำระล้าง ชำระ อยู่ แสดงว่ามันไม่สวย แต่ เพราะเราตกแต่งให้มันดี จึงดูเหมือนว่า มันเรียบร้อย สำหรับหนังและเนื้อ เป็นต้น ไอหนังและเนื้อความจริง

ถ้าเราไม่ aba น้ำสัก 2-3 วันเราต้องคิด เพราะว่าเห็นใจคลพอกพูนขึ้นมา เรากรังเกียจ แสดงว่าร่างกายเรามันเต็มไปด้วยความสกปรก ดูภายนอก ยังสกปรกอย่างนี้ ถ้านึกเข้าไปข้างใน เลยหนังทะลุเข้าไปถึงเนื้อ ถ้าเราลอกหนังออกหมด ร่างกายของคนและสัตว์ก็ไม่มีอะไรในร่างกาย เราจะรังเกียจว่าหนังของเราถูกลอกปอกเปลือกไปเสียแล้ว เหลือแต่เนื้อ มันเป็นของไม่น่าดู ถ้าเลยเนื้อดูเข้าไปถึงข้างในมีอวัยวะภายในตับได้ ใส่ ปอด มีน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง อุจจาระ ปัสสาวะ เป็นอันว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ เป็นของน่าเกลียด โลโครอก ถ้าเป็นวัตถุธาตุ ก็เต็มไปด้วยความสกปรก ทำไม่จิตใจของเรางงต้องไปผูกพันกับเรื่องนี้ เป็นสำคัญ ถ้าจิตของเรามีรากะเกิดขึ้นก็ใช้ อสุภะกรรมฐาน กับ กายคตานุสติกรรมฐาน อสุภะ แปลว่า ไม่งาน มันไม่สวยต้องหา คำว่าไม่สวยมาพบกับจิตของเรารจริง คำว่า ไม่สวย ไม่ใช้วาดภาพ เอาให้ดูของจริง ตัวเราเป็นสำคัญ ถ้าเราคิดว่าเราสวยจริง ลองไม่ aba น้ำ 3 เดือน ไม่แต่งเนื้อแต่งตัวทั้งหมด แล้วลองส่องกระจก ดูว่าสวยตรงไหน ติ่มดินกาวผึ้งลอก นี้เป็นว่าถ้าจิตมีรากะ ก็ตัดด้วย อสุภะกรรมฐาน อสุภะ แปลว่า ไม่งาน ดูร่างกายของเราว่า ถ้าไม่ชำระ ล้างมันแล้วจะเป็นยังไง ในที่สุดสภาวะก็จะทรุดโถรม เศร้าหมดของ เนื้อแท้ของมันเป็นแบบนี้ หรือมีฉันนกพิจารณาร่างกาย คือ กายคตานุสติกรรมฐาน พิจารณาว่าร่างกาย ประกอบด้วย ธาตุ 4 คือ ธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุลม ธาตุไฟ แบ่งออกมาเป็นอาการ 32 มี ผน ชน เล็บ พัน หนัง เนื้อ เป็นต้น ทุกส่วนที่มีในร่างกายมันสะอาดตรงไหน มันสกปรก ตรงไหน ค่อยๆ คิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเราป่วย ก็อาจดูของเรา เอาไปตั้งไว้ตรงจุดนี้ว่า ขั้นที่ 5 ร่างกายของเราริดหรือไม่ดี ถ้ามันดี จริง ๆ มันต้องไม่สร้างอารมณ์ ใจของเราให้เป็นทุกข์ เพราะอะไร

ดูว่ามันตีจริงไหม ตึ้งแต่เกิดแล้ว ร่างกายมันทำให้ใจเป็นทุกข์ เพราะไม่มีอาหารการกิน ทุกข์ เพราะไม่มีอาหาร เป็นทุกข์ เพราะไม่มีของจะใช้ เป็นทุกข์ เพราะไม่มีบ้านจะอยู่ เป็นทุกข์ เพราะกลัวมันป่วยไข้ไม่สบาย แล้วก็ต้องหาทรัพย์สินประกอบปีนี้แสดงว่า ร่างกายมันไม่ตี เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ทำให้ใจต้องดีบัน ก็เป็นอันว่า ท้องคืบสิบเดือน พระศพหลอกล่าวว่า ร่างกายมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรานี่เป็นของจริง ในเมื่อร่างกายมันไม่ต้องอย่างนี้แล้ว บรรดาท่านพุทธบริษัทหลายท่าน จงพยายามตัดกำลังใจเสียว่า ถ้าฉิตจะพึงมีราก มีความกำหนดยินดี ในร่างกาย จงวางภาระมันเลี้ยง ค่อยๆ วาง ร่างกายไม่มั่นคง ฉิตใจไม่มั่นคง วางแรงๆ มั่นจะแตก ค่อยๆ วางตามกำลังใจที่จะพึงวาง ได้ทีละน้อย การวางได้น้อยอย่าง พระโสดาบัน พระโสดาบันวางได้แบบเบาๆ พระโสดาบันยังมีความรักในระหว่างเพศ แต่มิอยู่ในขอบเขตของศีล คือ ไม่ละเมิดกามสุമิจฉาชาร พระโสดาบันวางความโกรธได้ แต่ยังมีความโกรธซึ่งในใจ ไม่คิดประทุษร้าย ทำร้ายใคร เกรงว่า ศีลจะขาด พระโสดาบันวางความหลงได้ พระโสดาบันยังต้องการความสุขลดลง แต่ว่าพระโสดาบันไม่ลิ่มความดาย อย่าง นางวิสาขามีเครื่องลดความหประสาท วันหนึ่งไปสตดับพระธรรมเทคโนโลยี ของสมเด็จพระบรมโภගนาถ ลิ่มเครื่องประดับลดความหประสาท ราคา 60 กก. หกคนใช้วังเข้าไปดู นางวิสาขานอกจากว่า ถ้าพระอานันท์ เก็บเข้าไปแล้ว เธอก็ไม่ต้องเอากลับมาก็พอตีพระอานันท์เก็บไว้ก่อน รุ่งเช้านางวิสาขาราษฎร์เครื่องลดความหประสาทแฉ่งค์ สมเด็จพระชินราช ประภาศขายแล้ว เอาของมาบำรุงสุข ที่นี่เงินตั้งแต่ 60 กก. ชาวบ้านไม่มีปัญญาซื้อ นางวิสาขาก็ซื้อเสียเอง แล้วเอาเงิน 60 กก. บำรุงพระพุทธศาสนา เป็นอันว่าพระโสดาบัน ยังมี

ความต้องการสุข แต่ไม่มีมาในความสุข มิฉะใจมุ่งมั่นในการให้ทานเป็นสำคัญ จะนั้นตระกูลที่เป็นพระอริยเจ้าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป จะเห็นว่า ตระกูลนั้นมีฉิตมุ่งมั่นในการกุศล หวังการสั่งเคราะห์เป็นสำคัญ สมเด็จพระภิกขันบรมศาสดา จึงทรงตรัสห้าม เพราะว่า ถ้าตระกูลใดเป็นพระเหลนะบุคคล คือเป็นพระอริยะเจ้าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป ห้ามพระลงมือเด็ดขาด ถ้าไปขอทำทานมีความสงสาร ก็จะให้ทุกอย่าง ติดใจจะไปเที่ยวหอยบกู้ยัมมาให้ นี่เป็นการทำลายศรัทธาของบรรดาพุทธบริษัท สำหรับวันนี้ก็เดือนบรรดาพุทธบริษัทในด้านจิตตาณปัจจนามหาสติปัฏฐาน ทุกๆ วันพิจารณาฉิตคิดไว้เสมอว่า เวลานี้ฉิตเรามีราก ถ้าฉิตมีราก ก็จะให้รู้ว่าฉิตมีราก และเมื่อรู้แล้วก็ให้คิดว่า รากนี้เป็นปัจจัยทำลายความดีของอารมณ์ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่า มันจะทำความวุ่นวายให้เกิดขึ้น แต่ปกติ เราเกิดมา รากมันก็มีอยู่แล้ว ในเมื่อรากมันมีอยู่แล้ว เรายังพยายามค่อยๆ แก้ไขไป ค่อยๆ วาง อย่าไปนึกว่า วางที่เดียวให้หมดคิริลต์ มีวิธีหนึ่ง คือ ฉิตกำหนดไว้เสมอ เมื่อเราต้องมีคู่ผัวเมียอยู่ด้วยกันในระหว่างเพศ เมื่อยู่แล้วก็แล้วกันไป มีแล้วก็แล้วกันไป ภาระได้เป็นภาระของสามีภรรยา เรายังทำตามหน้าที่ให้ครบถ้วน แต่ฉันนี้คิดไว้เสมอว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันเป็นปัจจัยของความทุกข์ มันไม่เป็นปัจจัยของความสุข ความสุขมันจะเกิดขึ้นมาได้ ก็เพราะอาศัยที่เราไม่มีราก ฉิตปราศจากความหนัก เมื่อฉิตมีรากกำหนดอยู่อย่างนี้ ฉิตจะมีความหนัก ปราศจากความดี ที่นี่สิ่งที่เราต้องการคือ พระนิพพาน ตามที่องค์สมเด็จพระชินสีทั้งแนะนำ เราทำยังไง มีคู่ครองสุ่น จะมาแยกทางกันมันไม่ใช่ของดี ไม่ควรทำ ทางที่ดีก็คิดไว้เสมอว่า สภาวะมีคู่ครอง มันเป็นไปแล้วด้วยอำนาจของกิเลสเป็นไป แต่ว่าให้มันเป็นไป

เพียงเฉพาะชาตินี้ เป็นชาติสุดท้าย กำลังใจต้องการอยู่อย่างเดียว คือพระนิพพาน ยิ่งถ้าเราได้บ้าน และสามารถทรงอารมณ์จิตใจใน เจโตปริญญา รู้ว่าระน้ำจิตของคนอื่นคนที่รู้จริง ๆ จะไม่อวดเป็นนะ ถ้าไม่มีความจำเป็นจริงๆ จะไม่อยากรู้เรื่องของคนอื่น เพราะเรื่อง ของตนเองมีมาก เจโตปริญญาคือรู้ว่าระน้ำจิตของคนอื่นได้ แต่ส่วนใหญ่ เขาใช้เพื่อพิจารณาจิตของตัวเองอย่างที่ศึกษาในเรื่อง จิตตาบุปผาตามแบบฉบับของสุขวิปัสสิก ที่พูดตอนต้น พอดีพิจักขัญญาณ บุพเพนิวาสานุสติญาณก็ถือเป็นสุขนิร迦สัยวิชชาสาม ฉะนั้น เจโตปริญญาในจุดนี้ ก็ใช้คุณใจของตนเองเป็นสำคัญ ตามธรรมชาติ ใจของคนเรานี้มีสี 6 สี โดยย่อมี 3 สี คำว่า สีใจ หมายถึง อารมณ์ ของจิตฯ มี 3 สี คือ หนึ่ง สีใสสะอาด เหมือนแก้วใส สอง สีแดง สาม สีดำ เครื่องของ ถ้าจิตติสีใสสะอาด จัดเป็นจิตของอุเบกขารมณ์ เป็นจิตที่นักปฏิบัติทุกคนพอดี ถ้าจิตมีสีแดงจัดเป็นปีติ สีแดงน้อยๆ เป็นปีติน้อย ๆ ตีไน้อย ๆ อันนี้ไม่ดี ถ้าจิตมีสีดำจัดเรียกว่า ทุกข์จัด เป็นอารมณ์ของความทุกข์ นักปฏิบัติเขาก็ต้องนั่งคุ้มจิตของตนนี้เป็น อิภวิธิหนึ่งของการฝึกจิตตาบุปผา คนที่เขาได้เจโตปริญญา เช่นไม่มา นั่งคุ้มจิตของคนอื่น เขายังฝึกคุณใจของตนเองเป็นสำคัญ เมื่อจับ อารมณ์จิตของตน ถ้ายังเป็นสีแดงหรือสีดำ แดงน้อย หรือดันน้อย ก็ต้องดำเนินตนเองว่า มีอารมณ์จิตที่ยังเลวอยู่ แล้วก็หาทางแก้ไข ให้อารมณ์จิตตรงตัวในความดี ไม่งั้นไม่เลิก พิจารณาว่าที่จิตมีสีแดง ทำไม่ถึงแดง หาเหตุ หาผล อารมณ์ไปรักอะไรเข้า รักคน รักวัตถุ รักทรัพย์สินที่ได้มาเกิดความยินดี กระแสจิตจึงมีสีแดง ต้องตัดด้วย ยานาจวิปัสนาญาณ ว่าคนหรือวัตถุใด ๆ ที่ได้มา สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เป็นอนิจจัง ไม่ช้าก์สลายตัว เป็นทุกข์ ถ้าเปลี่ยนแปลงเคลื่อนตัวไป

มันก็เป็นทุกข์ อนัตตา ในที่สุดมันก็ต้องตาย พังไป ถ้าใช้ปัญญา พิจารณาไป ไม่ซ้ำความแดงของสีจิตก็หายไป เป็นความใสสะอาด ที่นี่ ถ้าความทุกข์ใจเกิดขึ้น จิตมีสีดำเครื่องของพิจารณาภู�性ของธรรมชาติ ว่า ชาติปีทุกขा ความเกิดเป็นทุกข์ ชาติปีทุกขा ความแก่เป็นทุกข์ มนตังปีทุกขัง ความตายเป็นทุกข์ เกิดแก่ เจ็บตาย เป็นของธรรมชาติ อารมณ์ที่คนอื่นเขาจะด่า จะว่าเราเป็นธรรมชาติโลก นัตติโลเก อนินทิโตร ความไม่ถูกนิทานไม่มีในโลก ในเมื่อเราเกิดมาเพื่อถูกด่า เขายังด่า ก็ตามใจเขา นี่เป็นอันว่าถ้าจิตมีอารมณ์ใหญ่เสียอย่างเดียว จิตมี อารมณ์มาน สามารถสร้าง ความรู้จักภาน ภานสมบัติก เป็นของดี และถ้าจิตมีอารมณ์วิปัสนาญาณควบด้วย เมื่อจิตมีอารมณ์ร่าคະ โถะ โมหะ มันจะถูกกดนิ่งด้วยอารมณ์หนัก คืออารมณ์มาน แต่บางที ก็เหลือไป ตีไม่ตี คิดว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ได้เจอะของสวย เอื้เรາมองแล้วไม่สวย เจอะลาภลักษณะแล้วเฉย ๆ เมื่อก่อนอยากได้ เจอะเคราะห์ว่ากระแทกแทกเฉย ๆ เจอะอะไรเข้ามารู้สึกเฉย ๆ ด้วยกำลังของภาน พุดน้อย ๆ ขี้เกียจจะพูด นี่เป็นเรื่องของคนอารมณ์ ที่ทรงภาน ที่นี่มีจิตที่มีอารมณ์ยิ่งกว่าคือ อารมณ์วิปัสนาญาณ เมื่อสามารถเกิดเป็นภานพิจารณาวิปัสนาญาณ ปัญญาเกิด ปัญญา ตัวนี้มีความแหลมคมมากละเอียดลออมาก ไม่สามารถอธิบายได้ เคยถามพระทุกองค์แล้วว่า ปัญญาตัวนี้เวลาเกิดกับใจแล้วเขียนได้ไหม อธิบายได้ไหม ก็ไม่มีใครบอกว่าได้ มันมีความรู้สึก มีเหตุ มีผล ชัดเจนแจ่มใส สนับสนุน จิตเบา มีอารมณ์สนับสนุน มีอารมณ์เบา อาการ หนักแน่นห้อง บุก ทุกเวทนา คล้ายตัว จิตมีอาการเบา และด้านต่อ อารมณ์กิเลสทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ของความรัก อารมณ์ของ ความโกรธ อารมณ์ของความหลง เสื่อมคลายลง เห็นเหตุ เห็นผลว่า

คนทุกคนที่เกิดมาเต็มไปด้วยความทุกข์ วัดถึงหลายที่เราได้มามีเป็นปัจจัยของความทุกข์ ไม่ใช่ปัจจัยของความสุข เป็นอันว่า เป็นจิตที่มีอารมณ์ยิ่งกว่า และเป็นจิตที่ตั้งมั่น หมายความว่าเป็นจิตที่มี สมานิ สำหรับจิตที่มีสภาพหลุดพ้นเป็น อารมณ์ของพระอรหันต์ อารมณ์ของพระอรหันต์นี้เป็นยังไงก็คือยอมรับถือกูของธรรมชาติ พระอรหันต์นี้ความจริงไม่มีอะไรมาก ทำนายอนรับนับถือกูของธรรมชาติ แต่จิตใจของท่านไม่หวนไหว เมื่อสภาวะของธรรมดามันเสื่อมสูญไป ธรรมดามันมีอะไร เกิด เราก็เกิดมาแล้ว แก่ ถ้าความแก่ที่รู้ด้วยมาถึงขันธ์ 5 อย่างแก่ก็แก่ไป ถ้าขันธ์ 5 ป่วย ก็ป่วยไป ทุกข์เวทนา จะเกิด ก็เกิดไป อย่าเข้าใจว่า พระอรหันต์ ประสาทดื้อ คือไม่มีทุกข์เวทนา ไม่ใช่! พระอรหันต์นี้ความจริงไวกว่าคนธรรมดามาก ไม่ว่าจะเป็น การรับรู้สัมผัสที่เป็นทุกข์เวทนา เป็นเดียวรู้ทันที่ เพียงแต่ว่าทุกข์เวทนา ถ้ามันเกิดขึ้น ท่านไม่ไปสนใจกับทุกข์เวทนา รู้ว่าในร่างกายมันเกิดขึ้นได้ ก็เสื่อมไปได้ ตามสภาวะธรรมดายของมัน หากว่าทุกข์เวทนาเกิดขึ้นแล้ว ถ้าสามารถบรรเทามันได้กับเราไป บรรเทามันไม่ได้ขันธ์ 5 มันจะพังก์เชิญพังไป พังเมื่อไรดันไปสลายเมื่อนั้น เพราะอะไร เพราะถ้ายังมีขันธ์ 5 อยู่ ภาระใหญ่ก็ยังมีอยู่ กิจที่พึงทำมีอยู่ ต้อง อาศัยขันธ์ 5 มันทำก็ทำไป เหมือนอาศัยเรือข้ามฟากไปผ่านโน้น ถ้าเรือร็วเราก็ต้องอุด น้ำเข้าเรือเราก็ต้องวิดน้ำออก อะไรมะบุบสลาย ก็ต้องซ้อมแซม เพื่ออาศัยเรือให้ถึงฝั่ง เมื่อถึงฝั่งแล้วก็ไม่สนใจกับมัน ข้อนี้มีอุปมาลัณณ์ พระอรหันต์ก็ภันนั้น พระอรหันต์จะมีจิตยอมรับ นับถือกูของธรรมชาติในโลกว่า ทุกลสั่งทุกอย่างในโลกเกิดขึ้นแล้วมัน ต้องแก่ ต้องป่วย ต้องพลัดพรากของรักของขอบใจ สลายไปในที่สุด ถ้าอาการเหล่านี้เกิดขึ้นท่านก็เฉยๆ ด้วยสังขารูเบกษาญาณ

สังขารูเบกษาญาณ หมายความว่า วางเฉยในสังขารได้ทั้งหมด อะไร จะเกิดกับขันธ์ 5 ก็เฉย ใครจะด่าก็เฉยถือว่าด่าขันธ์ 5 ด่าเท่าไหร่ก็เฉย บางคนได้วิชาสามain ใน อภิญญาหาก ถูกด่าไปแล้วหลายวัน ถึงรู้ด้วยว่า ถูกด่า ก็มี วางเฉยได้หมด และสุดท้ายพากเราจะอย่าลืมว่า การรวมรวมกำลังใจให้เป็นกุศล วันละนิดวันละหน่อย มันมีผลกับจิต เวลาเราจะด้วยจริง ๆ อารมณ์ที่เรารวมรวมไว้ วันละเล็กลงน้อย จะมารวมตัวกัน รวมตัวกันตอนไหน ท่านที่ทรงสมารถจิตได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ดีบ้าง ไม่ดีบ้าง ดินน้อย มันก็ดี ดีมาก มันก็ดี การรวมรวมกำลังใจ สะสมวันละเล็กลงน้อย เหมือนน้ำตกลงมาจากฟ้า น้ำที่ตกลงมาแล้ว มีภาคชนะรองรับวันละเล็กลงน้อย บุญกุศลที่บรรดาพุทธศาสนิกชนทำ มันไม่ได้ไปเห็นนั่นรวมอยู่ที่ใจของท่าน ท่านลามาหานศิล ศิลกรรมอยู่ที่ใจ ท่านถ่ายทาน สังฆทาน กุศลแห่งทานก็รวมตัวอยู่ที่ใจ ท่านเจริญ สมารถจิต ผลของสมารถจิตก็รวมอยู่ที่ใจ เจริญวิปสนาญาณ วิปสนาญาณ ก็รวมอยู่ที่ใจ ที่พุด มาทั้งหมดนี้พูดร่วมทั้ง สมตะ และ วิปสนา ธรรมชาติ ของใจหรือจิตมันมีสภาพจำ เวลาที่เรายังแข็งแรงดีอยู่ ความวุ่นวาย กับโลกมันมีอยู่ก็จำได้บ้างไม่ได้บ้าง พอดีเมื่อป่วยความวุ่นวายมันน้อยลง จิตก็เข้ามาวุ่นวายกับขันธ์ 5 คือทุกข์เวทนา ที่เกิดกับร่างกาย ถึงตอนนี้แหละ สิ่งที่ท่านรวมรวมทั้งน้อย ๆ จะเป็นกุศลหรืออกุศล ก็ตาม จะปรากฏอยู่กับอารมณ์จิตของท่าน ถ้าอารมณ์จิตเป็นกุศล แทนที่ความหวนไหวในความด้วยจะเกิดขึ้น ท่านกลับรู้สึกว่า เวลา nice ถ้าเราตายสิ่งที่เราต้องการໄວ่โดยเฉพาะท่านที่ปรารถนาพะนิพพาน อารมณ์จะรักพะนิพพานอย่างยิ่ง ตัวอย่างเช่น อาทมาไปเจอะผู้เฒ่าคนหนึ่งชื่อน้อย มีกำลังใจมั่นคง แก่แล้วตอนเย็นก็หายของมา เช้ามีดีก์หายของไปหุงข้าวใส่บาตรพระประจำ ท่านผู้นี้เป็นโกรคมะเริง

ที่ท่อง เวลาป่วยหนักเข้าไปถ้านิ่ว โอมปวดไหม แกกับอกกว่าปวด
ถานิ่วทำไม่คราง แกตอบว่า ครางทำไม่ ร่างกายมันไม่มีอะไรติด
พังเมื่อใด ฉันก็ไปนิพพานเมื่อนั้น แกว่าอย่างนั้น ต่อมาอามาไป
กรุงเทพฯ เวลาที่กำลังสอนกรรมฐาน ก็มีความรู้สึกว่าโอมน้อย
ตามเสียงแล้ว เป็นความรู้สึกที่เกิดกับจิตขณะที่กำลังพูดสอนกรรมฐานอยู่
พอกลับไปถึงวัดเขาภูอกกว่า โอมน้อยตามเวลาประมาณ 2 ทุ่มพอดี
ขณะที่แกตาย โอมพวงอยู่บ้านอีกบ้านหนึ่ง โอมพวงแกกลังเจริญ
ประกรรมฐาน ประมาณ 2 ทุ่ม เมื่ออามาไม่อยู่ โอมพวงแกก็ทำ
ของแกเอง กำลังจะนั่งเจริญสมาธิ แกบอกว่าเห็นขบวนแห่ใหญ่มาก
คนที่ล้อมรอบเป็นคนสวยงาม ๆ แพร่พราไว่หมด คนที่นั่งมาในเกวียน
แกเรียกว่า เกวียน หรือรถทิพย์ มีม้าลินธพม้าเทวดา เห็นพื้น้อยนั่ง
มาในเกวียนร้องเรียกแกว่า พวงเอี้ยพวง พื่ออลaiไปนิพพานนะน้องนะ
โอมพวงบอกว่า จำได้แต่เสียงว่าใช้พื้น้อยแน่แต่ตัวพื้นอยู่บนอกไม่ถูก
แพร่พราสว่ายสว่างใส่ ดูแล้วคล้ายอากาศที่เต็มไปด้วยแสงสว่าง
เต็มไปด้วยขบวนแห่ ๆ ที่มาล้อมรอบไม่รู้ว่าสุดสายตาที่ตรงไหน
ขบวนแห่ทั้งหมดแต่งตัวหลาภสกัน แต่แบ่งประเภท ๆ หนึ่ง มีร่างกาย
เหลืองอร่ามไปทั้งตัวนั้นคือพระมหา ถ้ามีหลาภสกิต่าง ๆ ก็เป็นพวงเทวดา
นี่จะเห็นว่าสำหรับโอมน้อยก็ตี โอมพวงก็ตีขณะที่แกเจริญกรรมฐาน
ถานิ่วจิตตั้งอยู่ที่ไหน ก็ตอบว่า จิตตั้งอยู่ที่พระนิพพาน แกถามว่า
จะไปนิพพานได้หรือ ก็ตอบว่าไปได้หรือไม่ได้ก็ตามถ้าจิตเรา ตั้งอยู่
เฉพาะนิพพาน ชาตินี้ไปไม่ได้ ชาตินหน้าก็ต่อ แต่ถ้ามีอามณใจตั้งไว้
จริง ๆ ไม่ว่า หญิง เด็ก หรือ ผู้ใหญ่ จะทำเลว่ากรรมมาในกาลก่อน
เพียงใดไม่สำคัญ ถ้ากำลังใจใกล้จะตาย ตั้งจิตมุ่งตรงสู่พระนิพพาน
ทุกคนก็ไปพระนิพพาน อันนี้ว่าตามพระพุทธองค์ที่พระพุทธเจ้า

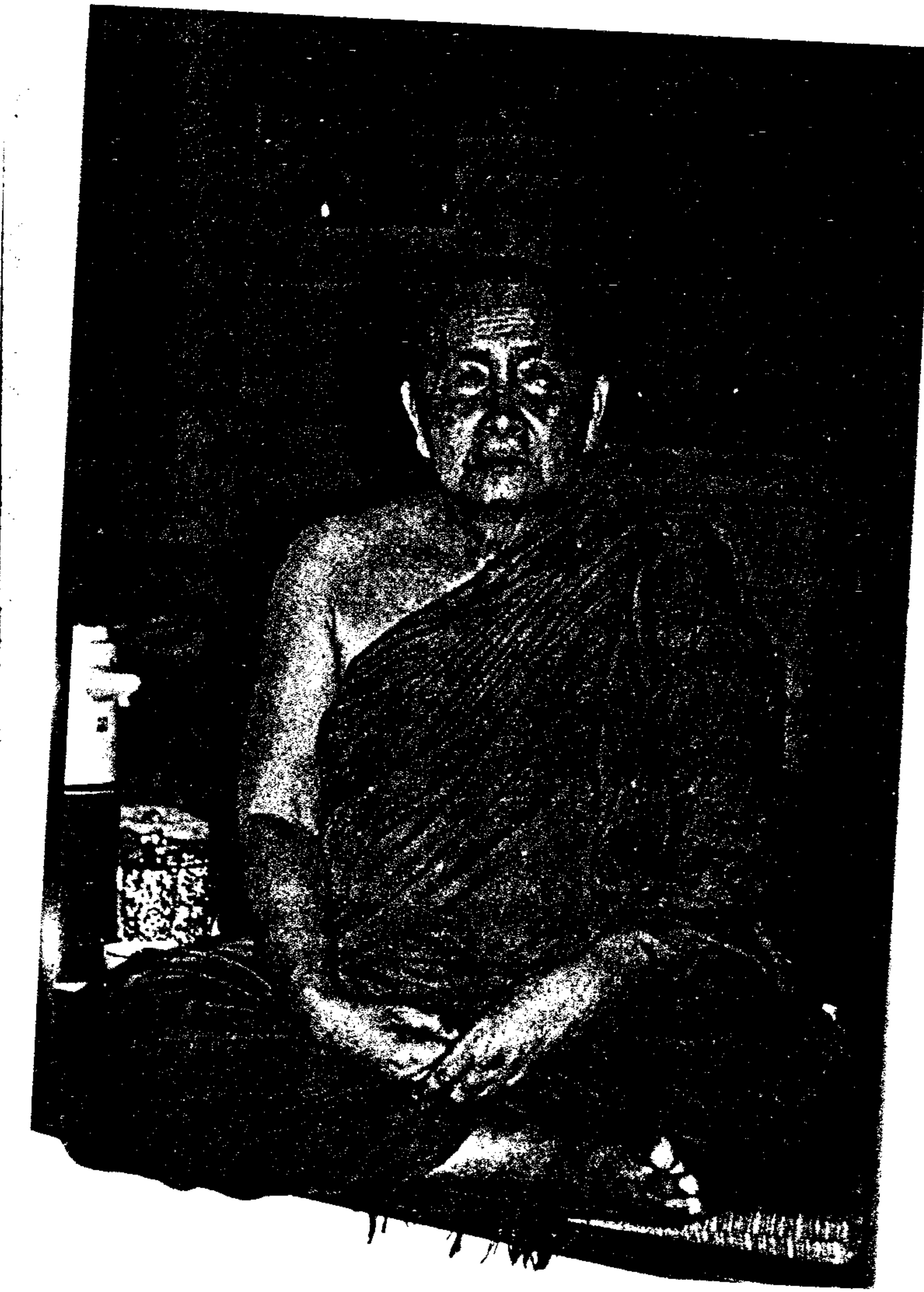
ทรงครรสรเป็นอันว่า ภาวนั้นก็เป็นภาพแสดงออกไม่ใช่คนหลับฝัน
เป็นคนที่เคยมีเจริญพระกรรมฐาน ภาพปรากฏชัด ประภาคร่วมเวลาหนึ่ง
พื่อไปนิพพานนะน้องนะ พื่ออลaiไปพระนิพพาน ในคืนเดียวกันก็มีสดรี
อิกท่านหนึ่ง ในตัวเมืองอุทัยธานี ผันเห็นคืนที่โอมน้อยตายว่า
มีขบวนแห่โอมน้อยสวยงามลงดงตามไปนิพพาน คนหนึ่งนั่งสมาธิแล้วก็เห็น
เป็นอามณ์ของพระมหาเทวดา ผู้ตายแสดงให้เห็น ไม่ใช่พิพยจักขุญาณ
อิกคนหนึ่งนอนผันเห็นเป็นอันว่าสองคน เห็นภาพเหมือนกันทุกอย่าง
อาจจะเป็นเครื่องยืนยันผลการทรงอามณใจได้ สำหรับวันนี้การแนะนำ
เจริญกรรมฐานก็จะขอระงับไว้แต่เพียงเท่านี้ และขออย่อนหลัง
อิกนิดหนึ่งว่า การจะทรงกำลังใจตี ก็หมายถึงว่า อย่าลืม アナปานุสติ
กรรมฐาน ด้วย เป็นกรรมฐานที่มีความสำคัญ อย่าลืมนะญาติโอม
เวลาที่เรายังไม่สบาย ป่วย และถ้าเราทรงผ่านในアナปานุสติ
กรรมฐาน มันจะรู้สึกว่าใจเป็นสุข กายไม่สบายอย่างไรก็ตาม ใจจะ
เป็นสุข ถ้าทรงอามณ์ผ่านในアナปานุสติกรรมฐานได้ จะระงับ
ทุกข์เวทนาทางกายได้ เป็นตัวสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง アナปานุสติ
กรรมฐาน เป็นการกำหนดรูรัลมหาใจเข้าออก นี่เป็นเหตุให้จิตเป็น
สมาธิได้ จิตเป็นผ่านง่าย ถ้าใช้กำลังพิจารณา วิปสนาญาณ จิตก็จะ
ทรงตัวได้และเป็นกรรมฐานที่เป็นกำลังใจใหญ่ ถ้าหากว่าท่านคล่อง
ในアナปานุสติกรรมฐาน ท่านจะสามารถรู้วันตายของท่านได้
จะรู้เวลาตายของท่านได้ จะรู้ว่าการตายของท่าน จะตายในอาการ
อย่างไหน และถ้าท่านอยากจะรู้เรื่องคนอื่น วันตายของคนอื่น ก็พอรู้ได้
แต่ที่ต้องคล่องจริง ๆ นะ และสำหรับเรื่องนี้ไม่มีความสำคัญต้อง
ศึกษา กัน เอาล่ะ ต่อแต่นี้ไปขอบรรดาพุทธบริษัททุกท่านสมทาน
พระกรรมฐานและเจริญพระกรรมฐานตามอัธยาศัย

1960
G. C. G.

ອ້າເຊົວ ກິຈຈະນາຕົ່ປັ້ງ ໂກ ຂໍ້ມູນ ມະຮະນຶ່ງ ສຸວາ
ຄວາມເພີຍໃນກາຮຸຄສັນຄວຣທຳເລີຍໃນວັນນີ້ ໄຄຣຈະຮ່ວມ
ຄວາມຕາຍ ວ່າຈັກມືໃນວັນພຽງນີ້

ພຣະສຸພຣະມຍານແຕຣ
(ພຣະນ ພຣະມຈກໂກ)
ວັດພຣະພຸຖອນບາທຕາກຜໍາ ອ.ປ່າຊ່າງ ຈ.ລັດຖຸນ

ธรรมเกศนา

หลวงปู่สิม พุกราจาร

ณ วัดก้าพาปล่อง อ.เสียงดาว จ.เสียงใหม่

วันที่ 26 มิถุนายน พ.ศ. 2533

แสดงแก่คณะผู้ราชการกรมควบคุมโรคติดต่อ

นะโมตัลสะ ภะคะตะโต อะระหะโต สัมมาลัมพุทธัส
นะโมตัลสะ ภะคะตะโต อะระหะโต สัมมาลัมพุทธัส
นะโมตัลสะ ภะคะตะโต อะระหะโต สัมมาลัมพุทธัส

ขออนุบันดูอุปกรณ์ประจำภาคราช
อรหันต์สัมมาลัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ณ โอกาสนี้เป็นการนั่งสมาธิภาวนา เวลา_nั่งสมาธิภาวนา_
ทุกครั้ง ทุกคราว ให้พากันนั่งสมาธิເອາຂາຂວ້າຫັບຂາຂ້າຍ ເຄມືອຂັງຂວາ
ຫັບມືອຂັງຂ້າຍ ຕັ້ງກາຍໃຫ້ເຖິງຕຽງ หลັບດາຕັ້ງໃຈບໍລິການພຸທໍໂຮງ ຮົມຈິຕ
ຮົມໃຈເຂົ້າໄປກາຍໃນ ອຢ່າໄດ້ຫຼັງໃຫລໄປກັບກີເລສມາຮ ສັງຂາຮມາຮທີ່ຍົ່ວຍ
ໃຫ້ລຸ່ມຫຼັງມັງມາຈິຕໃຈຝູ່ໜ້າຈະເດືອນຈິຕໃຈຂອງດູນວ່າເວລານີ້ເຮັນນັ່ງສາມາດ
ກາວນາເປັນເວລາປ່ອຍວາງ ຈາກອາຮມັນກາຍນອກທັງໝາດ ຈະເປັນເຮືອດີ
ເຮືອງຊ້ວປະກາຣໄດ ປ່ອຍວາງອອກໃຫ້ໝາດສິ້ນ ຈະມີອາຮມັນໄດ້ຜູດໂພລື້ນ
ມາກົລະທຶນໄມ່ເອາ ໄມ່ຕ້ອເຕີມ ໄມ່ສົງເສົມ ຮົມກຳລັງເຂົ້າມາຕັ້ງມັ້ນກາຍໃນ

ดวงจิตดวงใจของตนภายในนี้ จิตผู้รู้อยู่นี่มีอยู่ภายในกาย ไม่อยู่ในใจ ไม่ได้มีอยู่ภายนอก แต่ความรู้ที่จะมาหลอกหลวงให้จิตใจลุ่มหลงคิด พึงช้านนั้นมีรอบด้านรอบทิศ มีสิบพิเศษที่เดียว ถ้าเรามาตั้งสติปล่อยให้ใจ นี่ลุ่มๆ หลงๆ ไปตามมารยาสาไถย กิเลสในหัวใจ จิตใจนี้ก็จะเลื่อนลอย ลุ่มหลงไปตามสภาพอารมณ์ อันเป็นอคติ อนาคตนั้น ดวงจิตดวงใจ ปัจจุบันก็จะไม่สงบ ณ ภายใน จงรวมจิตรวมใจเข้ามาภายใน พุทธ คุณพระพุทธเจ้ามีอยู่ภายนอกนี้ รัมโม สังโม คุณพระอวิริยสังฆ์ สาวกเจ้า ทั้งหลายก็มีอยู่ในใจนี้ อย่าได้บ่นว่าแก่ที่ว่าแก่แล้วบปฏิบัติธรรมไม่ได้ นั่งสมาธิภารนาไม่ได้ก็ให้มันแก่ที่กายอย่าแก่ที่ใจ ดวงใจนั้นถ้าว่าแก่ มันจะแก่เหมือนกันเท่าๆ กัน ในนั้นมันไม่มีรูปร่างที่เราว่าคนนั้นแก่ คนนั้นเด็ก คนนั้นหนุ่ม เข้าหมายรูปร่างกายภายนอกนี้ต่างหาก ส่วนใจ นั้นมันแก่ชรา มาตั้งหลายภาพ หลายชาติ พระพุทธเจ้าจึงทรงตรัสว่า อะเนกชาติ จิตใจคนเราคนหนึ่งนั้นเกิดกับมานับภาพ นับชาติ นับกัปปี นับกัลปี นับอย่างไรก็นับไม่ได้กับชาติภาพที่เคยมาเกิดมาตายในวันนี้นั้น ถ้าหากว่าเราตั้งอกตั้งใจฟังธรรมปฏิบัติ บุชาภารนา ก็จะได้ความรู้ ความเข้าใจ ในทางพุทธศาสนา ถ้าเรามาตั้งอกตั้งใจปฏิบัติบุชา เรา ก็ จะ relay ไปข้างหน้าอีกนับชาติไม่ถ้วนอีกเหมือนกัน ไม่รู้จะไปถึงไหน หากแม้วเราจะปัจจุบันเดียวนี้ ขณะนี้ ให้เรานึกถึงว่า ภัตตังชีวิตตั้ง พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า ชีวิตของเรามีน้อยที่สุด เหลือน้อยที่สุด พึงลึกล้ำเข้าไปสู่ ความแก่ ความชรา ความเจ็บ ความไข้ ลึกล่องเข้าไป ใกล้ชีวิตความตายทุกคน ผลที่สุดจะไปถึงชีวมรณภัย คือ ความตาย ด้วยกันทั้งนั้น แต่บัดนี้บุญกุศลของคนเรายังมีอยู่ จังยังไม่ถึงชีวิต ความตายนั้น ให้เข้าใจกันว่า บุญกุศลนั้นช่วยรักษาไว้ เมื่อโอกาสให้เรา ได้มีโอกาสปฏิบัติบุชาภารนา อันการภารนาคือ เรากลับบ้านเรือนจิตใจ

ของเรา ต้องให้ถือว่าจิตใจคือบ้านเรือนของเรานั่นแหละ เป็นวัดน้อย ของเรา ให้พากันปฏิบัติบุชาภารนา อย่าไปคิดว่าจะต้องไปอยู่ที่ไหนที่นี่ ห่างไกลจากบ้านจากเรือน อันนั้นมันห่างภายนอก ไปอยู่ที่ไหน ถ้าเรา ไม่ภารนาด้วยตนเองก็เท่ากันนั้นแหละ จะนั้น เวลาใดตัดสินใจกันเดียวนี้ เราอยู่ที่ไหน นั้นที่ไหน ยืนที่ไหน เดินไป哪ที่ไหนก็ให้ภารนาที่นั้น พุทธ อยู่ในดวงใจ อัมโมยู่ในดวงใจ สังโมยู่ในดวงใจ ทานศีลภารนาเข้ามา นิ古ได้ในหัวใจของเรารอยู่ตลอดเวลา เมื่อว่าเราท่านทั้งหลาย หายใจ เข้าออกในขณะนี้ไม่ให้จดพึงชานหนีไปไหน เราสามารถที่นี่เรียกว่า เป็นสถานมั่งมงคล ประดุจหนึ่งว่า ที่นี่ pauses นี่เป็นที่พระพุทธเจ้ามา ภารนา พระสงฆ์สาวกเจ้าทั้งหลาย กิกขุ กิกขุณี ในครั้งพุทธกาล นานั่งสมาธิภารนา ตัดป่วง หงอ算法 กิเลส ตัณหา นานะทิฏฐิได้ด้วย การอยู่ในที่ว่าง ในถ้ำ ในคุหา ต้องสงบจิตสงบใจ จังจะเกิดสติปัญญา ขึ้นมาในใจของตนได้ จะนั้น ให้นักดูลมหายใจเข้าไป และให้มองเห็นว่า ชีวิตของคนเรานั้นมันอยู่ที่ลมหายใจ จะมีโรคภัย ไข้เจ็บ หรือไม่มีก็ตาม ถ้าลมหายใจขาดเมื่อได้แล้วตายทุกคน ตายทุกราย จะนั้นอย่าได้พากัน นาเพลิดเพลิน สนุกสนาน ว่าเราไม่แก่ เราไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ และเรา จะไม่ตาย ในมี พระพุทธเจ้าของเราก็เสด็จดับขันธ์ เข้าสุนกพาณไป อายุของพระองค์ได้ 80 ปีบริบูรณ์ ก็ดับขันธ์ เข้าสุนกพาณไป ก็คือความ ตายนั้นแหละ เราทุกคนที่เกิดมาเป็นมนุษย์ยอมมีความตาย และความ ตายอยู่ทุกคน ฉะนั้นอย่าได้ประมาท จิตที่โลเลฯ พูดเล่น ว่าเล่น ลิมคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ลิมทาน ลิมศีล ลิมภารนา อันนี้ ก็เรียกว่า กิเลส กิเลสรากะ กิเลสโภสະ กิเลสโนหะ เหล่านี้ พระพุทธเจ้า ท่านเลิกละ ในวันนั่งสมาธิ ภารนาที่รุกขมูล รั่มไม้ในคืนวันนั้น เป็นคืน วันเดือนทางเพ็ญพระจันทร์เต็มดวง เป็นวันที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

เดือนหน้าเพ็ญนี้เป็นวันสำคัญของพระพุทธเจ้า เมื่อพระองค์ประสูติเกิดจากคัพโภගรยม ก็เดือนหน้า เพ็ญพระจันทร์เต็มดวง ที่ประสูติเรียกว่า สวนลุมพินี ก็เป็นเดือนหน้าเพ็ญ มาเน็งສนาธิภารนาที่ร่วมไม้โพธิ์ ก็เดือนหน้าเพ็ญพระจันทร์เต็มดวง ตรสรุปเป็นพระพุทธเจ้าในคืนวันนั้น เมื่ออายุของพระองค์ได้ 80 ปีบริบูรณ์ เป็นธรรมชาตของมนุษย์ ไม่ว่ามนุษย์ ในยุคใด สมัยใด เมื่อ 80 ปีแล้วก็เรียกว่าเป็นอายุขัย ไม่มีที่จะกลับมาเป็นเด็ก เป็นหนุ่มอีกต่อไป วันนั้นเรียกว่า บูรพพาน ที่กรุงกุสินารา เข้าสูนิพพาน คำว่าเข้าสูนิพพาน ก็คือว่า พระพุทธเจ้าของเราระลุน สาวก ของพากเราทั้งหลายที่ให้วยู่ทุกวันคืนนั้น ท่านเลิกละกิเลสรากะ กิเลสโถะ โมหะ ในจิตใจของท่านให้หมดไปสิ้นไป ก็เรียกว่า ดับขันธ์ เจ้าสุนถพาน คือจิตมันเห็นทุกข์ เห็นโทษ เห็นภัย ในการมาเกิดแก่เจ็บ ตายรุนแรง เกิดมาแล้วก็ไม่อยากเจ็บไปได้ป่วย ที่เราทำนั้นหลาย เยี่ยวๆ พยาบาล โรคเรื้อน โรคชั้ทุค ภูมิชั้ง ก็ เพราะว่าร่างกาย สังชารนี้ เกิดขึ้นมาแล้ว เราจะให้สนาอย่างเดียว ไม่มีเจ็บใช้ได้ป่วย เป็นไปไม่ได้ เราต้องให้มองเห็นว่า นีมันความเกิดเป็นทุกข์ เกิดมาแล้วจะต้องมีทุกข์อย่างนี้ ถ้าเราไม่ปฏิบัติบูชาหนั่งสนาธิภารนาตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปแล้ว เรา ก็จะไม่มีที่สิ้นสุด เกิดตาย เกิดਮากพడี ชาติใด ก่อร้อนตายอยู่อย่างนี้แหละ จะนั้นต่อไปให้เราทุกคนตั้งอกตั้งใจภารนาให้ได้ทุกคืนอยู่ในบ้านเรือน ของเราก็ให้ถือว่ามันเป็นวัดของเรานั้นเอง เรียกว่าเป็นวัดบ้าน เรายู่ในวัดบ้านให้พากันให้วพระทุกคืน ภารนาทุกคืน นั่งชัคสมานิเพชร ให้ได้ทุกคืนฯ อย่าไม่มาไปเม้าประมาทเมื่อเราเกิดมา ได้ต้องให้เห็นว่า เราเกิดมาคนเดียว ไม่ได้มีลูกเต้าหلانเหลน สามี ภรรยา ติดตามมาเลย สิ่งเหล่านี้มันมาที่หลัง เวลาเราตายไปอีก ก็เอาอะไรไปไม่ได้

จะมีทรัพย์สินเงินทองข้าวของอันได้ก็ตาม ตายแล้วก็ทิ้งไว้ให้คนรุ่นหลัง เขายังจ่ายไป ตัวเรา ก็ทำบุญไว้ ก็จะไปตกนรก ทำบุญไว้ก็ได้ไปสู่สวรรค์ ถ้าภารนาละกิเลสได้ ก็จะได้ไปสุนิพพาน หลักการมันก็มีอย่างนี้ ให้เราทุกคนพากันระลึกเตือนใจของเราว่าได้ว่าพระพุทธเจ้าก็เป็นคน เป็นมนุษย์เหมือนเรานั้นแหละ ทำไมพระพุทธองค์ จึงบำเพ็ญทาน รักษาศีลภารนา จนตรสรุปเป็นพระพุทธเจ้า แล้วก็โปรดเวไนยลัตว์ทั้งหลาย ช่วยลั่งสอนมนุษย์ และเทวดา อินทร์พรหม ให้ไปสู่สวรรค์เทวโลก จนถึงซึ่งนิพพาน เมื่อตะกั้นทมอและเราทำนั้นหลาย กล่าวถวาย สังฆทาน ก็ยังมีบทตอนท้ายว่า ขอให้ได้ไปนิพพานในชาตินี้แล้วก็ ว่าไป เมื่อหลวงปู่ได้รู้ธรรม เห็นธรรมอย่างไร ก็ขอให้ข้าพเจ้าได้รู้ธรรม เห็นธรรมอย่างหลวงปู่นั้น ไปรู้ได้อย่างไร ถ้าไม่นั้งสนาธิภารนา ไม่ละกิเลสรากะ โถะ โมหะ อันมีอยู่ในใจของเรามีมันมากทางไป มันจังจะไม่ได้นิพพานไม่ใช่อกให้ไปแล้วไปได้ ทำให้มันแจ้งในจิตในใจของตัวเอง เลิกละกิเลสความโกรธในใจให้ได้ เลิกละกิเลสความโลภ ความอยากได้ในใจของตัวเองให้ได้ เลิกละความลุ่มหลง มัวเมาในจิตใจของเราราให้หมดสิ้นไป จึงจะไปได้ซึ่งนิพพาน และจะได้สำเร็จ มรรคผลนิพพานในชาตินี้ ถ้ามีแต่คอกล่าวคำว่า แล้วจะไปไม่ได้ จะนั้นให้ตั้งอกตั้งใจให้ถือว่าวันนี้เป็นวันที่เราทุกๆ คน ตั้งใจ จะประพฤติปฏิบัติ ตั้งอยู่ในท่านบารมี ศิลบารมี เนกขัมมะบารมี ต่อๆ ไป จนบารมี 30 ทัศ เต็มอยู่ในกายวิจิตรของเราแล้ว ผลที่สุดก็จะพ้นจากทุกข์ภัย ในวัฏสงสารไป อันนี้เป็นคำเตือนของหลวงปู่ หลวงปู่สอนหลาน เขารียกว่าปู่สอนหลาน หลานบู่บู่ก็สอน ถ้าหลานบู่บู่ก็ไม่สอน เดียววันหลานไม่รู้บู่ก็สอน ให้เราทุกคนตั้งอกตั้งใจ ตั้งแต่บัดนี้เดียววันนี้ แล้วทุกๆ คืน ก่อนที่เราจะหลับจะนอนก็ให้กราบพระให้วพระทำวัตรสวดมนต์ให้

มากหน่อยแล้วก็ให้นั่งสมาธิภาวนาให้ได้ตลอดลูกเดาท่านเห็น สามีภรรยา ก็ให้พากันให้วัดพระ นั่งสมาธิเสียก่อน นั่งขัดสมาธิเพชรให้ได้ไม่ได้มันจะดายก็ยอมตายในที่นั่ง เมื่อพระพุทธเจ้าที่ทำนั่งได้ ทำได้คือว่า ஸละชีวิต คนเราต้องการความสุขสงบ เยือกเย็น ต้องஸละความสุขความสงบกันด้วย หน่อยๆ ไม่เอา เอาจิตใจเป็นดวงหนึ่ง ดวงเดียวภายในใจนี้แหละ เราทำนั่งหงายเมื่อเราต้องการความสุขภายใน สบายใจ จนถึงความสุขภายในแล้ว ให้เราตั้งอกตั้งใจแต่บัดนี้ เป็นต้นไป อิกไม่นานก็จะเกิดความรู้ ความฉลาดสามารถถอยหายในจิตใจของตนได้ เมื่อว่าเราทำนั่งหงาย พากันได้ยินได้ฟังแล้ว ได้ความเข้าใจอย่างใดให้พากันกำหนดดูดูนำไปปฏิบัติ ก็ให้พากันขัดสมาธิ เอาขาขวาทับขาซ้าย เอามือข้างขวาทับมือข้างซ้าย ตั้งกายให้เที่ยงตรง หลับตาเนกภาวนา พุทธ์ พุทธ์ ทุกลมหายใจเข้าออก ไม่ให้จิตใจคิดไปในอารมณ์ภายนอก ให้เชื่อว่า การนั่งสมาธิภาวนา ก่อนอื่นได้ต้องทำใจให้สงบให้ได้เสียก่อน นี่จึงเป็นเวลาที่เราจะต้องเอาคุณพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ พุทธ์ในใจ เพื่อให้จิตใจของเรารีบลอมด้วยกิเลสความโกรธจะได้หายไป พร้อมด้วยกิเลสความโลภ ความอยากได้จะได้หายไปเบาบางไป พร้อมด้วยความหลง ก็จะได้หายไปเบาไป จิตใจเราจะได้เข้าถึง คุณพระพุทธเจ้าจริงๆ คุณพระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน พุทธ์ เรา尼ึกขึ้นมาว่าได้ยินเสียงพุทธ์ตรงไหนก็ให้รวมจิตเข้าไปที่ ตรงนี้ มากยูที่ใจ ใจคนเราจริงๆ นั่น ไม่ใช้อยู่ที่นอกกาย จิตใจจริงๆ มันอยู่ในกาย ในหนังหุ่มอยู่ติดกับร่าง ให้เชื่อว่าดูดวงจิตดวงวิญญาณ ดวงจิตดวงวิญญาณนี้ มีอาการอยู่ 4 อย่าง ได้แก่ เวทนา คือการเสวยอารมณ์ สุขบ้าง ทุกขบ้าง เนยๆ บ้าง สัญญา คือความจำ ปลงความคิดนึกอะไรต่อมิอะไร สค์ สำคัญ นั่นเป็นสัตว์ ที่เรียกว่าลัญญา

เพาะคิดเป็นผู้รู้อันเดียวบันแหลง สังขาร คือไปตามจิต ปลงต่อความคิดนึกอะไรต่อมิอะไรต่างๆ นาๆ อันนี้ให้เชื่อว่า สังขาร เมื่อคิดนึกอะไรแล้ว ก็มีความรู้ไปตามอาการนั้น สะบัดไป ให้เชื่อวิญญาณ ใน 4 อาการนี้แหลง ท่านให้ย่นย่อเข้ามาว่า ดวงจิตที่มีความรู้สึกอยู่ภายในใจภายในตัวเราทุกคน ความจริงแล้วจิตดวงที่รู้อยู่นี้ คนๆ หนึ่ง จะมีจิตใจดวงนี้ดวงเดียวเท่านั้น ถ้าจิตใจดวงนี้ผละหนีจากร่างกายแล้ว ทุกคนผู้นั้นก็จะถึงชั้นความตาย จะมาถึงภารណา รักษาศีล พังเทคน์ พังธรรม ออย่างนี้ไม่ได้ ถ้าจิตดวงที่รู้หนีไปเสียแล้ว บัดนี้ ดวงจิตดวงใจผู้รู้อยู่นี้ มีอยู่ในตัวเราทำนั่งหงาย หงายผู้พังเทคน์ และผู้พัง ตั้งแต่เรามาปฏิสันธิ วิญญาณในห้องแม่ จนเกิดคลอดออกมานะเป็นทารก จนเจริญวัยใหญ่โต มาจนเป็นคนใหญ่ไม่สูง จนถึงวันแก่วัยชรา ก็ดวงจิตดวงใจดวงก่านี้เอง บัดนี้ ดวงจิตอันนี้ จะอยู่ในตัวอยู่ในใจของเราร ตั้งใจพังธรรม ตั้งใจปฏิบัติธรรมะ มุ่งหวังเพื่อความพ้นจากความทุกข์ ความเดือดร้อน ต่างๆ นาๆ พ้นจากความเดือดร้อน ในความเป็นอยู่ของมนุษย์เรา จนถึงความเดือดร้อน ภายในจิตใจจะได้ระงับดับลงไปก็ด้วยอำนาจคุณพระพุทธเจ้า ด้วยอำนาจคุณพระธรรม ด้วยอำนาจคุณพระสังฆ ด้วยอำนาจการรักษาศีล 5 ศีล 8 ของเราร ด้วยอำนาจการทำบุญ กุศลทานของเรา ภายในนั่นแหลง จะมาระงับด้วยความเราร้อนในจิต และใจได้แล้วก็มาภารนาทำใจให้สงบ อันการภารนาันมีมากมายหลายอย่างหลายประการ สมถกรรมฐานนี้มีถึง 40 อุนาญ พุทธ์ อัมโม สังโถ นี้ ก็เป็นอุนาญ นับเท่าในสมถกรรมฐาน 40 ประการนั้นแหลง จะมากน้อยประการได ก็จิตดวงเดียวเป็นผู้ภารนา ได้แก่ ใจเราทุกคน ที่ได้ยินได้ฟังอยู่นี้แหลง จะต้องรวมจิต รวมใจ เข้าไปภายใน คำว่าในก็คือ รู้อยู่ที่ไหน ก็ในที่นั่นแหลง ให้รวมกระแสเข้ามา ตาเห็นรูปพอจิตใจ

ดวงผู้รู้ เป็นผู้เห็น หูฟังเสียง ก็จิตใจดวงนี้เป็นผู้ได้ยิน ลำพังหูตามัน เป็นอย่างดี มันรับเข้ามา เมื่อรับเข้ามาแล้ว ก็มารู้อุปที่ดวงจิต ดวงใจ ที่เรารู้ว่านาพุทธ์ อยู่นั้นแหลก ใจคนเรานั้น มีอยู่ในตัว มีอยู่ในใจ มีอยู่ภายในใจทุกคน ไม่ได้ไปที่ไหน โน่นแหลกจะออกจากร่างกายลังขาร นี้ได้ ก็ต่อเมื่อคนเราตาย คำว่าตายนั้น ธาตุ 4 มันตาย ธาตุ 4 ดิน น้ำ ไฟ ลม มันตาย ดวงจิตที่ฟังคำได้ยินเสียงอยู่นี้ ไม่ได้ตาย เมื่อรู้ปร่าง กายนี้แตกตายเมื่อใด จิตใจที่ไม่ตายนี้ก็ไปแสวงหาภาพใหม่ ชาติใหม่ ตามรูป คล้ายกันกับว่าคนเราที่เกิดมาในโลกมนุษย์นี้แล้ว มาสร้างบ้าน เรือนเป็นเพียงที่อยู่อาศัย เมื่อเห็นมันเก่าแก่ชำรุดทรุดโทรมอยู่ไม่ได้ ก็สร้างบ้านใหม่ เกิดใหม่ จิตก็มาดูที่อยู่อาศัยขึ้นมาใหม่ เพราะมันมี เจ้าของอยู่นั้นคือตัวคนเรา ดวงจิตดวงใจของเราทุกคน เมื่อร่างกาย ลังขารอันนี้อยู่ไม่ได้แล้ว ก็ไปสู่บุญบาปที่ตัวเราระทำไว้ ในภพนี้ชาตินี้ หรือภพก่อน ชาติก่อน เราได้ทำบุญไว้มาก หรือได้ทำบาปไว้มาก บานบุญที่เราทำนั้นแหลก ก็พาให้จิตใจของคนเรานี้แหลก เป็นไป ตามบุญและบาปนั้นๆ บุญบาปก็พาไป เกิดในที่สุขบ้าง ทุกขบ้าง ตามธรรมชาติของบุญบาป แต่บัดนี้นั้นใจของคนเราไม่ได้ไปที่อื่น เราฟัง ธรรมได้ยินเสียง พึงเทคนิคได้ยินอยู่ จิตใจของเรา ให้มาอยู่ในที่นี้ เวลานี้ ไม่ให้คิดไปที่อื่น เราว่าถ้าจิตพึงชาน คิดไปที่อื่นแล้ว เราจะไม่ เข้าใจ ในการได้ยิน ได้ฟังนี้ หรือจะจดจำอะไรไม่ได้ เพราะว่าจิตใจ ไม่ได้อยู่ในเนื้อในตัว จะไม่อยู่ ณ ภัยในใจของเรา และบางคนนั้นมี ความโกรธจากบ้าน ยังไม่ได้ละความโกรธนี้ มาถึงที่ฟังธรรม ก็ยังโกรธ ยังติง ยังอิจฉาพยาบาทอยู่ อันนี้จะไม่เข้ารูป อย่าไปเก็บมา สิ่งใดที่ มันล่วงไปแล้ว ท่านว่าสิ่งนั้นมันก็ล่วงไปแล้ว เลยไปแล้ว ส่วนสิ่งใดที่ยัง ไม่มาถึง สิ่งนั้นก็ยังไม่มาถึง ไม่ควรเอามาคิด คำนึง ในขณะนี้ที่ใจ

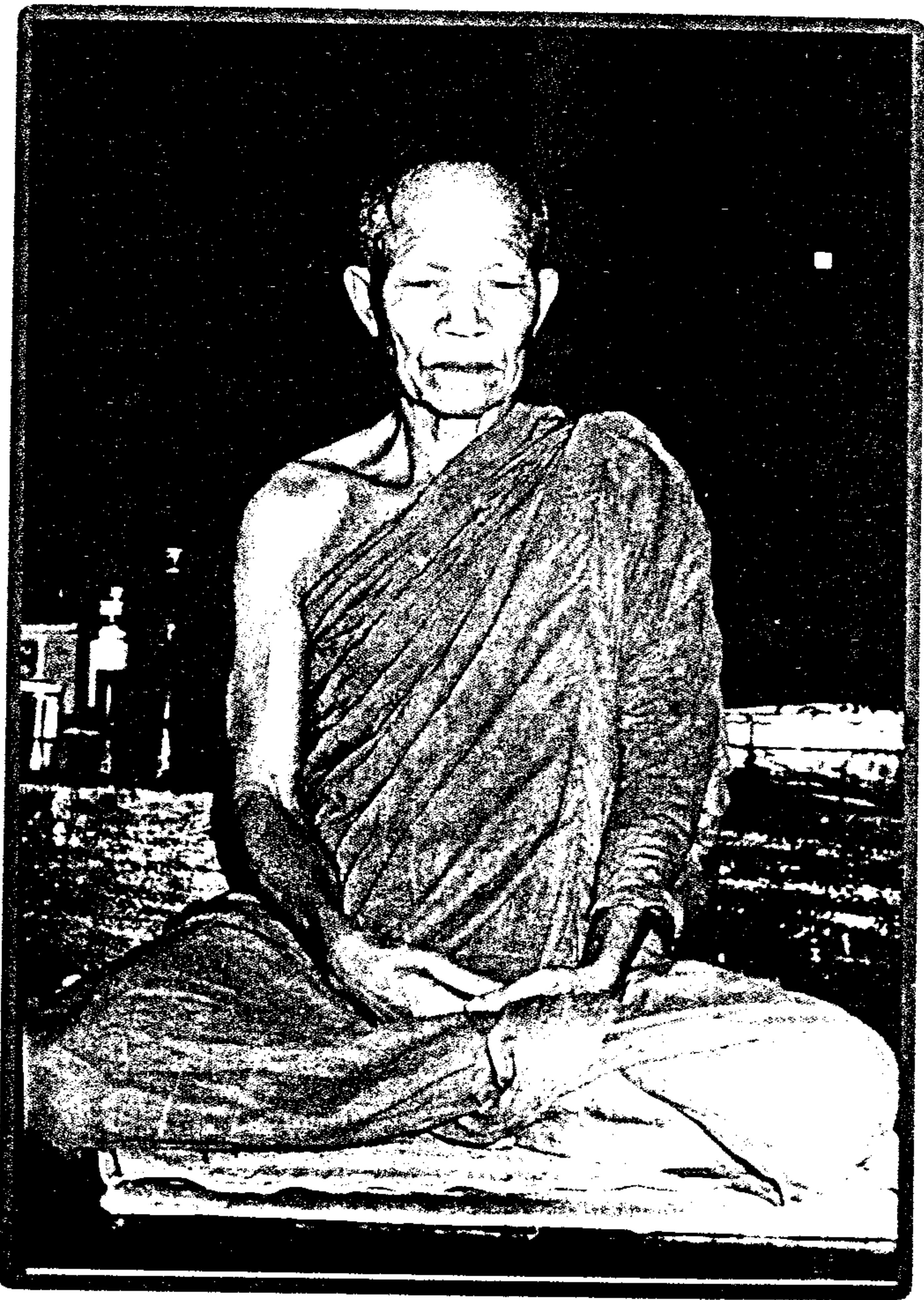
ของเรายเข้าถึงคุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ ให้เข้าถึง ทาน ศีล ภavana บุญกุศล ให้ถือว่าการฟังธรรมนี้ ก็เป็นบุญ เป็นกุศล การภาวนาพุทธ์ ในใจ ให้ใจเราสงบงบันนั้น ก็เป็นบุญ เป็นกุศล การภาวนาพุทธ์ ในใจ ให้ใจเราสงบงบันนั้น ก็เป็นบุญเป็นกุศล จะนั้น พระพุทธเจ้าพระองค์เจิงทรงครั้งไว้ว่า สุต สุสัง ลภเต ปัญญา ฟังด้วยดี ย่อมได้ปัญญา คำว่าฟังด้วยดีคือฟังในใจ เอาจิตใจจดจำธรรมะคำ สั่งสอน อันเป็นปริยัติธรรม และเราฟังอยู่เดียวนี้ก็เป็นปริยัติธรรม ธรรมะคำสั่งสอนที่ควรศึกษา ควรปฏิบัติตาม จะเกิดความรู้ความ ช้านาญ สามารถอาจหาญในจิตใจของตนได้ เมื่อว่าเราท่านทั้งหลาย พากันได้ยินได้ฟังแล้ว ได้ความเข้าใจอย่างใด ให้พากันกำหนด จดจำ นำไปประพฤติปฏิบัติ ก็คงได้รับความรู้ ความเจริญ เօwang ก็มีด้วย ประการ จะนี้ ๆ

ตาม - ตอบ ปัญหารธรรม

**ก้านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน^๑
วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุตรธานี**

**พระอาจารย์เปลี่ยน ป Kunstigpib
วัดอรัญญวิเวก (บ้านปง) อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่**

ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน^๑
วัดป่าบ้านตาด อําเภอเมือง จังหวัดอุตรธานี

กาน - ດອບ ປັກທາອຣມະ ກໍານຂາຈາຍພຣະມາຫັວ ກູການສັນປັນໂນ

1) ຄາມ ໃນວັນສຳຄັງທາງພຸຖນະສາສນາ ເຊັ່ນ ນາມະນູ້າ, ວິສາຂະນູ້າ, ເຂົ້າພຣະຍາ ອະໄຮຕ່າງໆ ແລ້ວນີ້ໄດ້ພັບວ່າ ພຣະທ່ານມີຂອງທີ່ຜູ້ຄົນນຳມາ ຄວາມນາກມາຍເຫຼືອເພື່ອ ເຮົາຈິງຫຼຸດທຳນຸ້າໃນວັນເທົ່ານັ້ນຄວາມຄົດ ເຊັ່ນີ້ ຜິດຫຼືອຖຸກຄະ ?

ຕອບ ສ່ວນນັ້ນຖຸກ ສ່ວນນີ້ຜິດ ສ່ວນນັ້ນກີ່ຄົມືຄົນທຳນຸ້າຢັກເຍຂະແລ້ວກີ່ເຍຂະຈິງໆ ເສີດດ້ວຍ ນັ້ນເຮັຍກວ່າ ເຍຂະແຍະມາກມາຍໄມ້ຜິດ ຂັ້ນນີ້ເຂົ້າໃຈໄໝ ແຕ່ທີ່ນີ້ໃນເມືອຂອງມັນເຍຂະແລ້ວ ມັນໄປເຍຂະຂອງເຂາ ໄນໃຊ້ເຍຂະ ຂອງເຮົານີ້ ມັນຜິດຕຽນນີ້ເຂົ້າໃຈໄໝທີ່ອ? ຕໍ່ານີ້ຂອງເຂາທຳໄນ ໄນໃຊ້ຂອງເຮົາ ກາຄກຸມທຳໄນ ກັບຂອງເຂາ ໄນໃຊ້ຂອງເຮົາ ຂອງເຍຂະນະ ຂອງໂຄຣ? ມີຂອງເຮົາໄໝ? ໄນມີ ນ່ານຄຸຕຽນນີ້ທີ່ ໂຄຣທຳນຸ້າຄົນນັ້ນກີ່ໄດ້ນຸ້າ ເຮົາໄດ້ທຳ ເຮົາໄດ້ໄໝລະ “ເຂົ້າໃຈແລ້ວນະທຶນ” “ໂຄຣເຂາຈະທຳມາກນ້ອຍ ເພີຍໃຣ ໄນໃຊ້ເຮືອງຂອງເຮົາ ແຕ່ເຮົາໄມ່ຄອຍທີ່ ເຮືອງການທຳນຸ້າ ເຮົາທຳ ຄວາມຕີເພື່ອຕົວເຮົາເອງ ແກກອກໄປໄປເປັນໃໝ່ມັນເຫັນຂອງຈ່າຍ ຈະ ແກ້ ຈະ”

2) ຄາມ ທີ່ວ່າຄົນຕາຍແລ້ວສູ່ ນິພພານສູ່ ໄນມີອັດຕາ ຈົງຫຼືອໄນ ເຈົ້າຄະ?

ຕອບ ແລ້ວເຮົາລະຈະວ່າຍັງໃຈ? ເຮືອງຫາດຸ້ານົ້ວກັບຈິຕນີ່ມັນຄນລະ ອຍ່າງກັນ ເຮົາພຸດຍັນເລຍທີ່ສາມໂລກຫາດຸ ພຸດຍ່າງນີ້ວ່າເຮົາໄມ່ຫວັນ ຈະຫາລື່ງໄດ້ຄັດຄັນໄດ້ ອະໄຮຈະຄັນຫຼົມໄດ້? ໄນມີຫຼົມເປັນເຄື່ອງນໍາ

ออกจากร่องทุกช่อง พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ ขอให้ปฏิบัติตาม แล้วมันจริงทั้งนั้น ไม่ต้องบอกให้ทราบพระพุทธเจ้า กราบลงไปเลย พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานไปก็ร้อยกีพันปี ก็ร้อยกีพันองค์ไม่ต้องคาดไปหมายหาเงา หากไร ดูความจริงที่ปรากฏอยู่กับเจ้าของเท่านั้น วิ่งถึงกันหมด นั่นฉันได้ นี้ฉันนั้น นี้ฉันได้ นั่นฉันนั้น เท่านั้นเป็นพ่อ พระพุทธเจ้านิพพานไปไหน สูญไปไหน? (ท่านถามคิชัยซึ่งกำลังฟังเพลิน) มีแต่พากหุนวง ตามอุด เท่านั้นที่ว่านิพพานสูญ คนตายแล้วสูญ พากดีดไม่ว่าสูญ ตามก็คือ พระพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลาย ท่านเหล่านั้นดีด ท่านไม่ลบล้างสิ่งที่มืออยู่ทั้งหลาย ไม่ว่าภพน้อยภพใหญ่ มีกีพ กีชาติในโลกธาตุของเรานี่มันนับได้หรือ? กพมนุษย์นี้เป็นพากดีดใหญ่ๆ มองเห็นอะไรชัด พากสัตว์เดรจฉานแต่ละประเภทฯ นี้ เป็นคนละภพละชาติ ของเขามองเห็นกันได้ ก็ไม่ลบล้าง อันนั้นเป็นกอก อันนี้เป็นกา อันนั้นเป็นกระอก อันนี้เป็นกระแต มองเห็น เราไม่ลบล้างว่ามันไม่มีใช่ไหม? แต่สิ่งสุดท้ายที่ตาของเราจะเห็นได้ เราจะไปลบล้างว่าไม่มีได้อย่างไร เพราะความจริงมันมี พระพุทธเจ้าท่านหยั่งทราบหมด อะไรมีไว้อย่างไร ก็ต้องยอมรับว่ามี ยอมรับว่ามีพร้อมกีพกีชาติ ยอมรับไว้หมดเลย ทั้งติด อนาคต พากดีดที่เคยเป็นมาแล้วอย่างไร ก็ไม่ทรงลบล้าง ข้างหน้าที่จะเป็นอย่างไรประจักษ์ของสัตว์และสงสารโลก ก็ไม่ทรงลบล้าง ปัจจุบันนี้เป็นอย่างไร พระองค์ก็ไม่ทรงลบล้าง มันมีมันจริงอยู่ด้วยกัน มืออยู่อย่างไร ทั้งติด อนาคต ปัจจุบันจริงเท่ากัน ถ้าลบล้างอดีต ลบล้างอนาคต ก็ต้องลบล้างปัจจุบัน ด้วยซี ปัจจุบันเป็นผู้เป็นมา ปัจจุบันจะเป็นผู้เป็นไปข้างหน้า ปัจจุบันเป็นอย่างไรเวลาหนึ่ง ถ้าลบล้างอดีตไม่ได้ ก็ไปลบล้างอนาคต ซึ่งเป็นความเป็นมากของตน

และเป็นความเป็นไปของตน คนฯ นั้นจะสร้างชั่วلامกไว้มาก พระพุทธเจ้าท่านเป็นองค์เดียวเท่านั้น ที่สามารถสอนโลกธาตุทั้งสามโลกธาตุนี้ จะไม่อาจหาญได้อย่างไร ถ้าไม่อาจหาญจะสอนโลกได้อย่างไร นั้นแหล่ความจริงแท้ นี้แหล่จึงว่า พระพุทธเจ้าท่านล้ำเลิศ ท่านรู้จริงเห็นจริง ทั้งรู้ทั้งเห็นประจำชั้น คนเรานั้นไม่ว่าใครก็ตามแม้แต่เด็กๆ สิ่งใดที่เด็กไปรู้มาแล้ว ไปเห็นมาแล้ว ได้ยินมาแล้ว เราจะไปถียงเด็กได้ใหม่ว่า อันนี้ไม่จริง เด็กก็จะถียงเราแหลกไปเลย สู้เด็กไม่ได้ เพราะเด็กไปเห็นมาจริงๆ จะด้วยเรื่องอะไรก็ตาม เด็กจะหูดเต็มปากเต็มคำ พระพุทธเจ้าท่านทรงทราบทุกอย่าง รู้ดี รู้ชัว รู้สุข รู้ทุกชีวุนรัก สวรรค์ อเวจิ พรหนโลก นิพพาน รู้ด้วยใจจริงๆ เห็นชัดแจ้ง เพราะสิ่งเหล่านี้ เป็นของมีมาตั้งแต่ตั้งเดิม ใครจะมาลบล้างทำลายไม่ได้ เมื่อนอย่างต้นไม่นีนะ คนatabอดมันมองไม่เห็น มันจะไปลบล้างต้นไม่ได้ไหม? มันไปโดนเข้า ชนปิงอย่างนี้ มันลบล้างได้ไหม ถ้าลบล้างได้ มันจะโดนได้อย่างไร คนatabอดนะ มันไม่เห็นต้นไม่นีนเดินเข้าไป ต้นไม้ก็อย่าโดนหัวมันซี แต่ต้นไม้ไปโดนหัวมันอย่างนี้แหล่เรื่องคนatabอดนั้น ก็เหมือนกับคนโง่ มิได้ผิดกันเลย atabอดเท่าไร ยังปวดตี คนโง่เท่าไรยังปวดตี เข้าใจไหม เรื่องนรกสวรรค์นั้นมีท่านผู้ดูดีท่านเห็นเช่นเดียวกับเรา ชาติเห็นทุกอย่าง แต่คนatabไม่เห็น และจะไปลบล้างได้ไหม ในสิ่งที่มืออยู่ แล้วคนชาติเล่าจะเชื่อคนatabอดไหม? ถ้าลบล้างได้ คนชาติจะไม่ยอมเชื่อคนatabแน่นอน นอกจากคนatabจะต้องเชื่อคนชาติ ถ้าคนatabอดไม่เชื่อคนชาติ คนatabอดจะต้องล้มจนลงทุกวัน อันนี้เราคนโง่จะเชื่อคนผลัดหรือเชื่อคนโง่ หรือเชื่อตัวเองนั้น ก็นรภมี สวรรค์มี บำปมี บุญมี ด้วยความรู้เห็นของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อนเรารู้สิ่ง

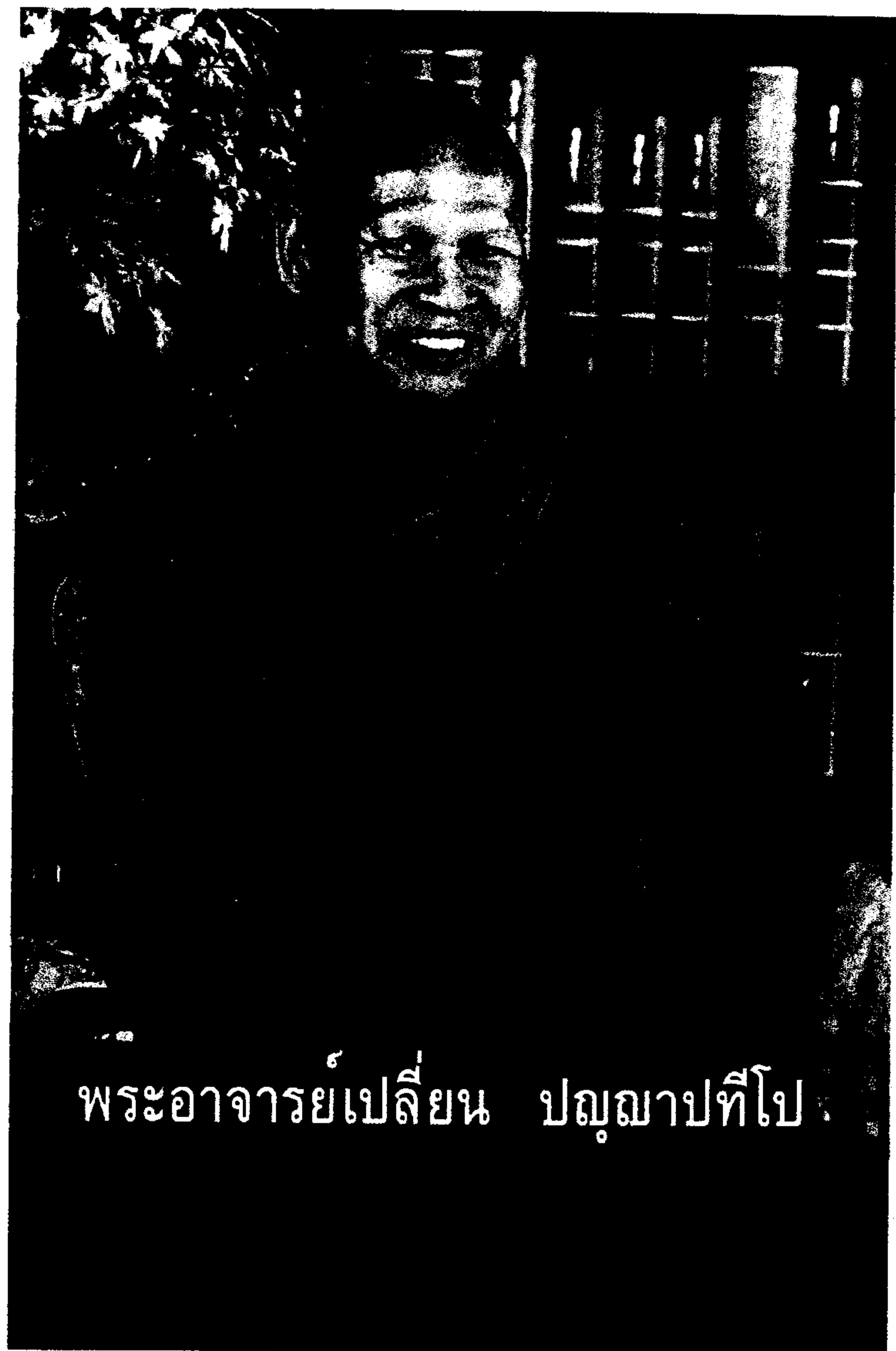
ต่างๆ ว่า สิ่งนั้นมี สิ่งนี้มี เป็นอย่างนั้นๆ แล้วคนตามอุดมความลังๆ ได้หรือว่าไม่มี เราไม่เชื่ออย่างนี้ สุดท้ายหน้าผากมันก็แตกใช่ไหม หน้าผากผู้ชายตามด้วยแต่หน้าผากผู้ชายตามด้วยแตก เข้าใจไหม? ผู้ที่ว่า นรกรอเวจไม่มี ผู้นั้นแหล่จะโคนเอ้า โคนเอ้า ผู้ที่รู้เห็นไม่เห็น ชวกหนาม ทินโซโครากก์หลักได้ พวgnนไม่โคน แต่ถ้าตามด้วยแล้ว ประมาทกโคน เช่น มองไม่ทันเห็นบ้างมันเป็นธรรมชาติโคน ถ้ารู้อยู่แล้วใครจะไปกล้าโคนหือ? คนตามอุดมมองไม่เห็นนี่ก็โคน เอาโคนเอ้า ที่นี่คนตามอุดไม่เห็นนรกรอเวจ บำบัดคุณโดยเหมือน คนติดคุกติดตะรางเต็มเมือง คนที่ติดคุกนั้น เขานะใจของเขาว่า ไม่มีใครจับเขาได้แล้ว แต่เขาก็มาติดคุกติดตะราง เพราะอะไร เพราะ การกระทำของเขาง弄นั้นมันถูกต้องแล้วหรือ ถ้าถูกแล้วมาติดคุกทำไม เพราะคนสร้างบ้านมีอำนาจสร้าง แต่เวลาสร้างแล้วกรรมเล่า? อำนาจของผลอันเกิดมาจากการกระทำการ มีอำนาจบังคับกับ คนอิกที่หนึ่ง นี่แหล่ทำให้คนตกลงรกรอเวจเกล่อนไป อย่าว่าแต่แรก เมืองผีเลย นรกรเมืองคนก็เหมือนกันทุกวันนี้ ที่มันร้อนเป็นพินเป็นไฟ ไปหมดความร้อนนั้นเป็นนรกรแพดเผาอยู่อย่างนี้ เรายังต้องรู้ทางออก อย่างมานี มาถามว่า “เป็นไปสบายนดหรือ?” มันจะไปสบายนได้ยังไง มีแต่ความทุกข์มากันทั้งนั้น คนจนก็มีความทุกข์ ตามเศรษฐีก็ว่า มีความทุกข์ ตามคนฉลาดก็เหมือนกัน คนโง่ก็แบบเดียวกัน ยุ่งไปหมด หาความสุขไม่ได้เลยในโลกนี้ ถ้าจิตโง่เสียอย่างเดียว พอกเจ็บไข้ได้ป่วยหรือได้อะไรมาแล้วเสียไปเล็กๆ น้อยๆ ก็จะเกิด ความยุ่งเหยิงรุ่นways ชุ่นมัวซึ่นมากภายในจิต เกิดความทุกข์ขึ้นมา นั่นก็คือจิตไม่ฉลาดะ เข้าใจไหม? จึงต้องให้เรียนธรรมะ ปฏิบัติ ธรรมะ เชือพระพุทธเจ้า เพราะท่านทรงเป็นจอมประษฐ สิ่งที่ว่า

ในโลกนี้ไม่เห็น ตาเนื้อไม่เห็น หูไม่ได้ยิน พระพุทธเจ้าท่านเห็น ท่านได้ยินเป็นจักษุพิพิธ ตาญาณมองเห็นโลกได้ใกล้ที่สุดทั่วขอบเขต จักรวาลทั้งสามโลกธาตุ พระพุทธเจ้าจะทรงเลิngญาณได้หมด จะยก ตัวอย่างพุทธกิจของพระพุทธเจ้าท้าประการ เพื่อทรงดำเนิน เป็นนิสัย ของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่สาวกนิสัย เป็นนิสัยของพระพุทธเจ้าองค์เดียว เท่านั้น เมื่อเวลาบ่ายสามโมงสี่โมงเย็น มีประชาชนเข้าไปเกี่ยวข้อง ทรงให้อวaghสั่งสอนประชาชน นับแต่พระมหาภัตtriย์ลงมา เศรษฐี ผู้ดี พ่อค้า ประชาชนคนธรรมด้า พ่อสองทุ่มสามทุ่มไปแล้วให้อวagh แก่พระสงฆ์สาวก นี่เป็นกิจที่สองนะ ที่นี่พอทกทุ่มสั่งสอน เทวดา จากชั้นต่างๆ ทั้งรุกขเทวดา อากาศเทวดา ทุกประเภท ทุกชั้น ให้อวaghแก่เทพทั้งหลาย ตั้งแต่หกทุ่มล่วงไปแล้วประมาณปัจจุบัน ตั้งแต่ตีสามเลิngญาณดูสัตว์โลก ผู้ใดจะมีความรู้แจ้งเห็นจริงในธรรม ทั้งหลายของพระองค์ มีอุปนิสัยสามารถแก่กล้า ผุดง่ายๆ ก็คือ รู้ธรรมได้อย่างรวดเร็ว แต่จะเป็นอันตรายต่อชีวิตเสียก่อน จะไม่ทัน รู้ธรรมเห็นธรรมนั้น พระองค์จะเสด็จไปหาผู้นั้นก่อน ตอนเช้าจะไป บินหาตากไปอบรมลั่งสอนผู้มีปัญหานั้น นี่เป็นพุทธกิจของพระพุทธเจ้า ท้าประการ

3) ถาม ท่านอาจารย์คะ มีผู้เข้าใจกันว่าการปฏิบัติสมาริภานา อันเป็นทางไปสู่สภาวะปรินิพพาน ในที่สุดนั้น เป็นไปเพื่อความ หลุดพ้นเฉพาะตัว มิได้ช่วยผู้คนหรือสังคมด้วย จริงหรือไม่เจ้าคะ?

ตอบ ก็แล้วครับเล่าที่ช่วยคนอื่นได้ คนไหนกันที่ช่วยผู้อื่น ได้มากยิ่งไปกว่าท่านที่ยังอยู่และบรินิพพานด้วยความบริสุทธิ์ เอ้า หมายจะได้มาค้านกัน ในโลกทั้งสามนี้ มีครึที่ทำประโยชน์ได้มาก

ที่สุด ยิ่งกว่าทำนผู้ครองขันธ์ด้วยความบริสุทธิ์และปรินิพพานไปแล้ว
ด้วยความบริสุทธิ์ของท่าน? มีผู้ใดที่ทำประโยชน์ให้โลกได้รับความ
สมบูรณ์พูลผลมากยิ่งกว่าผู้ทำใจให้บริสุทธิ์ ทำประโยชน์ให้แก่โลก
ด้วยการแนะนำ สั่งสอนให้พ้นทุกข์ ให้โลกร่มเย็นเป็นสุข จากนั้น
ท่านจึงนิพพาน แม้มีอย่างไม่นิพพาน ก็ยังเป็นเครื่องดึงดูดจิตใจชาวโลก
มากมายนักแล้ว ก่อนที่ท่านจะนิพพาน ท่านทำประโยชน์มากมาย
เพียงได้แล้ว และผู้ส่งลั่นเล่าได้ทำประโยชน์ให้แก่โลกมากมาย
หรือไม่ การไปสู่แดนพระนิพพานนั้น ไม่จำเป็นต้องมีศิล 227 ตัวอย่าง
พระองค์แรก คือ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์มีศิลห้าบริสุทธิ์
บริบูรณ์ทุกประการ ก็เข้าสู่แดนนั้นได้ ส่วนศิล 227 ข้อนั้น เป็นข้อห้าม
ที่บัญญัติขึ้นภายหลัง ขอให้ทำใจให้บริสุทธิ์เกิด และไม่ว่าผู้ที่บัญญัติ
กันนิพพานได้ทั้งนั้น เท่านี้แหละ

พระอาจารย์เปลี่ยน ปณุญาปทีโป

กาม-ตอบปัญหาธรรมะ พระอาจารย์เปลี่ยน ปกุญปกีโป

1. ถาม นรกรสวรรค์มีจริงหรือไม่ ตายแล้วไปไหน

ตอบ ถ้าพูดในเมืองมนุษย์ นรกรก็คือ คนทุกข์นั้นแหล่ ทุกชีวิ ใจ จนอยากจะกินยาตาย มันก็เหมือนกับตกลงรกรอยู่ทั้งวัน ที่เรารู้ดกัน อย่างธรรมชาติ ว่า สวรรค์อยู่ในอก นรกรอยู่ในใจ ที่นี่คนที่ตายไปด้วย อdle ของกรรม เราทำมาเป็นเกิดในที่ทุกชีวิ เราทำความดี ก็ไปเกิดในที่สุขดาม อดีตของกรรม เมื่อคนที่เกิดมาทุกวันนี้แหล่ ถ้าใครไม่ได้ทำบุญไว้ก็ไปเกิดเป็นลูกคนจน ถ้าทำบุญมาปานกลาง ก็เป็นลูกพลเรือน ถ้าทำบุญมากขึ้นไปก็มาเป็นลูกคุหบดี เป็นลูกเศรษฐี เป็นลูกพราหมณ์มหาศala เขามาด้วยกรรม เพราะเมื่อเข้าตาย เข้าสร้าง ความดีมา จึงได้มาเกิดอย่างนี้ ไปตามอดีตของกรรมที่เข้าสร้าง เอาไว้ ตายแล้วไปไหน ไปเกิด แต่ไปเกิดตามอดีตของกรรม อย่างจบมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นานี ก็ไปตามอดีตของกรรม สอบสมควรเข้าทำงานได้ดุณิอะไร ก็ได้เงินเดือนตามดุณิ เพราะไปตาม อดีตของกรรม

ส่วนสวรรค์และนรกนั้นมันมีจริง ๆ แต่เราจะไม่เชื่อ เพราะ เรายังปฏิบัติไม่ถึง ถ้าเราสามารถปฏิบัติทางด้านจิตใจจนเห็นชัด ในอย่างนี้ เขายจะมีมิติหนึ่งของเข้าอยู่ในสวรรค์ เขายจะถอยอยู่ใน ชั้นอากาศเป็นชั้น ๆ อยู่ ส่วนนรกนั้น เขายังจะมีหลุมที่จะอยู่ในเมืองนั้น

ซึ่งในแต่ละห้อง ๆ นั้นจะไม่มีเครื่องนุ่งเครื่องห่มเลย เปลือยกายหมดอย่างศิล 5 มี 5 ข้อ กม 5 ห้องแน่นอน คนก็คงพะเนินเท็อกอยู่ในนั้นแหลก แต่ก่อนเราไม่เชื่อ พอนั่งสมาธิเห็น เชื่อได้ด้วยตนเอง 100 เปอร์เซ็นต์เลย ที่นี่สวรรค์ก็เหมือนกัน อาทิตยานี้ไปคุยกับเขาอยู่ที่ปราสาทต่างๆ ที่แรกเข้าสร้างวิหารหลังเล็กๆ อยู่ในวัดนี้ วิหารนี้ ก็ไปปรากฏเป็นปราสาทอยู่ในสวรรค์ เมื่อเข้าด้วยไปเขาก็ไปอยู่ในปราสาทนั้น อาทิตยานี้ไปยืนคุยกับเขามาแล้ว จึงมีความเชื่อมั่นว่าสวรรค์ เป็นอย่างนี้เอง สวรรค์ชั้นอื่นๆ ก็ชั้นของครูของมัน อยู่ในบรรยายกาศ ของโลกนี้แหลก มีสัก 500 ชั้นก็จะได้ เพราะพานีไม่รู้มันสูงเท่าไร เครื่องบินจะบินข้ามหรือบินลอดเข้าไปก็แล้วแต่ ไม่เห็นเขามีอยู่ที่พิพิธ เหมือนเราสร้างภูวิหารศาลาไว้อย่างนี้ พ่อเรารอยากจะไป เมื่อนึกอย่างนี้ พ่อเราไป ปราสาทจะไปตั้ง ปรากฏอยู่แหลก พอเราคิดว่าที่นี่ไม่ต้องการที่จะอยู่แล้วแหลก มันจะหายแล้วไปเลย มันก็จะไปตั้งอยู่ในที่ ๆ เราจะไป มันเป็นของทิพย์ ที่นี่ครูทำบุญอะไร จะเป็นน้ำส้ม น้ำหวาน อาหารการกินต่างๆ เพียงนึกอยากจะกิน มันจะอิ่มเหมือนกับเราได้กินลิ้งนั้น แต่ไม่ได้กินเขารายกบุญทิพย์ ถ้าไม่ได้ถาวรน้ำส้มไว้แล้วเกิดอยากกิน มันก็พิวอยู่อย่างนั้นแหลก ไม่ได้อิ่มเหมือนกินน้ำส้ม นี่มันเป็นอย่างนี้ มันเป็นเมืองทิพย์ กินบุญทิพย์ ของอย่างนี้มีแน่นอน 100 เปอร์เซ็นต์

พระถ้าเขามาไม่เห็นเขาก็ไม่เชื่อเหมือนกัน บวชมาก่อนอาทิตย์ 20 ปี เขาก็เชื่อว่าไม่มี เพราะเขามาไม่เห็น พอไปถานหลวงปูแหวนหลวงปูตื้อ หลวงปูคล้าย หลวงปูขาว ท่านว่า มี ดูหลวงปูพรหมที่เป็นอาจารย์ของอาทิตย์ ขึ้นไปคุยกับเมืองสวรรค์ ตอนที่ภาวนายู่ ถ้าเชียงดาว หลวงปูมั่นท่านมองไป เห็นแต่ตัว หลวงปูพรหมนั่งอยู่ที่ภูวิ

แต่จิตไม่เห็น หลวงปูมั่นขึ้นไปตรวจเมืองสวรรค์ก็เห็นกำลังคุยกับเทวดา ออยู่เมืองสวรรค์ ท่านเลยตามไปค่าอยู่ที่นั้น ว่าไปติดเมืองสวรรค์ ไปคุยกับเทวดาเขาก็อยู่ทำไม่ที่นี่ อันนี้หลวงปูแหวนท่านเล่าให้ฟัง

คนในเมืองสวรรค์ ผู้หญิงนั้นจะมีแต่หัวหน้าที่สวยกว่าเพื่อนนิดเดียว นอกนั้น 2-3 ร้อยคนสวยเท่ากันหมดเลย ไม่มีใครที่จะสวยมากกว่ากันเลย มีอายุ 16 ปีเต็มเหมือนกันหมด เทพบุตรหรือผู้ชายก็เหมือนกัน สวยๆ เท่ากันหมด และจะใส่ชุดเดียวกันหมด ผูกกับแบบเดียวกันหมด จะผูกโบหรือเหน็บคอกไม่เหมือนกันหมด อย่างเดียวกันหมดเลย เหมือนช่างพ่อนเมืองเชียงใหม่ ใส่เสื้อแขนกรอบอย่างปิดมิดชิดเรียบร้อยหมดทุกคน

ส่วนรถนั้น ถ้าเป็นรถตัวป้ามา นี่ ก็เหมือนคนloy แห่งกว่ายอยู่ในน้ำ น้ำที่สกปรกเบื้องไปด้วยเลือด และจะตีกันอยู่ตลอด ผู้ใดขึ้นมา ก็ตีหัวจนแตกเลือดอาบ ตีกันอยู่อย่างนั้นตลอด ฆ่ากันอยู่ตลอด แล้วก็มีอาวุธต่างๆ มาทิมแทงกัน ฆ่ากัน ข้อทินนาที น้ำก็ผูกจ่องจำกัน ข้อกามา น้ำก็ไม่รู้ผู้หญิงหรือผู้ชายแห่งกว่ายอยู่ในน้ำ แต่ตีกันด้วยหมด ไม่มีอาวุธ เมื่อจมลงไป คนนี้ผุดขึ้นมาตี ขึ้นมาตีตีกันอยู่อย่างนั้น เขาก็เรียกให้อาตามาช่วย อาทิตย์ลอดอยู่สูงประมาณ 2 เมตร ดูเขายอยู่ในอ่างนรก ทั้งผู้หญิงผู้ชายไม่มีเครื่องนุ่งห่ม อาทิตย์จึงถามเขาว่าผิดกันอย่างไร ผิดผัวผิดเมียกันอย่างไร แต่บังเอิญไปเห็นที่เพิงดายไปจากเมืองมนุษย์ ผู้ชายคนเดียว ผู้หญิง 4 คน นั่งคุกเข่าเปลือยตัวเรียงกันอยู่ ที่นรจะมี สวส. หรือผู้ที่สอบสวนมาสอบสวนว่าเป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน มีดินสอยาวๆ พอพวงนี้ตอบออกมานะ คนที่สอบสวนก็จะมีสมุดสีเขียวเปิดออกมานะ ซึ่งจะจดบันทึกประวัติของการทำชั่ว ต่อมาก็จะมาลงบันทึกจะทำการตัดสิน ว่าต้องลงนรก

กำหนดเท่านั้นเท่านี้ เมื่อcionกับผู้พิพากษาศาล พอดีดลินเสร็จแล้ว ก็จะมีอีก 2 คนเข้าไป เขาจะเอาต้นยันให้ตกลงไปในหลุมนรกรเลย ไม่ได้ให้กระโดดลงไปเอง เมื่อตกลงไปแล้ว หมู่ที่อยู่ในหลุมนรกร นั้นก็จะรุ่มติดเลย ครอท์ผลักหัวขึ้นมา ก็ถูกตี ผลลัพธ์ขึ้นมา ก็ถูกตี ตอนที่ มุดลงไปนั้น ต้องใช้เวลาตั้งหนึ่งกว่าปีที่จะผลลัพธ์ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง แต่ว่าไม่ตาย ที่นี่พากมุสาวาท คนที่ก่อหลอก ก็จะถูกดึงปาก พร้อมทั้ง มีหินอนเจาอยู่ในปาก คนที่ขึ้นเหล็กจะต่อยนายกันอยู่อย่างนั้น ครอท์เป็นขึ้นมาได้ก็จะถูกติดตกลงไปในน้ำ ก็จะไปตีกันอยู่ในน้ำอีก หนึ่อยแล้วก็นั่ง นั่งแล้วก็ติกัน เป็นอย่างนี้อยู่ตลอดไป

บางคนที่นั่งอยู่ในน้ำ อาจจะได้ไปเกิดสวรรค์มาแล้วหลายครั้ง แต่มันประคองไม่ได้มันก็เลยเสื่อม มันจะเสื่อมไปเสื่อมมากอยู่ อย่างนี้แหละ แต่พากที่อยู่ในนรกรกับสวรรค์จะมีอายุยืนยาวมาก และมีอายุเท่าๆ กัน ผู้อยู่ในสวรรค์นั้นถ้าบุญยังไม่หมด แต่อยาก ลงมาเกิดในเมืองมนุษย์เพื่อทำความดีนั้น อันนี้สามารถมาได้ แต่ผู้ที่อยู่ในเมืองนรกรนั้น เขาไม่ได้ถ่ายังไม่หมดกรรมชั่วที่เขาทำไว้

ส่วนบางคนที่ตายไปแล้วพื้นขึ้นมาอีกนั้น ก็เหมือนกับเรา ไปตีลัตว์ สตัตว์มันก็ slab ไป แล้วมันก็พื้นขึ้นมา หรือเหมือนชกมวยกัน หลับไปเปลลหานไป เดียวกลับพื้นศีนมา กรรมเหล่านี้มาให้ผล

2. ตาม การเรียนทางโลก เมื่อจบชั้นปริญญาตรี โท เอก จะต้อง มีคณะกรรมการอนุมัติ ให้ประกาศนียบัตรว่าจบรวมทั้งการศึกษา ด้านเบรียญ 1 ถึง 9 ประโยชน์ เมื่อจบแล้ว ก็ต้องมีคณะกรรมการทรงม์ พิจารณา มองประกาศนียบัตร รับรองว่าจบการศึกษาเช่นกัน แต่การปฏิบัติธรรม พระพุทธเจ้าสอนว่า ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการ

ปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติจะต้องเป็นผู้รับรองเอง แต่ผู้ที่ปฏิบัตินั้นก็เคย “โง่” มา ก่อน เพราะฉะนั้น ผู้ปฏิบัติจะรับรองตนเองได้อย่างไรว่า การปฏิบัตินั้นถูกหรือผิดแล้วทราบได้อย่างไรว่าได้เรียนจบทางธรรม แล้ว และการที่ผู้อื่นรับรอง เราจะรู้ได้อย่างไรว่าผู้รับรองนั้นปฏิบัติ ถูกต้องได้ธรรมชาติง ฯ แล้ว

ตอน เวลาเราเรียนทางโลก ก็มีผู้ให้ประกาศนียบัตร จบ ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก ถ้าเรียนทางปริยัติ ประโยชน์ 3 4 5 6 7 8 9 ก็ต้องมีผู้ตรวจสอบว่าวิชาที่เรียนนั้นตอบถูกต้อง หรือไม่ ที่นี่การปฏิบัติธรรม ที่ว่า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ก็คือว่า เมื่อเราปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว รู้จักคำสอนของพระพุทธเจ้าว่าเป็นการสอนที่ถูกต้อง สอนของจริง เป็นสัจธรรม ก็เชื่อว่าพระพุทธเจ้าบรรลุสิ่งนั้น ตนเองก็รู้สิ่งนั้น รู้ในสิ่งอันเดียวกัน คือ อริยสัจสี่ เขารู้จักอย่างเดียวกัน เมื่อ ion เราจบปริญญาทางโลก นี้แหละ จบอันเดียวกัน เมื่อศึกษาจบอันเดียวกันแล้ว ตัวเจ้าของ ก็ยอมรู้ด้วย เจ้าของรับรองว่าความโลกของตนเองนั้นมีอยู่ในจิตใจใหม่ โถะของตนเองมีอยู่ในจิตใจใหม่ ไม่หะ คือ ความหลงของตนเอง มีอยู่ในจิตใจใหม่ หมดลงสัยไม่มี ตัวนั้นจะรับรองด้วยตัวเอง ก็เลย เคารพพระพุทธเจ้า ที่ท่านสอนให้เราเรียนรู้และเห็นแจ้งชัดตาม ความเป็นจริงในสิ่งนั้น คนนั้นเมื่อหมดความหลงแล้ว คนนั้นก็หมดลงสัย ของตนเท่านั้นเอง เขาเรียกว่ารับรองรู้ได้ด้วยตนเอง

บัดนี้ ถ้าจะไปถามคนอื่น เมื่อ ion พระภิกขุของตนนั่ง ไปถาม พระสารีบุตรท่าน ผู้มีงานไปก็ได้เท่าก่ออยู่ ภูวนไปเท่าไรก็อยู่แค่นั้น ท่านพระสารีบุตรก็ตอบว่า ผู้มีก็ได้เท่ากันกับท่านนั้นแหละ ท่านตอบ แค่นั้นแหละ เมื่อ ion กับอาจารย์ของพากเราเป็นตือกเดอร์ จบ

ปริญญาเอกทางlogicแล้ว เรียนจบหนังสือเล่มนี้แหละ ที่นี่พ่อลูกศิษย์ จบปริญญาเอก เรียนจบหนังสือเล่มเดียวกัน เราจะถามอาจารย์ อีกใหม่ว่า อาจารย์จะให้ผมเรียนหนังสือเล่มไหนอีก ท่านก็จะบอกว่า เราเก็บเล่มเดียวกันแหละ มีแค่นี้แหละ

ในทางพุทธศาสนานั้น เมื่อเขาระบุรอบริลัจ 4 แล้ว ถ้าถามกันก็จะมีความเห็นอันเดียวกัน เรียนจบอันเดียวกัน ก็จะเป็น ตัวรับรองของตนเอง ว่าตนเองหมดทุกข์แล้ว ไม่มีทุกข์ ไม่มี อะไรมาบกวนจิตใจแล้ว จะเชื่อมั่นของตนเองว่าการพ้นทุกข์มืออย่างนี้ เหตุฉะนั้น พระภิกขุเมื่อไปเจริญภวนาในป่าเดือนหนึ่ง สองเดือน แล้วกลับมานมัสการพระพุทธเจ้า ถ้าองค์ใหญ่บรรลุธรรม เมื่อกราบ พระพุทธเจ้าเสร็จแล้วก็นั่งยิ่งอยู่เฉย ไม่พูดอะไร ที่นีองค์ที่ยัง ไม่บรรลุธรรม ก็จะกราบเรียนพระพุทธเจ้าว่า ภันเตพระเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้าภวนาไปก็ยังค่า ๆ ค้าง ๆ อยู่นั้นแหละ ปล่อยก็ไม่ได้ พระพุทธเจ้าก็ตรัสกล่าวว่า จริงแหลมเมื่อเรอยังไม่รู้ เธอก็ต้องมา ตามเรา ภิกขุที่รู้แล้วเขามาไม่ถูก เขาเน็งอยู่เฉยๆ ยิ่งอยู่ นั่นเข้ารู้แล้ว เข้าจึงไม่ถูกเรา เพราะเขารู้แล้วเห็นจริงแล้ว อันนี้เข้าใจไหม มันก็เลย ไม่ต้องถูก ไม่ต้องตามอาจารย์อีกหรอกถ้าเรียนจบแล้ว ได้รับปริญญาแล้ว ว่าผมจบปริญญาหรือยัง นั้นแหละ พระศาสนาที่ก็ เหมือนกัน ท่านไม่ถูกกัน แต่พูดคุยกันธรรมดานี้รู้เรื่องหมด องค์พูดก็ไม่ถูก 100 องค์ก็ไม่ถูกกัน เพราะท่านรู้เห็นอันเดียวกัน จบอันเดียวกัน นั่นแหลมผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรา ก็คือได้พุทธ

พุทธ คือ วิชาความรู้ ซัมโม ก็คือรู้แล้วซึ่งธรรมทั่วไป ทั้งดีและทั้งชั่ว สังโม ก็คือ ตัวของตนเองนั้นเอง คือเป็นตัวพระอยู่นั้นเอง ที่นี่ถ้าเป็นโยมผู้หญิงก็เรียกว่า สาวิกา เขาคือ พุทธ ซัมโม สังโม

อยู่ในตัวของเข้า เข้าเป็นสังฆคือสาวิกา พระพุทธ พระธรรม พระสังฆนั้นมืออยู่แล้วในตัวเองนั้นแหละ ไม่ใช่อยู่ที่อื่น เขารู้กว่า คนถึงธรรม คนมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เดียวนี้เรายังไม่ได้ พระพุทธ ก็ยังไม่ได้ พระธรรมก็ยังไม่ได้ พระสังฆก็ยังไม่ได้ ไม่ได้พระรัตนตรัย มีแต่บันพิมฯ พำฯ แต่ปากเท่านั้น แต่ยังไม่ได้ปัญญาที่รู้แจ้ง ผู้รู้ นั้นแหลมคือพุทธ ซัมโม ก็คือรู้ธรรมะหมวด สังโม ก็คือตัวของผู้รู้ นั้นแหลม ก็เลยเป็นตัวประกอบเพื่อศึกษาธรรมให้รู้แจ้งแล้ว เขารู้ สังโม หรือ สาวิกา พระพุทธเจ้านั้นเขามาสมมุติซื้อของท่านว่า สมณโสดม แต่พุทธนั้นเราเอ่าตัวที่ท่านรู้ เอาปัญญาคุณของท่าน เอาบริสุทธิคุณของท่านมาสมมุติเรียกกันว่า พระพุทธเจ้า หรือ พระศาสดา

3) สาม พระโสดาบัน หรือ อภิญญา หรือ พระอรหันต์ ต่างกัน อย่างไร เป็นอย่างไร

ตอบ พระโสดาบัน ท่านไม่ได้เป็นพระอรหันต์ พระโสดาบัน พอรู้จักสักกายทิภูติ วิจิจฉา สลัพพดปramaส ก็เหมือนพวกเรานี้ ถ้าได้บรรลุพระโสดาบัน ก็คือรู้ว่าร่างกายนี้ไม่เที่ยง ร่างกายนี้ เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา จิตใจรู้อย่างนี้มั่นคง สักกายทิภูติ ไม่หลงว่า ร่างกายนี้จะหนุ่มอยู่อย่างเดิม แต่จะเม่าจะแก่ไปทุกวัน อันนี้เขารู้ดี มันเจ็บมันป่วยรู้ดี แล้วที่สุดมันถึงซึ่งความตายก็รู้ดี นี้เป็นพระโสดาบัน บุคคล วิจิจฉา ความสงบ สัจจ์ ลังเลในบุญในบาปนั้นไม่มี ทำบป ต้องได้บปแน่ ทำบุญต้องได้บุญแน่ 100 เบอร์เซ็นต์เลย มีความเชื่อ ในคำสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อวิจิจฉาความลังเลสงบสัจจ์ในบุญ ในบาปไม่มีแล้ว สลัพพดปramaส ฉันมีศิลหรือเปล่า เรื่องนี้ไม่ต้องถก

อันนี้มีແນ່ນອນ ພຣະໂສດາບັນບຸຄຄລເຂມີທີຣົວຕັປະເປັນເຄື່ອງຍູ້ອົງໃຈ
ມີແຄນີແຫລະທີ່ໄດ້ບຣລຸຮຣມເນື່ອງຕັນ

ບັດນີ້ ອກິບຸງຢານັ້ນມັນກີ່ຕ່າງກັນອົກແຫລະ ມີບຸງຢາຕ່າງກັນຄີ່
ມີຂັ້ນສູງຕ່າງກັນ ເປັນພຣອຮ້າທີ່ນັ້ນກີ່ເຮັງກວ່າ ສຸດຍອດ ເປັນຜູ້ພັນທຸກໆແລ້ວ
ພັນຈາກກອງທຸກໆທັງປວງໄປ ເປັນຜູ້ບັນລຸທົ່ວ໌ ແນີອກວ່າພຣະອາຄາມີ
ແນີອກວ່າພຣະສົກທາຄາມີ ອກິບຸງຢານັ້ນເປັນເຄື່ອງປະກອນຂອງກິກຊຸ
ເໜືອນກັບເຮົາມີເຄື່ອງມືອເຊັ່ນໄຟຈາຍຫຼືອະໄຮຕ່າງໆ ຂຶ່ງຄ້າອົງຄີໄດ້
ມີໄຟຈາຍກີ່ເດີນໄປໃນທີ່ມີຄາມ ໄດ້ ເພຣະວ່າອົງຄົນມີເຈັນຫຼືໄຟຈາຍ
ເໜືອນກັບເຮົາເປັນເພື່ອນກັນ ດົນທີ່ມີສົດາກີ່ ອົກຄົນທີ່ນີ້ມີ ດົນທີ່ມີເມືອດ
ອົກຄົນທີ່ນີ້ມີ ດົນທີ່ໄມ້ມີ ດົນທີ່ໄມ້ມີ ດົນທີ່ໄມ້ມີ ແຕ່ກີ່ເປັນເພື່ອນກັນ
ນັ້ນແຫລະ ແລ້ວກີ່ເຮັງນອຍໆຂັ້ນເດີວັກນັ້ນດ້ວຍ ນັ້ນມັນຕ່າງກັນອຍິ່ງນັ້ນ
ເໜືອນກັບເຮົາເປັນເພື່ອນກັນ 4 ດົນ ດົນທີ່ມີ ດົນທີ່ນີ້ມີ ແຕ່ກີ່ເປັນ
ເພື່ອນກັນໄດ້ ໄປດ້ວຍກັນໄດ້ ເພຣະເຂົມວາສນາຕ່າງກັນ ມີສົມບັດຕ່າງກັນ
ກົດູ້ ນັກສຶກສາທີ່ນັ້ນຍູ້ໃນທີ່ນີ້ ອາຈະນັ້ນຮັບເບັນຫຼື ຮັບເປົ້ອຍົດ ທີ່
ຮັບນີ້ເອົ້ມາ ໄປມາວິທາຍາລັຍກົມີ ແຕ່ອາຈາຣຍ໌ທີ່ສອນນອຍໆຈົບດົກເຕົວ
ອາຈນັ້ນຮັບໂຕຍົດ້າ ຮັບປັກອັພເກົ່າ ທີ່ຮອນັ້ນຮັບເຄື່ອງນາສອນກົມີ ຕິງຈະ
ເຮັງຈົບສູງແຕ່ທ່ານໄມ້ທັກພົມບັດ ສ່ວນລູກສີຍົນຍັງເຮັງຈົບໄມ່ຈົບແລຍ
ໄດ້ນັ້ນຮັບເບັນຫຼືໄປມາວິທາຍາລັຍແລ້ວ ນັ້ນແຫລະການມີມັນຕ່າງກັນອຍິ່ງນັ້ນ
ອັນນັ້ນເຮັງກວ່າ ດົນມີເຄື່ອງປະກອນ ມັນຈຶງຕ່າງກັນ

ບຸງຢາສນາບາມີນັ້ນແຊ່ງກັນໄຟໄດ້ ແຊ່ງໄດ້ແຕ່ຮັກແຕ່ເຮົອ
ແຊ່ງໄດ້ແຕ່ວົງແຊ່ງກັນ ແຊ່ງບຸງຢາສນາບາມີກັນໄຟໄດ້ສັກຄົນທຮອກ
ພຣະກີ່ເໜືອນກັນ ບາງອົງຄີ່ທ່ານນວ່າໃໝ່ ມີຄົນໄປທຳບຸງຢາເຍອະເລຍ
ເພຣະທ່ານສັງບຸງແບນນັ້ນນາ ບາງອົງຄົນນວ່າໄຟຕັ້ງ 40 ກວ່າພຣະ
ໄມ້ມີໂຄເຂົ້າວັດໄປຫາເລຍ ຈົວກົງຈະໄມ້ມີນຸ່ງທີ່ມ ຂຶ່ງທ່ານກົມືຄຸນຮຣມ

ຂອງທ່ານ ແຕ່ໄຟສັງບຸງຢາໄວ້ຍິ່ງນັ້ນ ທ່ານສັງບຸງຢາແຕ່ດ້ານປຸງຢາ
ໄຟໄດ້ສັງບຸງຢາມີດ້ານວັດຖຸ ແໜືອນຄົນເປັນດົກເຕົວ ກົດົກສັງບຸງຢາແຕ່ດ້ານ
ປຸງຢາ ໄມ່ທຳບຸງຢາ ໄມ່ໄຫ້ໂຄນັ້ນຮັບສັກທີ່ ໄມ່ບຣັຈາຄຄ່າຮັບໃຫ້ໂຄ ກົດົກ
ໄມ້ເມືອດ ອັນນັ້ນແຫລະມັນຕ່າງກັນ ບຸງຢາວາສນາບາມີຈະເປົ້ອຍບໍ່ເຫັນ
ເໜືອນສົມເຈົຈພຣະເພາ ພຣະຮັບສົດໃນຫລວງ ກັນນາງສາວໄທເຮົາທີ່ເປັນ
ນາງສາວຈັກຮວລ ໄດ້ເດີນໄປຕາມຄົນ ນາງສາວໄທກົມີແຕ່ຄົນຄ່າຍຮູບ
ເທົ່ານັ້ນແຫລະ ພວນມາລັຍກັບຂອງນີ້ໄມ່ຄ່ອຍໄດ້ ສ່ວນພຣະເພາ ນັ້ນ
ທ່ານເສດັ່ຈໄປທີ່ໃຫ້ ພວນມາລັຍຈະມີຄົນຄວາມຈົນຮັບຈະໄມ່ໄຫວ ໄມ່ຮູ້ຈະຮັບ
ຂອງໂຄ ເຈັນເຂົກໃໝ່ມີກາກກວ່າພຣະ ດົນລະ 10 ລ້ານ 20 ລ້ານກົມີ ດົນລະລ້ານ
ດົນລະແສນກົມີ ພຣະນີເທັນຈົນເຫັນແຈ້ງໃຫຍ້ໄມ່ໄດ້ສັກລ້ານເລຍ
ເພຣະວ່າໄມ້ມີບາມີ ໄມ່ມີບຸງຢາວາສນາເໜືອນອຍິ່ງເຂົາ ເຂົ້າສັງບຸງຢາມາກ
ຈົງໄປເກີດໃນຕະກູລສູງ ດູວຍ່າງນີ້ຈະເຫັນໄດ້ສັດໃໝ່ ໄສນາພິກາກີ່ໄສ
ໂຮລັກໜີແລ້ວກີ່ໄມ່ຕ້ອງເຊື້ອົກເສີຍດ້ວຍ ມີແຕ່ບຣັຫັກເຂົາຈະເຂົາໄ້ ແວ່ນຕາ
ຂອງໃນຫລວງກົມີແຕ່ຄົນແຍ່ງກັນໄ້ ກລັວຄ່າຍຮູບກົມີແຍ່ງກັນໄ້ ໄມ່ຕ້ອງ
ໄປຂອງໂຄ ນັ້ນແຫລະຄົນມີບຸງຢາວາສນາບາມີ ສ່ວນປຣາສາທິນີ້ໄມ່ຕ້ອງ
ເລືອຍໄມ່ໄສກົບຫຼືລົງມືອທ່ານ ໄມ່ຕ້ອງໄປຕິດລວດລາຍ ເມື່ອທ່ານໄລຍ້
ແລ້ວໄສຮອງເທົ່າມັນຍົນ ເດີນເຂົ້າໄປຢູ່ພັກພາອາສີໄດ້ເລຍ ສ່ວນເຮາຫັນ
ເກືອບຕາຍຍັງໄມ່ໄດ້ພັກ ອູ້ເຊີຍ ຖ້າແບນນັ້ນໄມ່ໄດ້ເລຍ ເພຣະໄມ້ມີວາສນາ
ບາມີ ໄມ່ໄດ້ສັງບຸງຢາໄວ້ ນັ້ນແຫລະກຽມມັນຈົງຕ່າງກັນອຍິ່ງໃນທຸກວັນນີ້

4) ຄາມ ການທີ່ໄລກມີປະຫາກນາກຂັ້ນຈະເອົາຄວງຈົດມາຈາກໃຫ້
ມາອາສີໃນຄົນທີ່ເພີ່ມຂັ້ນ ແລ້ວຄ້າເອົາຄວງຈົດຈາກສັດວົມາອູ້ໃນຕົວຄົນ
ຈະກຳໄໜຈົດໃຈຂອງຄົນຕໍ່ລົງ ທີ່ໄມ່ໄໝ

ຕອນ ສັດວົມເຄົ່າຈຸດມີມາກມາຍເລຍທີ່ເດີວັດ ທີ່ຈະມາເກີດເປັນ

มนุษย์ เช่น ลิงก์ดี สุนัขก์ดี ไก่ก์ดี เปิดห่านอะไรต่างๆ ลิงอุรังอุตัง ชะนี ซึ่งพวgnีไกล้มนุษย์ที่สุด ไกลที่จะเป็นมนุษย์แล้ว ใช้งานต่างๆ ได้ไกลเคียงกับมนุษย์แล้ว พวgnีเหละเข้าตาไปก็จะมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ มีจำนวนเยอะอยู่ ซึ่งมากกว่าที่เราเกิดอยู่เดียวนี้อีกเลียด้วย พวกที่ จะมาเป็นมนุษย์

บัดนี้มนุษย์ตายแล้วจะไปเกิดเป็นสัตว์กี่ยะหนึ่งกัน เพราะจิตมันตกค้า จิตเหมือนสัตว์เครื่องฉาน พวกราทีนั้งอยู่ที่นี่ รักษาตัวให้ดี ชาติหน้าจะได้เป็นคน หรือว่าจะได้เป็นอย่างอื่น ถ้าติดหมากจะไปเกิดเป็นลูกหมา ติดควายก็เป็นลูกควาย ติดอะไร ก็ไปอยู่ที่นั่น นีตรนีที่คนเรามันจะตกไปเป็นสัตว์

ส่วนสัตว์มันก์เขียนขึ้นมา มันก์เคยเป็นคนมาหลายชาติแล้ว ก็มี แล้วก์กลับมาทำความดีเกิดเป็นคนก็ได้ ไม่ต้องสงสัยเลย เรื่องอย่างนี้ วิญญาณต่าง ๆ ยังจะเกิดอีกไม่รู้ก็ล้านก็โกวี คนที่ตาย ไปแล้วกลับมาเกิดอีกก็มี บัดนี้พวktที่อยู่ในสวรรค์ก็มีมากมายเลย ออกจากสวรรค์ก็มาเกิดเป็นมนุษย์ ที่จะมาค้าจุนพระพุทธศาสนา ก็มียะหนึ่งกัน วิญญาณที่จะมาเกิดมีมากมายไม่ต้องสงสัย จอมปลวกอันหนึ่งมีกีหมีนตัวที่อยู่ในนั้น madgām yāng ma gekid pēn kūn ได้เลย madgām rāng hnēng sāmārāt tāng hñū bān dī hñū bān hnēng leiy เราอย่า สงสัยในเรื่องอย่างนี้ มีแน่นอน วิญญาณที่จะมาเกิดนั้นไม่อุดไม่อยาก มียะแยะ ท่านเบรียบเทียบไปไม่ท้อผู้ตามต้นไม้ เหมือนกับวิญญาณ มันมีอยู่ทุกใบเลย มันคอยที่จะเกิด จะไปเกิดที่ไหน จะเกิดอย่างไร มันมีมากมายที่เดียว ผู้ที่มีคาดคือตามปัญญาจะเห็น ผู้ตัวไม่ดีจะไม่เห็น ก็คือบุคคลที่ไม่มีสติปัญญาฉลาดนั้นเองก็จะมองไม่เห็นวิญญาณ ทั้งหลายเลย

สัตว์เขาก็มีการศึกษา มีการทำความดี ก็สูงขึ้นมาตามลำดับ ใน การศึกษา สัตว์นี้บางตัวดู บางตัวมันไม่ดู บางตัวใช้ไปชื้อของได้ ลิงใช้ให้ขึ้นต้นมะพร้าวได้ ช้างนี้ทำงานได้ แต่บางคนที่เกิดขึ้นมา มันเกรไม่ทำงานเลย มันก์ต่าแล้ว พวgnีจะเขยิบขึ้นมา สุนัขมัน ก์ทำความดีโดยการรักษาบ้าน ฝ่าบ้านให้เจ้าของบ้านได้ ไม่ไปกัดใคร โโค กระบือ เขาก็โ INA แล้วก์ลากเกรวินลากข้าว เจ้าของก็เอาข้าว มาทำบุญจำแนกแยกทาง พวgnีก็ได้สร้างความดี เขาก็ได้มาเกิดเป็น มนุษย์ เมื่อเกิดเป็นมนุษย์แล้วเขาก็พัฒนาขึ้นมาเหมือนอย่างพวกรา เขาก็มีการศึกษาเล่าเรียนอะไรต่างๆ แต่จิตของมนุษย์ที่มันตกต่า ไปมันก์ไปเกิดเป็นสัตว์ เพราะจิตมันตกต่า มันจะลับกันไปอย่างนี้ อยู่ตลอด

ที่นี่ถ้าเราครองการเป็นมนุษย์ได้ ก็จะเจริญขึ้นไปตลอดจน ถึงนิพพาน ถ้าเราครองไม่ได้ก็จะตกต่ำลงไป เห็นไหม คนเราไม่เคย โกรธ มันยังโกรธคนอื่นได้ ไม่เคยม่าคนมันยังม่าคนได้ เมื่อไม่ม่า คนอื่นมันยังม่าตนเองได้ ตรงนี้จิตใจมันตกต่ำกว่าสัตว์แล้ว ไม่ใช่ว่า อาทมาพุดหยาบนนะ มันมีจิตตกต่ำกว่าหมา (สุนัข) หมามันยังไม่อยาก ยิงตนเองตาย ไม่อยากผูกคอตาย ไม่อยากกินยาเบือตาย ถ้าอยู่ บนสะพานยันมันลงน้ำ มันกลับถอยหลังมาแล้วยังมากัดเราอีก มันกลัว ตกน้ำตาย ส่วนคนนั้นยังกระโดดน้ำตาย นีมันต่ำกว่าสัตว์หรือต่ำกว่า หมาตัวนั้นหรือไม่ มันก์ต่ำกว่าชี นีตรนีชีมันจะไปเป็นสัตว์ได้สบายเลย คนเราหลักระบบจิตใจของเรานีมันขึ้นๆ ลงๆ สูงๆ ต่ำๆ มีเจริญ มีเลื่อม ถ้ามันเลื่อมไปเรื่อยๆ มันก์ตกต่ำไปเรื่อยๆ ถ้ามันเจริญขึ้น เรื่อยๆ มันก์พัฒนาไป หมายความว่าเข้าข่ายตั้ง 14 ล้าน เป็นหมาที่ คุณโชคชัยคิดจะซื้อมาจากเยอร์มัน ทำไมคุณค่ามันสูงแท้ เขาว่ามัน

ไปซื้อของได้ มันรู้หมดของราคากู้ภาราแพง ของจริงของปลอม ดูซีแคร์มันเป็นสุนัขเดยๆ แสดงว่ามันต้องเคยเป็นคนมาก่อน แต่มันพัฒนากลับลงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เพราะจิตใจก็ต่านั้นเอง

5) ถ้าเราต้องการเกิดมาในชาติน้ำ แล้วสมบูรณ์ทั้งรูปสมบัติ และทรัพย์สมบัติ ต้องทำบุญด้วยอะไร

ตอบ เราจะเอาอะไรบ้าง เราจะเอาบุญด้านวัตถุ มันก็มีหลายอย่างที่ทำ เรายังสร้างไว้ สร้างบุญสร้างกุศล อาหารการกิน ที่อยู่พักพาอาศัย ยาธิกษาโรคภัยไข้เจ็บ เครื่องนุ่งห่มก็ทำบุญเตรียมพร้อมไว้ อยากอยู่สบายไม่อุดไม่อยากช้ำน้ำ ก็ต้องบริจาคไว้ในสมบัติอันนี้ มันจะให้คนมีสมบัติ ถ้าเรามิ่งทำอย่างนั้น แต่เราบริจาคเงิน เงินก็เป็นเหมือนปัจจัย 4 สามารถที่จะซื้อลิ้งของ 4 อย่างนี้ได้หมด

ถ้าอยากรักษา เราก็ต้องบริจาคค่ายานพาหนะไว้ มันจะได้รอดนานั้ง ถ้าไม่บริจาคก็ไม่มี ไม่มีเงินซื้อ ท่านว่า อาลโย พลโย โหติ ผู้ให้ข้าวให้น้ำคือผู้ให้พละร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ วัฒโน โหติ วรรณโน ผู้ใดอยากรวยงามก็ต้องมีเครื่องนุ่งห่มเป็นเครื่องประดับให้คนสวยงามขึ้น ก็ต้องทำบุญด้วยผ้าไว้ แต่ตัวนี้ต้องคุ้งกับการรักษาศีลด้วย ญาณโน สุขโน โหติ ใครอยากรักษาอยาณพาหนะก็ต้องให้ความสุขคือyanพาหนะ ต้องให้นั่งรถนั่งเรือ หรือค่ารถค่าเรือ ทิปโน โหติ จักขุโน ผู้ใดให้ดวงประทิปดวงไฟ คนนั้นก็ไม่ต้องใส่วันดา ตาจะดีแจ่มใสแล้วสวยด้วย ถ้าถวายดอกไม้ ก็ได้สวนดอกไม้ รอบบ้าน สร้างกุฎีก็ได้บ้านอยู่สบาย ถ้าใครอยากรักษา

เมื่อมีผมยาวๆ ก็ตัดไปขายที่ร้านเสริมสวย แล้วเอาเงินนั้นไปทำบุญชาติน้ำเกิดมาจะได้ผมสิวยๆ ถ้าใครอยากรักษาพื้นขาว ก็ให้ซื้อแปรงสีฟัน ยาสีฟัน ไม่ลืมพัน ถวายพระ ถ้าใครอยากรักษา แขนสวย นิ้วมือสวย ก็ต้องพยายามซื้อกทางให้มีคนลงทาง เมื่อเกิดมาจะได้นิ้วมือสวยแขนสวย ถ้าอยากรักษาปัญญาตึกต้องทำบุญทางด้านหนังสือและด้านสอนคน อยากรักษาเรื่องกายไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ก็ต้องซื้อยาภูก็ซื้อยามาบริจาค อยากรักษาเรียงดัง กถาวัยเครื่องขยายเสียง จะได้พูดเสียงดังก้องกั้งวนถ้าต้องการสรรค์สมบัติก็ต้องรักษาศีล ส่วนเงินนั้นมันจะมาพร้อมกันนั้นแหล่ะ ในเวลาที่เราบริจาคอาหาร การกิน เครื่องใช้รอบตัวที่เราใช้อยู่นี้

บัดนี้ลิ้งที่ทำบุญกับพระต้องเลือก ว่าลิ้งนั้นท่านควรจะบริโภคหรือไม่ ที่นี่ถ้าเป็นลิ้งที่บริจาคให้พระไม่ได้ เช่น นาฬิกา แหวน สายร้อย เพชร พลอย ต้องเอาไปแจกทานในที่อื่น ให้ญาติโยม หรือให้คนอื่นเพื่อจะเอามาบุญ หรือว่าจะเอาไปประดับแห่นพระพุทธธูป แต่ถ้าอยากรักษาสุขเจริญ ต้องถวายพระพุทธธูปอย่างปิดทองพระพุทธธูปนี้ เกิดขึ้นมาสวยงามมากไม่ถูกเลย

แต่อย่าประณามหากเกินไป อย่าประณามาสายเกินไป เพราะมันจะเป็นทุกข์ เมื่อจากคนอื่นมาหลงไหล เมื่อนักบุญนำบุญชาติ ที่ตัดผมไปขาย คือไม่มีอะไรจะทำบุญ เพราะเกิดเป็นลูกคนจน แต่อยากรักษาบุญกับเขา ก็เลยตัดผมไปขาย แล้วเอาเงินนั้นมาทำบุญ นำบุญชาติกับพระ เสร็จแล้วจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า เกิดมาภาพได้ชาติได้ขอให้ข้าพเจ้าได้เกิดเป็นลูกเศรษฐี ให้ข้าพเจ้าเนี้ยสวยสง่างาม ด้วยความเคราะพอ่อนน้อมในการบริจาคทาน เพราะไม่มีเงินกับเขางึงได้ตัดผมขาย พอมาก็ได้มั่นประณามาเกินไป มันสวยกว่าทุกคน

ผู้ชายโคร์กม้วนองคุแต่เขา จึงได้เดินคำไม่ดีต่อชนตันไม่ไป ครรเห็นไม่ได้เลย หลงให้ไปหมด เพราะเขานำบุญและตั้งความประณานกับพระที่มีคุณธรรมจึงได้บุญมาก ก็เลยสมหวัง ได้เกิดมาเป็นลูกมหาเศรษฐี แล้วก็สวยด้วย เราราบรอนไม่ได้นะมันเป็นกิเลส เมื่อมันประกอบเต็มที่แล้วทำให้คนอื่นหลงให้ ทำให้คนอื่นเกิดทุกข์ ต่อมาลูกชายเศรษฐีได้ยินข่าวว่าลูกสาวเศรษฐีสวยที่สุดอยู่ในเมืองนั้น ก็ให้พระมหาณ์สามคนที่เป็นหมอดหรือปีศาจลักษณะว่า ผมสวยใหม่ผมกสวยมีสิเทา นิ้วมีนิ้วเท้ากิครบลักษณะ ดูการพูดจาปราศรัย การต้อนรับ เขาดูแล้วก็ถูกลักษณะหมด พอดีครบแล้ว ก็กลับมาบอกพระมหาเศรษฐี ก็เลยได้แต่งงานให้ลูกชาย ในวันแต่งงาน กิมการเลี้ยงอาหาร พระมหาณ์หมอดหรือกิปใบงานกินเลี้ยงด้วย แต่ตามองคุแต่ผู้หญิงคนนั้น พระมหาณ์คนหนึ่งจึงเอาข้าวัยดูรูปมูก คนหนึ่งเอาข้าวัยดูเข้าคอ อีกคนหนึ่งเอาเข้ารูป ไม่เอาเข้าปาก เพราะตามวัฒนธรรมของคุณผู้หญิงคนนั้น ดูซึมหลงให้ถึงขนาดนั้นเลย อันนี้มันเกินไป เราอย่าไปเอามากเกินไป เอาพอติดกิริยานั้นแหละ

ครั้นอย่างได้มนุษยสมบัติพร้อม อย่าให้นิ้วมีนิ้วเท้าขาด อย่าไปหาตัดขาดไป ตัดขาดง่ายดาย อย่าไปตัดอะไรต่างๆ ที่เป็นนาบ อย่าไปเด็ดขาดหรือเด็ดกันหมดแตงให้ขาด แล้วเอามากดกันเล่นเหมือนเด็กทุกวันนี้ อย่าไปเอาปลากัดมากดกัน เดียวท้องมันแห้ง มีมันขาด ปากมันก็เจ็บ หางก็ขาด เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์มันจะไม่สมบูรณ์ เรื่องอย่างนี้ต้องรักษาให้ดี มันจึงจะได้รูปร่างกายที่สมบูรณ์ อย่าให้เป็นคนกำกังงะ อย่าคิดว่าจะอยากเป็นผู้หญิงบ้าง อยากเป็นผู้ชายบ้าง อย่าเอามากดในใจนั้น เดียวเกิดมาแล้วจะกลายเป็นคน 2 คน ถ้าจะอย่างเป็นผู้ชายก็เป็นผู้ชายจริง ๆ อย่าให้ใจของเรามีหน้า ๆ หลัง ๆ

อยุ่มันจะได้สมบูรณ์ ถ้าไม่อยากใส่แวนตา ให้ทานธูปทานเทียน ทานไฟฉายไว้ เกิดมาชาตินี้ไม่ต้องหาแวนตามาใส่ อันนี้เป็นอาบิสส์ ผลบุญทางด้านวัตถุที่มันให้

ดูพระพุทธเจ้าได้ครบบริบูรณ์หมด ครบปุริสลักษณะ ทั้งแขน ทั้งนิ้วมือ ทั้งคิ้ว ทั้งตา ทั้งจมูก ทั้งฟัน เพราะท่านทำบุญมาหมด ในพระไตรปิฎกท่านเล่าไว้หมดทุกอย่างว่า ทำบุญอย่างนั้น ๆ ถ้าอยากได้ตาสวยจริง ๆ ดีจริง ๆ ก็จะเจ้าลูกตาตนเองให้คนอื่นไปเลย ให้ดี ๆ นماชาตินี้ตามนั้นสวยหมดทั้งสองข้าง แต่คนทุกวันนี้กลับวิจารณาไปแล้วจะเกิดมาเป็นคนตาบอด ก็เลยไม่อยากให้ใคร แต่แท้จริง มันได้บุญเยอะ ฉะนั้น เราทุกคนอย่างเกิดมาอิกให้สมบูรณ์ ก็ควรบริจาคมให้พร้อมทุกอย่างเสีย

6) ถ้าหากเราต้องการให้ผลของการปฏิบัติธรรมก้าวหน้ายิ่งขึ้น เราต้องมีการปฏิบัติตนอย่างไร

ตอบ กิตติองมีความเพียรอยู่ตลอด คือต้องมี อิทธิบาท 4 เป็นหลักอยู่ตลอด

1. มี อันทะ ความพอใจอย่างปฏิบัติอยู่
2. มี วิริยะ เดินทางนั่งภาวนายู่ มีความเพียรในการปฏิบัติ ไม่ได้ปล่อยปละละเลยในหน้าที่ของตน
3. จิตดะ เอาใจฝึกใจ ตื่นขึ้นมากกิจกรรมลีกถึงพระพุทธ พระธรรม พระลัทธ์ เสร็จแล้วก็นั่งสมาธิ การไหว้พระ สมดุณต่อไว เราไม่ให้ขาด กิจวัตรของตนเอง สิพันอยู่ กันกว่าเราจะปฏิบัติ เราจะเดินทางกราบ เราชจะนั่งภาวนา

เราจะรักษาศีล เราจะปฏิบัติดุณหRTOSให้ดืออยู่อย่างนั้น เรียกว่า
จิตตะ เอาใจฝึกไฟ ไม่ปล่อยประหลาดเลยกิจการงานของตน
ไม่มัวแต่คุยกันในอันที่จะทำให้เสียเวลาเสียเวลา

4. วิมัชสา ศรีกตรองดูเหตุผลในการปฏิบัติของตนถูกต้อง ก็จะได้สำเร็จมีความสุข

เมื่อมาปฏิบัติต้องตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ว่า
วิริยะ ทุกชนม์เจติ คนจะก้าวล่วงทุกข์ไปได้ เพราะความพากความเพียร
 เพราะประโยชน์ความพยายามของคนที่จะเดินทางไปเมืองโน้น เขายัง
 มีความตั้งใจที่ก้าวขาไปเรื่อยๆ ตลอด เมื่อตนกับคนที่มีความเพียร
 เขายังไม่หยุดอยู่ เขายังไปเรื่อยๆ เรียกว่าคนมีความเพียร คนไหน
 ไปยืนอยู่ คนนั้นไม่ถึงที่หมาย ก็คือคนขี้เกียจ ไม่ทำ นั่งภานากไม่นั่ง
 ให้พระสวามน์ก็ไม่เอา มีแต่นอนแบบก้มอนอยู่นั่นแหละ แล้วอย่างนี้
 มันจะไปถึงไหน ก็ถึงเข้ามานลึกหลับ ๆ แล้วก็ฝัน ฝันไปโน้นฝันไปน้อย
 แบบนี้มันก็ไม่ถึงไหนแหละ ก็เมื่อตนกับคนที่เดินทางไปบ้านโน้นเมืองนี้
 และไปเห็นเขายาหยาหยุ่นกลางทาง ก็ไม่ไปต่อ ยืนดูหนังอยู่ที่นั่นแหละ
 นี่คนที่เดินทางไม่ถึงที่ ๆ จะไป คนที่ไม่มีความเพียร เท่านคนเล่นคนตี
 ร้องเพลง ก็ไปยืนดูเฝ้าอยู่นั่นแหละ ก็เลยเดินทางไปไม่ถึงเมืองนั้นลักษณะ
 เพราะอุปสรรคที่เกิดในระหว่างทางมีหลายอย่าง มีหมอกลางซึ่งก็เป็น
 อุปสรรคหนึ่ง จะไปเมืองข้างหน้าก็ไปไม่ถึง จะมาเมืองหนึ่อก็มาติดช้อ
 อยู่กลางทางไปไม่ได้ ไม่ยืนพังช้ออยู่กับเขาเดียวเขาไปเล่นคนตี
 ก็ไปติดคนตีกับเขา เขายาหยาหยุ่นก็ไปติดหนัง ก็เลยทำให้
 ไม่ถึงบ้านหรือหมู่บ้านนั้น เพราะมันมีดเสียก่อน นี่คนที่ไม่ทำความเพียร
 ไม่ก้าวขาเดิน แต่อีกคนเขาไม่สนใจ เขาก้าวขาเดินไปเรื่อย ๆ เขายัง
 ไปถึงหมู่บ้านที่จะไป เขายังมีความสุขเมื่อเขาไปถึงแล้ว เขายังไม่หยุด

เดินไปเรื่อยๆ ไม่ติดหนัง ลิเก ละคร เขามองแล้วเขาก็ไปเรื่อยๆ
 คนนี้ต้องการที่จะไปจุดหนึ่งที่มันสบายๆ ไปนอนหลับสบายอยู่ที่โน้น
 ก็คือการพ้นทุกข์ การทำความเพียรของเขาก็แก่กล้าขึ้นไปเรื่อยๆ
 เมื่อเราเป็นนักเรียน เรายังใจ ศึกษาเล่าเรียน ไม่ได้ทั้งการศึกษา
 เล่าเรียน ตื่นขึ้นมาล้างหน้าสีฟันอยู่ เราจะไปศึกษาเล่าเรียนหาวิชา
 ความรู้ เดือนจิตใจของตนเองอยู่ตลอด มีความเพียรอ่านหนังสืออยู่
 ไม่ปล่อยประหลาดเลยในการดูหนังสือ กลับมาบ้าน มีการบ้านอะไรก็ทำ
 ไม่ต้องไปเมารอยู่กับโทรทัศน์กับละคร ทำกิจกรรมงานเจ้าของให้มัน
 เสร็จ ๆ ก็อ่านหนังสือ พรุ่นนี้จะไปเรียน หรือจะมีการสอบ เขายังใจ
 เขามีความเพียร ฉันทะ มีความพอดีในการศึกษาเล่าเรียนอยู่แล้ว
 วิริยะ ดูหนังสืออยู่แล้ว เพียรไปโรงเรียนอยู่ไม่ขาด จิตตะ เอาใจฝึกไฟ
 กำลังล้างหน้าสีฟันอยู่ก็เดือนตัวเองว่า เราไม่ใช่มาเล่นนะ เรามาศึกษา
 หาปัญญาวิชาความรู้ เพื่อที่จะไปเลี้ยงดูตนเองให้มีความสุขนะ ตัวนี้
 เป็นจิตตะ เอาใจฝึกไฟในหน้าที่การงานของตน ก็เลยไม่เครียดรุมไปไหน
 คนนั้นก็จะเรียนจบ เพราะเขามาไม่ไปเที่ยว เขายังมีความชัย Mahm เพียร
 เขายังเรียนจบ ศรีกตรองมีเหตุผลแล้ว เมื่อสำเร็จการศึกษา มีงานทำ
 ก็มีความสุขมีเงินเดือนใช้

7) ตาม นักปฏิบัติจะรู้ได้อย่างไรว่าตนมีปัญญาทางธรรมถึงขั้น
 ไหนแล้ว และมีอะไรเป็นเกณฑ์วัดว่านักปฏิบัติธรรมมีปัญญาขั้นนั้น
 จริงๆ แล้วจะมีโอกาสเป็นไปได้หรือไม่ที่ว่า ปัญญานั้นจะเป็น
 ปัญญาเทียน

ตอบ ปัญญาเทียนนั้นก็คือโลกิยปัญญาไม่ใช่โลกุตรปัญญา
 ปัญญาทางโลกุตระนี้มีเกรดตั้งแต่พระโสดาบันบุคคลขึ้นไป

พระสกิทาคามี พระอนาคตมี พระอรหันต์ อันนี้เป็นโลกุตรปัญญา รู้แล้วไม่หลงไม่ลืมอีก ถ้ารู้แล้วหลงลืมอยู่นั้นเป็นโลกิยปัญญา ยังไม่สามารถที่จะพ้นทุกข์ได้ สมมุติว่า เรารู้ว่าแต่เดjmันร้อนนี้แหล่ เรายังไปตามมันอยู่อีก เราจะจะเข้าไปในที่ร้อน แต่ก็อยากตามมันอยู่อีก เทืนให้มพวกผู้รังที่ไปนอนตามแต่เดjm ร้อนจะดายไปก็ยังไปนอนตามแต่เดjm นีองจากเขามิรู้ว่าแต่เดjmันร้อน มันก็อยากตามอยู่ เขายังกัวไม่รู้ว่ามันร้อน เมื่อนกับไฟนี้แหล่ เรายังรู้อยู่ว่ามันร้อน แต่ก็ยังเล่นกับไฟอยู่ เรายังหลงอยู่ เรารู้ว่าเหล่านี้กินแล้วมันมา ดูไม่爽 แต่ก็ยังอยากรกนอยู่อีก มันยังไม่รู้จริง ไม่รู้ถึงโทษถึงที่สุด ของมัน นั้นเป็นโลกิยปัญญา รู้เที่ยมๆ รู้โภกหลอกหลวง ถ้ารู้จริง แล้วเขากำไม่ลืม

ขั้นพระโสดาบันบุคคล พระพุทธเจ้าท่านประยิบเทียบไว้ ก็คือ สักการทิฐิ สลัพพดปramaส สักการทิฐิ คือ รู้ร่างกายนี้มีเกิด มีแก่ชรา แล้วก็มีตาย เขาจะมีความมั่นใจอย่างนี้ คระจะว่าไม่ดาย นี้มันไปขัดกับปัญญาของผู้ที่เข้าเห็นวิจิจฉา ความลังเลงสัยในบุญ ในบปไม่มี มันจะรู้อยู่ในตัวของเขาร่อง สลัพพดปramaส เขามีศิล ข้อไหน เขารู้ว่าเขามีศิลข้อนั้น เขารู้ด้วว่าศิลข้อนั้นมี เจตนาดเว้น เขามีพร้อมอยู่ตลอด เขารู้เองว่ามีศิล 5 ถ้าไม่ถึงศิล 5 ก็เป็น พระโสดาบันบุคคลไม่ได้ ศิลขาดข้อหนึ่งก็ไม่ได้ มันจะไม่เข้ากับ ภูมิของพระโสดาบัน หรือ ศิล 8 ก็รู้ว่าต้นเองมีครบบริบูรณ์ทุกข้อ หรือว่า เราปฏิบัติได้มากกว่านั้น ก็รู้ว่าต้นเองได้เกินกว่านั้นได้ เราไม่ต้องสงสัย ไม่ต้องไปลูบไปคลำว่าศิลข้อนั้นมันดี หรือไม่ดี เมื่อนเรามีฆ่าสัตว์ เราไม่ไปลูบไปคลำว่าเราฆ่าสัตว์หรือเปล่าในวันนี้ นั้นเกรดของพระโสดาบันบุคคล ย่อมรู้ได้ด้วยตนเอง

ที่นี่ พระสกิทาคามี ละความโลก ความโกรธ และความหลงให้ เบาบางลงไปแต่ไม่หมด แต่ก่อนเคยโลก เข้ากู้จกเห็นใจคนอื่น เช้าไม่ต้องโลกเอาของคนอื่น แต่ก่อนมันโลกมาก แต่บัดนี้เข้า ไม่โลกมาก โถสเคียอยากรทบอยากรติคนอื่นก็ลดลงไป เบาลงไป ไม่อยากทบอยากรติใครง่ายๆ ไม่หลงในสิ่งเหล่านี้ เข้าก ไม่หลงง่ายๆ สรุปแล้วไม่โลกง่ายๆ มันเบาบาง ไม่ເງง่ายๆ เทืนเงิน อยู่ก็ไม่ເງง่ายๆ ขโมยເเอกสารไม่ชิมย ถ้ามีคนเข้าค่าว่าให้เรา เราว่า จะตีเข้าก็เลยไม่ตี อันนี้เข้าเบาลงแล้วไม่เมื่อนแต่ก่อน ไม่หลง ความหลงในสิ่งเหล่านี้เข้ากไม่หลง เพราะเขารู้ว่ามันมีโทษ ไม่หลง เบาบางออกจากการดิจิ จะประยิบเทียบง่ายๆ คือ จะรักคนก็ไม่รักง่ายๆ จะซังคนก็ไม่ซังคนง่ายๆ ไม่หลงง่ายๆ ของที่เข้ามาหลอกหลวงว่า จะให้เราหลง ให้หลงเชือไปตามความของคนก็ไม่หลงง่ายๆ บุคคล พวgnี้ก็จะสูงกว่าพระโสดาบัน

บัดนี้ พระอนาคตมี นั้น ท่านอยู่ใน mana เป็นพระมหาบรรย อยู่โดยเดียวเมื่อนคนไม่มีคุรู้เรียงเคียงหมอนกับคนอื่น จิตวิญญาณ เขามีขันธ์เดียว อยู่กับความสุข และไม่ยุ่งกับเครื่องหรา ก ประพฤติอยู่ เป็นพระมหาบรรย เมื่อนกับเราอยู่คนเดียว ไม่นอนกับใคร ไม่มี เพื่อนฝูงมาหยอกมายea อยากอยู่แต่คนเดียว นี้เขารู้ว่าพระมหาบรรย พวgnี้ศิล 8 เข้าสมบูรณ์ ศิลในข้อ 3 เข้าสมบูรณ์ พวgnี้อยู่ใน mana มีความสนใจอยู่ตลอดคนนั้นและเกรดของใครของมัน เกรดของจิต

ถ้าเป็น พระอรหันต์ แล้ว เรายังไม่ต้องพูด รู้แจ้งหมดแล้ว หายสงสัยในโลกหมดแล้ว รู้โลกแจ้งชัดเจนแล้ว ไม่หลงโลก คระ ทำให้หลงก็ไม่หลง ท่านจะรู้รอบหมดในสังขาวัท 2 อย่าง ไม่เกิด ไม่คับหมดแล้ว บัดนี้ท่านก็เลยเบื่อหน่าย ไม่มีความต้องการ ร่างกาย

ก็รู้หมด รู้เม่ารู้แก่ รู้เจ็บ รู้ด้วย รู้ทุกชีวิตรู้ยาก ท่านก็มีความเบื่อหน่าย ท่านพอ ท่านอึมแล้ว ท่านไม่มาเอารูปขันธ์นี้อีกแล้ว เรียกว่า ตัดกิเลสชาด ขาดจากความยิดมั่นถือมั่น วิรารโค คลายความกำหันด สิ้นความยินดี ไม่ยินดีกับอะไรในโลกนี้ มันก็จะไม่มาเกิดอีก หมดจาก ดวงใจของท่าน ไม่หันซ้ายไม่หันขวาหรอก หันเข้าบ้านบัง หันเข้าป่าบัง ความรัก ความซึ้งขาดลายหมดแล้ว มีแต่อุเบกษาญาณ วางเฉย แต่พระอรหันต์ท่านก็ยังสอนคนอยู่ จะเอามาเรียกช่างมัน สอนด้วย ความเมตตาเฉยๆ แต่ตัวท่านนั้นทำงานเสร็จแล้ว ไม่มีงานจะทำแล้ว ชาติสิ้นแล้ว พระมหาธรรมคือการปฏิบัติธรรม อญ্তจับแล้ว กิจที่ควรทำ ไม่มีอีก ที่จะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ จะมาเกิดอีกไม่มี จิตท่านเรา ไม่ต้องพูด เป็นสมาริทั้งวันทั้งคืน เป็นอยู่ทุกขณะ รู้อยู่ตลอด พุทธ เติมบริบูรณ์อยู่ตลอด ท่านมีรัมโน มีสังฆะ อญ្យในตัวของท่านตลอด

ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าท่านก็จะเป็นพุทธะอยู่ตลอด แต่รัมโน ที่ท่านรู้แจ้ง มีพระพุทธและพระธรรม 2 อย่าง ผู้ที่มารู้ที่หลังนี้ เรียกว่าสังฆะ ถ้าผู้ชายเรียกว่าสาวก ผู้หญิงก็เรียกสาวิกา ถ้าครรษัต ไม่ได้บัวชเเหมือนอย่างพวกเรานี้ ถ้าเป็นพระสโสดบันบุคคล ท่านก็ เรียกว่าสาวิกาหรือสาวก เพราะคนได้มรรคผลได้เป็นพระสโสดบัน บุคคลแล้ว แต่ยังมีครอบครัวอยู่ ปัญญาในทางพระศาสนา 4 ระดับ ส่วนทางโลกมี 3 ระดับ ถ้าเราจะคิดให้มันมาก ๆ มันก็มาก เอาตั้งแต่ต้นบุตรระดับหนึ่ง ประถมระดับหนึ่ง มัธยมระดับหนึ่ง ที่น้อยบุปผัญญา บวัญญาอีก มันจะมากเกินไป จึงจัดเอาแค่ 3 ระดับ ปัญญาที่สูงลุดของพระศาสนา และผู้ที่บรรลุธรรมย่อรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นปัจจัตตั้ง และวิญญาณ รู้ด้วยเฉพาะตัวเอง เมื่อเรื่องร้อนเร้ารู้ หน้าเรารู้ สุขเรารู้ เรากรุ้คณเดียว คนอื่นไม่รู้ด้วยทุกชีวิตรู้คุณเดียว ของเรา คนอื่นจะมาเรารู้ไม่ได้ ท่านไม่ให้ทำนายทายทัก เว้นจาก

พระพุทธเจ้าจะทำนายพระสาวกแต่ละองค์ๆ แต่เราจะรู้เองว่า เราได้อะไร เมื่อตนกับว่าเขามีศีล เขาจะรู้ว่าเขามีศีลของเขาก ใจจะว่าเขามีมี เขาจะมีของเขาก ถ้าเขามีความสุข คนอื่นไปว่าเขามีความทุกชีวิตรู้ได้ด้วยเฉพาะตนเอง ไม่ต้องไปวัดหรอก ไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์มาวัดหรอก เขาจะวัดของเอง ถ้าเข้าหลุดพันเป็น พระอรหันต์ เขายังรู้ของเขาว่าหลุดพันแล้ว ไม่มีอะไรขัดข้อง กับจิตใจ

พระอรหันต์ท่านเป็นผู้ที่ตัดสิ้นขาด พระสโสดบัน รู้ว่า มันไม่เที่ยง เป็นทุกชีวิตรู้ เป็นอัตตadeยๆ แต่ก็ยังวางไม่ขาด แต่รู้แน่นอน ว่าเกิดแล้วต้องตาย แต่มันยังปล่อยวางไม่ขาด ยังมีร้อนมีหนาว มาสัมผัสถืออยู่ แต่ก็วาง ส่วนพระอรหันต์นั้นไม่ได้วางแล้ว มันขาดไปเลย ไม่กระทบกับจิต มันต่างกันอย่างนั้น ขันธ์ทั้งห้านี้ปล่อยทั้ง สิ้นหมดเลย ไม่มีอะไรที่จะมาເກະຈິຕຂອງท่าน แต่พระสโสดบันนั้น ยังติดอยู่ พระอนาคตมีนี้ท่านติดสุขเวทนา ซึ่งท่านก็ว่าท่านละເียด ท่านพันแล้ว แต่ไปติดสุข นั่งอยู่ทั้งวันทั้งคืน อญ្យในมานสุขสมาย ทางแคมหมด วันก็ได้ แต่พระอรหันต์ไม่ติดกั้งสุขและทุกชีวิตร ไม่ติดใคร ไม่ติดอะไร มันต่างกันอย่างนี้ พระสกิทาคำมีได้แต่ละความโลก ความโกรธ ความหลงให้เบาบางลงไปเฉยๆ ไม่ใช่ว่าลະชาดแล้ว มันยังมีอยู่ แต่พระสโสดบัน ปัญญาเขาก็อ่อนกว่า ลงมาตามระดับ รู้ด้วยกัน

ส่วนพระอนาคตมี เมื่อรู้จักว่าติดสุขเมื่อไร ท่านก็วาง ท่านเป็นพระอรหันต์เลย ตอนนั้นปัญญาซึ่งไม่เกิด ก็เลยไปติดสุข อญ្យก่อน ประยิบเทียบเหมือนเราเข้าไปนั่งไปนอนอยู่ในห้องแอร์คนเดียว นี้แหล เมื่อรู้เท่าไหร่ก็ไปเห็นกับเพื่อนไม่ได้ ต้องเบื่อห้องแอร์เสียก่อน

จึงจะออกไปเที่ยวกับเขาได้ ไปเห็นโน้นเห็นนี่กับเขา ก็เลยเปิดห้องแวร์ ออกรมา ทึ่ห้องแวร์ เพราะว่าทำให้เราไม่ได้ไปไหน มันทำให้เราติดอยู่นี่แหละ เรา ก็เลยไม่ติดแวร์ พยายางสุขหมดก็ไม่มีทั้งทุกข์ทั้งสุขเลย ก็เลยมองเห็นหมด ถ้าเปรียบเทียบข้างนอก ก็เหมือนพากเรา คนนี้ เรารัก คนนี้เราชัง แต่เราไม่ติดทั้งสองคน เช้าใจใหม่ เวลาคุยก็คุยได้ทั้งสองคนนี้เลย แต่เวลาจะกลับบ้าน คนที่เรารักก็ไม่ไปด้วย คนที่เรารักเรา ก็ไม่ไปด้วยกับเขา เราจะไปบ้านของเรานี้เปรียบเทียบเหมือนพระอรหันต์ท่านละทิ้งได้หมด ไม่ติดบุญ ไม่ติดบาป ไม่ติดคนดีคนไม่ดี ท่านรู้แจ้งหมดแล้ว อะไรเป็นอะไรท่านรู้จัก ท่านก็เลยเป็นอุเบกษา อุเบกษาภูมาน ภูมายั่งรู้ที่สุดแห่งกองทุกข์ ถ้าไปติดสุขเรา จะเกิดอึก ถ้าไปติดทุกข์ ก็เป็นทางกิเลสอีกเหมือนกัน สุขก็เป็นกิเลส แต่เป็นกิเลสอย่างละเอียด

ขันของพระอนาคตมี จะไปถึงขันพระอรหันต์ ก็ไม่ลำบาก มันยังอึกนิดเดียว เมื่อกับกลัวยมันลูกเหลืองทั้งเปลือกจากตันแล้ว เราแค่ปอกเปลือกกิน เนื้อก็หวานเลย มีแค่นิดเดียวคล้ายๆ ว่าติดอยู่นิดเดียว เมื่อกับว่ามีประดุจที่ออกไปแต่กำลังทำลูกกุญแจอยู่ เมื่อทำลูกกุญแจเสร็จก็เปิดออกไปเลยออกไปจากห้องนั้นเลย ก็หลุดพ้นไปเลย มีแค่นั้นแหล่ท่านไม่ได้ทำอย่างอื่น ฝ่าอยู่ประดุจกับลูกกุญแจ เมื่อเปิดประดุจได้ก็ไปเลย กิเลสมีนิดเดียว เมื่อกับเรاشักผ้าขาวซักไปๆแล้ว มันมีหมองอยู่นิดเดียว อยู่มุมเดียว ถ้าเรามาทำความสะอาด สะอาดตรงนั้นหมดก็หมดไปเลย ผ้าจะขาวผ่องทั้งผืนเลย ถ้าคนตาดีเขาก็เห็นว่าเสื้อที่นุ่งอยู่นี้มันไม่สะอาด แต่คนตาไม่ดีก็ว่ามันขาวอยู่ ต้องซักขาวผ่องจนหมดได้ เรียกว่าผ้านี้มันขาว จิตใจก็เหมือนกัน เมื่อมันสะอาดแล้ว มันจึงรู้จักหลุดพ้น

